

προλεταριακη

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 28 Φλεβάρη 2026 ■ χρόνος 44ος φ. 1002 ■ 1.50€

Τρία χρόνια από το έγκλημα στα Τέμπη

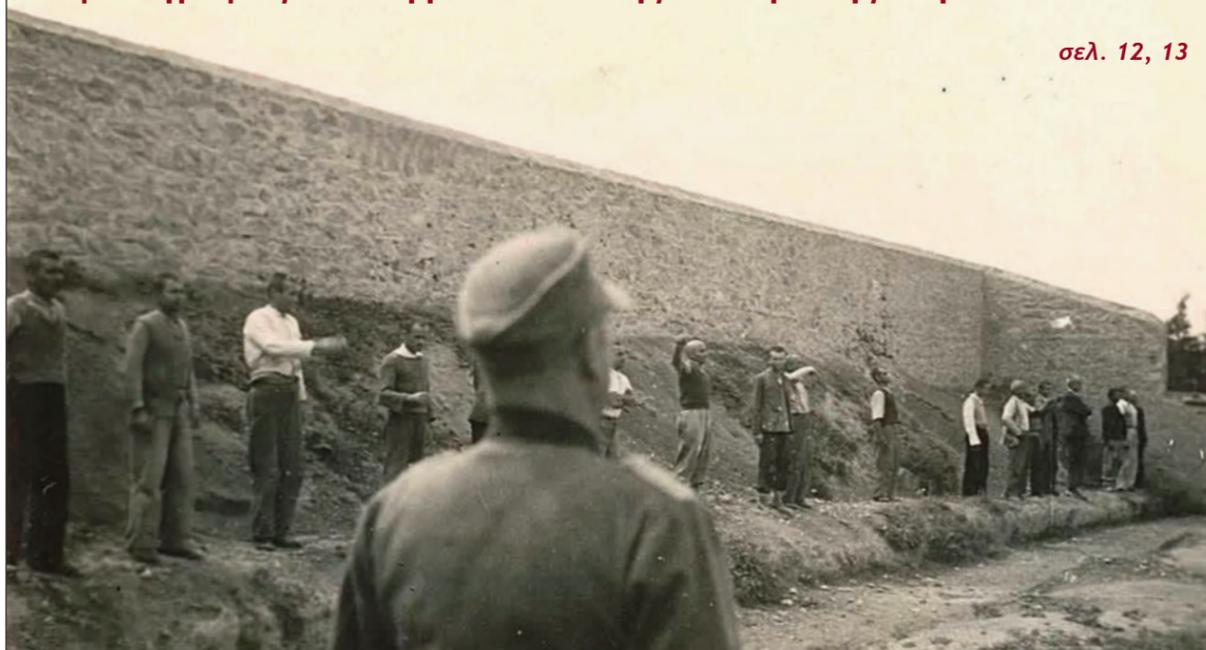
Οξυγόνο μας οι ταξικοί αγώνες για την ανατροπή της βάρβαρης δολοφονικής πολιτικής

**Να συνεχίσουμε τον αγώνα απέναντι στα εγκλήματα που έγιναν
και στα εγκλήματα που ετοιμάζονται** σελ. 3

**Παντοτινή η λάμψη των ηρώων της επαναστατικής υπόθεσης
Εμπνέει και φωτίζει τους δρόμους του μέλλοντος των λαών!
Οι φωτογραφίες των κομμουνιστών της Καισαριανής ανήκουν στον λαό!**

σελ. 12, 13

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΒΑΘΑΙΝΕΙ
Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΕΙ

ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΜΑΣ **ΑΠΑΝΤΑΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ**

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΟ ΜΙΣΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Σάββατο 7/3, 0μμ.
Βιβλιοπωλείο "Εκτός των τειχών",
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Κυριακή 8 Μάρτη, 1μμ
άγαθιμα Κολλοκοτών

γυναίκες του **ΚΚΕ(μ-λ)**

Τρία χρόνια από το έγκλημα στα Τέμπη Οξυγόνο μας, οι ταξικοί αγώνες για την ανατροπή της βάρβαρης, δολοφονικής πολιτικής

Συμπληρώνονται τρία χρόνια από το έγκλημα στα Τέμπη, εκεί όπου η δολοφονική πολιτική του συστήματος άφησε ένα νέο, κατάμαυρο σημάδι, θυσιάζοντας 57 ανθρώπινες ζωές. Ένα έγκλημα που ανέδειξε την κυνική αδιαφορία του συστήματος αυτού για τις ζωές του λαού και της εργατικής τάξης. Ένα έγκλημα που προστέθηκε στη μαύρη λίστα των εγκλημάτων που διαπράττει καθημερινά η πολιτική του κεφάλαιου, προκειμένου να διασώσει την κερδοφορία του και την ύπαρξή του. Αλλά και ένα έγκλημα που απέδειξε ότι λέξεις όπως «δικαιοσύνη» και «δημοκρατία», που κατά κόρον χρησιμοποιούνται από τους αστούς ιθύνοντες, είναι κενό γράμμα, προφάσεις για την ενίσχυση και διαιώνιση της αδικίας και της εκμετάλλευσης, του βαρύ ταξικού συσχετισμού που ισοπεδώνει ζωές και δικαιώματα.

Όσο και αν η κυβέρνηση και το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα προσπα-

θούν να θολώσουν τα νερά, να κρύψουν τους πραγματικούς ενόχους και τις πραγματικές αιτίες αυτού του εγκλήματος, τις αιτίες που ουσιαστικά προκάλεσαν τις μεγαλειώδεις, ιστορικές κινητοποιήσεις στις 28 του περσινού Φλεβάρη, **τους «προδίδει» η ίδια πραγματικότητα**, η βάρβαρη πραγματικότητα που επιβάλλει η πολιτική τους.

Γιατί η μαύρη λίστα των εγκλημάτων της μακραίνει. Γιατί στους 57 νεκρούς των Τεμπών, προστέθηκαν οι εκατοντάδες νεκροί εργάτες που θρηνήσαμε στα τρία χρόνια που μεσολάβησαν, οι 5 νεκρές εργάτριες στη Βιολάντα, οι πολύ πρόσφατα χαμένοι εργάτες στη Βάρη και στο Κερατσίνι. Αλλά και οι 15 δολοφονημένοι πρόσφυγες στη Χίο, και οι τόσο άλλοι που έχασαν τη ζωή τους στα νερά του Αιγαίου και της Μεσογείου. Και για όλους αυτούς «τα αίτια διερευνώνται»...

Μόνο που η λαϊκή κατακραυγή αυτής της πολιτικής -που ξεσπά όλο και πιο συ-

χνά και με όλο πιο μαζικούς και αποφασιστικούς όρους- δεν αναζητά τα αίτια. Αυτά τα ζει και τα γνωρίζει, έστω εμπειρικά, έστω ανολοκλήρωτα. Αυτό που αναζητά είναι διέξοδος και προοπτική. Και σε αυτό είναι που παρεμβαίνουν χίλιοι δυο πρόθυμοι, παλιοί και νέοι, ώστε να την στρέψουν ξανά στα μονοπάτια της υποταγής, στα όρια που επιβάλλουν η αστική πολιτική και τα ταξικά συμφέροντα που υπηρετεί.

Πριν απ' όλους η κυβέρνηση, που καταφεύγει όλο και πιο συχνά στη βία, την καταστολή και τις διώξεις. **Η καταστολή στο Γ.Ν. Νίκαιας** δεν είναι ένα μεμονωμένο επεισόδιο, ενός «ιδιαιτέρου» κυβερνητικού στελέχους. Ούτε έχει απλώς επικοινωνιακό χαρακτήρα. Είναι η ευθεία αντανάκλαση μιας κεντρικής πολιτικής απόφασης να ενταθεί η επίθεση ενάντια στα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Να στοχοποιηθεί ακόμη περισσότερο η πολιτική και συνδικαλιστική δράση. Να

ποινικοποιηθεί ο αγώνας, η διαμαρτυρία, η διεκδίκηση. Αυτή η κεντρική πολιτική απόφαση συνοδεύεται από σωρεία νόμων, παλιότερων και νέων, οι οποίοι όχι μόνο δεν «μένουν στα χαρτιά», αλλά δημιουργούν ένα ασφυκτικό πλαίσιο με το οποίο έρχονται διαρκώς αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι.

Και για να ανατραπεί αυτό το πλαίσιο, για να σπάσει η τρομοκρατία, δεν αρκούν οι εφησυχασμοί και οι πανηγυρικές δηλώσεις επί εκλογικών ποσοστών. Δεν αρκούν τα κηρύγματα της «αντιπολίτευσης» που -εντελώς απρόθυμη και ανίκανη να εκφράσει τις λαϊκές αγωνίες- θέλει να εγκλωβίσει τον λαό σε νέες κοινοβουλευτικές αυταπάτες και παρουσιάζοντας τις εκλογές ως «ορόσημα». Είναι όλοι αυτοί που, όταν μιλούν για αλλαγή των συσχετισμών, αναφέρονται σε εκλογικά ποσοστά, αδιαφορώντας για τον πραγματικό ταξικό συσχετισμό. Είναι αυτοί που τρομάζουν όταν οι μάζες κινητοποιούνται, και σπεύδουν να τις καναλιζάρουν, να τις αποθαρρύνουν και να κλείσουν τους αγώνες. Είναι αυτοί που βολεύονται από την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης και των πλατιών λαϊκών μαζών. Τόσο που δεν χάνουν την ευκαιρία να την σιχτριζούν και επί της ουσίας να επικαίρουν πάνω σε εκδηλώσεις αυτής της αποσυγκρότησης.

Όπως έγινε όταν στις προηγούμενες εκλογές η ΝΔ κατέγραψε 41%. Όπως έγινε με τις δηλώσεις υποστήριξης εργαζομένων της Βιολάντα προς τον ιδιοκτήτη του εργοστασίου -μια θλιβερή υπενθύμιση της κατάστασης στην οποία βρίσκεται η εργατική τάξη. **Μια κατάσταση που θέλει πολύ δρόμο για να ανατραπεί.** Που έχει πολλή σκουριά να τινάξει από πάνω της, καθώς οι αστικορεφορμιστι-

Ο λαός θα πληρώσει τη λήξη του Ταμείου Ανάκαμψης

Όχι πως περιμέναμε κάτι διαφορετικό. Αλλά, όσο να 'ναι, είναι άλλο να το ακούς από τους ίδιους τους υπουργούς στη Βουλή!

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση του ΣΥΡΙΖΑ, 6 υπουργοί απάντησαν ρητά και κατηγορηματικά ότι αναμένονται περικοπές στις δαπάνες των

υπουργείων τους την περίοδο 2026-2029, οι οποίες φτάνουν τα 3,3 δισ. ευρώ. Πρόκειται για τα υπουργεία Παιδείας, Αγροτικής Ανάπτυξης, Πολιτι-

σμού, Τουρισμού, Ψηφιακής Διακυβέρνησης και Περιβάλλοντος και Ενέργειας. Ενώ αναμένονται και οι απαντήσεις των υπουργών Υποδομών και Μεταφορών και Υγείας, οι οποίες, κατά την εκτίμηση του ΣΥΡΙΖΑ, θα κινούνται σε μειώσεις περίπου 400 εκατ. ευρώ σε κάθε υπουργείο, οπότε οι περικοπές θα ξεπεράσουν τα 4 δισ. ευρώ.

Καθόλου τυχαία, τα υπουργεία και οι τομείς που θα πληγούν είναι αυτά που αφορούν άμεσα τη ζωή του λαού, όπως η Υγεία και η Παιδεία, αλλά και οι αγροτικές επιδοτήσεις, ακόμα και η υποτιθέμενη ...ναυαρχίδα της οικονομίας, ο τουρισμός. Ενώ, για παράδειγμα, τα υπουργεία Εθνικής Άμυνας και

Προστασίας του Πολίτη απουσιάζουν από τη λίστα... Τα εξοπλιστικά προγράμματα και η ισχυροποίηση των δυνάμεων καταστολής έχουν εξασφαλίσει τις δαπάνες τους για πολλά χρόνια...

Οι μειώσεις αυτές οφείλονται στη λήξη του Ταμείου Ανάκαμψης φέτος και στον «Πολυετή Δημοσιονομικό Προγραμματισμό 2026-2029» που συντάχθηκε τον περασμένο Νοέμβριο και δεν είναι τίποτε άλλο από ένα νέο Μεσοπρόθεσμο, σαν κι αυτά που γνωρίσαμε καλά στα χρόνια των μνημονίων, από τα οποία υποτίθεται ότι ο ΣΥΡΙΖΑ (που σήμερα κουνάει το δάχτυλο στη ΝΔ) είχε καταφέρει να μας βγάλει.

Το σχέδιο βάζει για την τριετία 2026-2029 τους γνωστούς σκληρούς

δημοσιονομικούς στόχους για πληθωρισμό στο 2,2% με 2,3%, ανεργία κάτω από το 8%, πρωτογενή πλεονάσματα 2,7% με 2,8% και μεγάλη μείωση του χρέους από το 145,9% του ΑΕΠ το 2025 σε 119% το 2029.

Η κυβέρνηση θα πανηγυρίσει για τις προβλέψεις αυτές και θα προτάξει το «συμμάζεμα της οικονομίας» ως εγγύηση απέναντι στον διαλυτικό λαϊκισμό που έφερε τη χώρα στο χείλος του γκρεμού.

Όμως στην πραγματικότητα θα πανηγυρίζει για τη σκληρή ταξική επίθεση στο λαϊκό εισόδημα και τα λαϊκά δικαιώματα, για την κατοχύρωση της ακρίβειας, της λιτότητας και της εξαθλίωσης, για τη μονιμοποίηση της βί-

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► κές αντιλήψεις συνεχίζουν να κυριαρχούν στο εργατικό κίνημα και τον συνδικαλισμό.

Και αν από τη μια είναι η εργατική αριστοκρατία τύπου Παναγόπουλου, που εκφράζει καθαρά και απερίφραστα την αστική γραμμή στο εργατικό κίνημα, από την άλλη είναι ο ρεφορμισμός, η συγκαλυμμένη έκφραση των αστικών αντιλήψεων, που εκφράζεται κυρίως από το ΠΑΜΕ.

Είναι οι δύο αυτές γραμμές που, ενώ φαινομενικά κινούνται σε διαφορετικές κατευθύνσεις, στην πραγματικότητα υπηρετούν και οι δύο, με τον καλύτερο τρόπο, την παραπέρα αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι οι πρωτιές του ΠΑΜΕ στις κάλπες της ΑΔΕΔΥ και του ΕΚΑ, για τις οποίες επικαίρει, γίνονται σε φάση που η εργατική τάξη βαδίζει από υποχώρηση σε υποχώρηση, ούτε το ότι «επισφραγίστηκαν» με «αγωνιστικές» αποφάσεις-μνημεία κοροϊδίας και υπεκφυγής, όπως η απεργία της ΑΔΕΔΥ χωρίς απεργιακή συγκέντρωση ή η... σαββατιάτικη απεργία του ΕΚΑ για τα Τέμπη!

Αυτά ήταν και μερικά από τα ζητήματα που απασχόλησαν την Πανελλαδική Σύσκεψη της Ταξικής Πορείας, που πραγματοποιήθηκε το Σάββατοκύριακο 14-15 Φλεβάρη στην Αθήνα. Μία διαδικασία πραγματικά αξιόλογη, με κείμενα και συζητήσεις που -μέσα από τον πλούτο τους- ανέδειξαν τα σοβαρά βήματα που έχει κάνει το εργατικό μετωπικό σχήμα της Ταξικής Πορείας στα 21 χρόνια από τη συγκρότησή του.

Η μαζική συμμετοχή δεκάδων αγωνιστών από διάφορους χώρους δουλειάς του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, και η πλούσια συνεισφορά τους στη διήμερη διαδικασία, κατέγραψαν όχι μόνο έναν πλούσιο απολογισμό παρέμβασης και δράσης, αλλά θέσεις και γραμ-

μή που έρχονται σε κόντρα με την «πεπατημένη» του αστικορεφορμιστικού συνδικαλισμού. Κάτι που είχε ήδη καταγραφεί και μέσα από τα δεκάδες κείμενα που κατατέθηκαν και δημοσιεύτηκαν στον προσκεψιακό διάλογο.

Αυτή η σημαντική προσπάθεια αποτυπώθηκε με πολύ ουσιαστικό τρόπο και στις εισηγήσεις των δύο ημερών, ενώ ιδιαίτερη αξία είχαν τόσο οι τοποθετήσεις αγωνιστών συνδικαλιστών με τους οποίους η Ταξική Πορεία βρέθηκε μαζί σε σημαντικούς αγώνες, όσο και οι χαιρετισμοί από εργατικά σχήματα του εξωτερικού, μέσα από τους οποίους καταγράφηκαν τόσο οι προσπάθειες που κάνουν πρωτοπόροι αγωνιστές ανά τον κόσμο για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, όσο και το μεγάλο ενδιαφέρον τους για τις απόψεις της Ταξικής Πορείας.

Μέσα από τέτοιες διαδικασίες και την αντανάκλασή τους στην καθημερινή δράση περνάει η συγκρότηση της εργατικής τάξης. Μέσα από την ταξική ανάλυση της κοινωνίας. Μέσα από την αναγνώριση των αγεφύρωτων ταξικών αντιθέσεων. Μέσα από τη συνειδητοποίηση του ιστορικού της ρόλου για την ανατροπή του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και την οικοδόμηση μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση. Ένα όραμα που όχι μόνο δεν είναι ουτοπικό, αλλά το οποίο έχει οδηγήσει σε σπουδαία ιστορικά βήματα, έχει αφήσει σπουδαίες θεωρητικές και ιδεολογικές παρακαταθήκες.

Είναι το όραμα που όπλισε τους 200 κομμουνιστές της Καισαριανής και τους εκατοντάδες χιλιάδες λαού και κομμουνιστών στη χώρα που αγόγγυστα αφιέρωσαν τη ζωή τους στον αγώνα. Είναι το εφόδιο που λείπει από την εργατική τάξη σήμερα. Είναι το οξυγόνο που πάει τη ζωή πολλά βήματα πέρα από το μεροδούλι-μεροφάτι.

αίς μεταφοράς πλούτου από τους πολλούς στους πολύ λίγους. Εξάλλου, αυτός ακριβώς είναι και ένας από τους πυλώνες της Συνταγματικής αναθεώρησης που έχει εξαγγείλει, η οποία κάνει τη λεγόμενη δημοσιονομική πειθαρχία μέρος του καταστατικού χάρτη του κράτους.

Το Ταμείο Ανάκαμψης ήταν, για όσο διαρκούσε, ένας αιμοδότης του ελληνικού κεφαλαίου, τον οποίο, μάλιστα, δεν κατάφερε να εκμεταλλευτεί όσο θα ήθελε. Η λήξη του θα οξύνει τα αδιέξοδά του κι έτσι θα αναζητήσει να αναπληρώσει τα χαμένα στον μόνιμο και σταθερό αιμοδότη του, τον λαό.

Και κάπου εδώ τελειώνει η μεγάλη αντιπολιτευτική επιτυχία του ΣΥΡΙΖΑ, σημαντικό μέρος της οποίας διεκδικεί και η ΕφΣυν, η οποία τονίζει ότι πρώτη εκείνη αποκάλυψε το θέμα. Γιατί όλος ο λαός γνώριζε και χωρίς αυτήν ότι τα πράγματα πηγαίνουν απ' το κακό στο χειρότερο.

Το πραγματικό ερώτημα είναι το αν και με ποιον τρόπο μπορεί αυτή η πορεία να ανακοπεί και να ανατραπεί. Και αυτό, δεν θα απαντηθεί στα βουλευτικά έδρανα, ούτε στα δημοσιογραφικά γραφεία του αστικού τύπου.

Θα απαντηθεί στην αναμέτρηση του λαού με τους δυνάστες του.

Αποψη

Έναν χρόνο πριν, εκατοντάδες χιλιάδες λαού και νεολαίας, από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη μέχρι την μικρότερη πόλη της Ελλάδας, ξεχύθηκαν στους δρόμους και βροντοφώναξαν την οργή τους για το έγκλημα των Τεμπών και για όλα τα εγκλήματα που διαπράττει εναντίον τους καθημερινά ένα σύστημα που μόνο στόχο έχει την εκμετάλλευση και την καταπίεσή τους.

Όσο κι αν η ιστορική απεργία της 28ης Φλεβάρη του 2025 τάρaxe τα νερά της αντιδραστικής και αλαζονικής εξουσίας και υποχρέωσε ακόμα και τον Μητσοτάκη να δηλώσει ότι έλαβε το μήνυμα των συγκεντρώσεων, δεν στάθηκε ικανή να ανακόψει τη λύσσα της κυβέρνησης και όλων των δυνάμεων του συστήματος απέναντι στον εχθρό λαό, ούτε την όξυνση της αντιλαϊκής πολιτικής και της καταστολής.

Οι αδυναμίες του κινήματος και η υποχώρηση της Αριστεράς αποδείχτηκαν πιο ισχυρές από την οργή και την αγανάκτηση των μαζών. Πολύτιμες ήταν και είναι οι υπηρεσίες που προσφέρουν στο σύστημα οι ξεπουλημένοι εργατοπατέρες, που φρόντι-

ταστικών της Βουλής.

Ο άνευ προηγουμένου εμπαιγμός με τις εκταφές συνεχίζεται μέχρι την τελευταία στιγμή, με παρέμβαση και του ίδιου του Φλωρίδη, με το σκηνικό να θολώνει από σωρεία αντιφατικών αποφάσεων που άλλαζαν μέσα σε λίγες μέρες. Πρόκειται για ένα ζήτημα με ιδιαίτερη σημασία γιατί κερδήθηκε μετά τον αγώνα του Πάνου Ρούτσι και την πλατιά συμπαράσταση που του έδειξε ο λαός και η νεολαία. Η κυβέρνηση θέλει να πάρει τη ρεβάνς ακυρώνοντας στην πράξη αυτό που κερδήθηκε, κάτι που θα πετύχει αν οι εκταφές γίνουν όπως αυτή επιδιώκει ή αν οι εξετάσεις που θα γίνουν δεν αποδείξουν τίποτα...

Και μαζί με αυτά, οι καταγγελίες για τα εύφλεκτα (και φτηνότερα) καθίσματα στα βαγόνια αναφέρουν ότι σε αυτά οφείλονται τρεις θάνατοι. Ενώ, φυσικά, τρία χρόνια μετά και παρά τα παχιά λόγια περί εκσυγχρονισμού του δικτύου, τα ίδια γερασμένα κρένα κινούνται στις ίδιες γερασμένες και χωρίς επιτήρηση γραμμές... Η Hellenic Train μασάει τις κρατικές επιδοτήσεις από τις αποικιοκρατικές συμβάσεις που υπέγραψε επί ΣΥΡΙΖΑ και δεν ξοδεύει φράγκο για την ασφάλεια.

Απέναντι σε όλα αυτά, η Καρυστιανού αποφάσισε να ιδρύσει νέο πολιτικό φορέα για να καταφέρει όσα δεν καταφέρνει στα δικαστήρια, όπως ισχυρίζεται. Άρα λέει κα-

Να συνεχίσουμε τον αγώνα απέναντι στα εγκλήματα που έγιναν και στα εγκλήματα που ετοιμάζονται

σαν να μην έχει συνέχεια εκείνη η απεργία. Αλλά και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ, που έκαναν κι αυτές ό,τι μπορούσαν στην ίδια κατεύθυνση, ώστε να μην ξεφύγει η κινητοποίηση από τα ελεγχόμενα από αυτούς πλαίσια, τα οποία καταλήγουν πάντα στον ...υπέρτατο στόχο της εκλογικής τους ενίσχυσης.

Ενώ μόνο σύγχυση σκόρπισαν στον λαό που αγωνιζόταν όσοι μιλούσαν για δικαιοσύνη, για κάποια αόριστη δικαίωση στις αίθουσες των δικαστηρίων, όσοι έβλεπαν ως μόνο ένοχο την ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ και άρα ως μόνη λύση τις δημόσιες μεταφορές.

Ο πραγματικός ένοχος και γι' αυτό το έγκλημα είναι το ίδιο το σύστημα που με κάθε τρόπο δολοφονεί τις ζωές μας καθημερινά. Παρότι ξεχειλίζει η οργή του λαού, οι προσπάθειες συγκάλυψης αυτής ακριβώς της ενοχής συνεχίζονται και εντείνονται με όλο και πιο προκλητικό τρόπο, όχι μόνο απέναντι στους συγγενείς των θυμάτων, αλλά απέναντι σε όλον τον κόσμο που ταυτίστηκε μαζί τους, που αντιλήφθηκε με βίαιο τρόπο ότι μπορεί να βρεθεί ανά πάσα στιγμή στην τραγική θέση τους.

Έτσι, στη δίκη για τα βίντεο που είναι σε εξέλιξη, οι δικηγόροι υπεράσπισης και οι μπράβοι τους έχουν την άνεση να προκαλούν τους γονείς των θυμάτων μέσα στο δικαστήριο, ενώ σημαντικό βιντεοληπτικό υλικό ακόμα αγνοείται μετά την κατάσχεσή του από τον εφέτη ανακριτή!

Η κύρια δίκη ξεκινά στις 23 Μάρτη στη Λάρισα, μακριά από Αθήνα και Θεσσαλονίκη, ουσιαστικά για να αποφευχθούν μαζικές αντιδράσεις, και με δικαστές που κληρώθηκαν ψηφιακά και είναι όλοι διορισμένοι από τον Σεπτέμβρη και μετά. Ενώ ακόμα αναμένεται η απόφαση για το αν θα στηθεί Ειδικό Δικαστήριο για το μπάζωμα για Τριαντόπουλο και Αγοραστό, μετά την παρωδία των εξε-

τάμουτρα στις εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές ότι ο αγώνας τους δεν μπορεί να φέρει αποτέλεσμα παρά μόνο αν μετατραπεί σε ψήφους προς έναν νέο σωτήρα.

Όμως ο αγώνας αυτός είναι ο μόνος που μπορεί να έχει αποτελέσματα και κάθε προσπάθεια που τον υπονομεύει είναι ευπρόσδεκτη πρώτα και κύρια από τον πραγματικό ένοχο, δηλαδή το σύστημα. Δεν μπορεί να είναι ούτε εύκολος, ούτε σύντομος. Δεν θα κριθεί ούτε στα δικαστήρια, ούτε με εξώδικα, ούτε με προσφυγές. Γιατί όλα αυτά θα κρίνονται πάντα από τον ταξικό συσχετισμό, από το πόσο θα μπορούν οι μάζες να πιέζουν και να επιβάλλουν λύσεις. Όπως έχει γίνει τόσες φορές στο παρελθόν και μέχρι τις μέρες μας.

Το έγκλημα των Τεμπών συνεχίζεται έναν χρόνο μετά και δίπλα του στέκονται το έγκλημα της Χίου, το έγκλημα των Τρικάλων, το έγκλημα της ΚΑΠ, το έγκλημα του 13ωρου, το έγκλημα των διώξεων των εκπαιδευτικών, το έγκλημα των διαγραφών των φοιτητών, το έγκλημα που θα κάνουν οι έλληνες στρατιωτικοί που θα πάνε στη Γάζα, το έγκλημα που θα κάνει το πυρηνοκίνητο αεροπλανοφόρο που σταθμεύει στη Σούδα.

Όλα τα προβλήματα που έβγαλαν τον κόσμο στον δρόμο με τέτοια πρωτοφανή μαζικότητα πέρυσι τέτοιες μέρες υπάρχουν και φέτος και μάλιστα είναι πιο οξυμένα. Και ο μόνος που μπορεί να κάνει κάτι γι' αυτά είναι αυτός που τα υφίσταται, δηλαδή ο λαός, και κανένας σωτήρας, κανένας εκπρόσωπος, νέος ή παλιός, κανένας ψεύτικος φίλος.

Το οξυγόνο που αναζητούν οι μάζες στις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη είναι ένας άλλος κόσμος χωρίς εκμετάλλευση, αδικία, καταπίεση, εξαθλίωση, πόλεμο. Είναι το θολό όραμα της νεολαίας για έναν κόσμο που σίγουρα δεν είναι αυτός που της ετοιμάζουν. Είναι το όραμα με το οποίο η Αριστερά οφείλει να ξαναεμπνεύσει.

Προσφορά

Με αφορμή τα 1000 φύλλα της Προλεταριακής Σημαίας, ο σ. Βασίλης Σαγιάννης προσφέρει 30 ευρώ.

δημοκρατικά δικαιώματα

Ξανά... και ξανά...
και ξανά...

4 έχασαν τη ζωή τους από πνιγμό... 24 αγνοούνται... 20 ναυτικά μίλια νότια των Καλών Λιμένων του Ηρακλείου Κρήτης, όταν «ανατράπηκε λέμβος» με μετανάστες από το Σουδάν και την Αίγυπτο, ξημερώματα Σαββάτου, 21/2/20 διασώθηκαν.

Ολοκληρώθηκε η δίκη της Χρυσής Αυγής στο Εφετείο

Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές δεν είχε ακόμα ανακοινωθεί η απόφαση για τη δίκη των νεοαζι της Χρυσής Αυγής, σε δεύτερο βαθμό, στο Εφετείο. Μια δίκη που ξεκίνησε τον Ιούνιο του '22 και που συνεχίστηκε σε μια περίοδο που η φασιστικοποίηση της πολιτικής του συστήματος εντεινόταν ακατάπαυστα. Μια περίοδο, ταυτόχρονα, όπου μέλη του φασιστικού αυτού μορφώματος αποφυλακίζονταν (Παππάς και Παναγιώταρος) -κάποιοι δεν φυλακίστηκαν καν- όπου για άλλους επιχειρήθηκε ν' αποφυλακιστούν (Μιχαλολιάκος, σε «κατ' οίκον περιορισμό απ' τον Σεπτέμβριο του '25), ενώ άλλοι που βρίσκονται «φυλακισμένοι» (Κασιδιάρης) «απολαμβάνουν» τα... προνόμια της καθοδήγησης ακροδεξιών και νεοαζιστικών μορφωμάτων!

Μην έχοντας καμία αυταπάτη ούτε για το αστικό, ταξικό, δικαστικό σύστημα, ούτε για τις προθέσεις της επίσημης διαχείρισης και των ξένων και ντόπιων αφεντικών τους, όσον αφορά την αξιοποίηση των πιο μαύρων, αντιδραστικών εφεδρειών του συστήματος, παράλληλα με την απαίτηση για την καταδίκη των δολοφονικών νεοαζιστικών αυτών στοιχείων, θεωρούμε πως μόνο η λαϊκή πάλη μπορεί να βάλει φραγμό στο φασισμό. Μόνο η συγκρότηση της εργατικής τάξης, των εργαζόμενων, των άνεργων, της νεολαίας, των φτωχών λαϊκών ανθρώπων -που δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες- σε κατεύθυνση αντίστασης και διεκδίκησης απέναντι στο σύστημα, στην πολιτική του και στον ιμπεριαλισμό, μόνο η επίδραση στις λαϊκές συνειδήσεις μιας τέτοιας διαδικασίας συγκρότησης, μόνο η μαζική, πολιτικοποιημένη, θαρρετή και αποφασιστική στάση απέναντι τόσο στις κάθε είδους νεοαζιστικές συγκροτήσεις όσο και στην κυρίαρχη φασιστικοποίηση μπορούν να αποτελέσουν την απάντηση στο «τέρας»!

Διεκδικείς το λαϊκό δικαίωμα στην περίθαλψη; Θα σε αντιμετωπίσουν με ΜΑΤ, χημικά, χειροπέδες και συκοφαντίες!

Αλλη μια κυβερνητική φιάστα επιχειρήθηκε να στηθεί την Πέμπτη 19/2 στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας με την επίσκεψη Γεωργιάδη για τα λεγόμενα «εγκαίνια των ΤΕΠ». Απ' αυτές τις φιάστες που -μάταια- προσπαθούν να «καλύψουν» την αθλιότητα των νοσοκομείων και των άλλων δομών υγείας, την απαξίωσή τους απ' τις αντιλαϊκές πολιτικές των κυβερνήσεων, που αμφισβητούν ολοένα και περισσότερο το λαϊκό δικαίωμα στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη.

Οι αντιδράσεις που συνάντησε απ' τους εργαζόμενους του Νοσοκομείου -γιατρούς και νοσηλευτές- ενός νοσοκομείου παντελώς απαξιωμένου, υποστελεχωμένου, άθλιου για τους ασθενείς και με διπλοβάρδιες και χρωστούμενα για τους εργαζόμενους- αντιμετωπίστηκαν με διμοιρίες των ΜΑΤ. Που με εντολή των πολιτικών τους προϊσταμένων έδειραν εργαζόμενους, έριξαν χημικά, ενώ δεν «δίστασαν» να μπουν και μέσα στο χώρο του Νοσοκομείου. Έφτασαν να περάσουν και χειροπέδες σ' έναν γιατρό, τον Δημήτρη Ζιαζιά, μέλος του ΔΣ της ΟΕΝΓΕ, και να τον κρατήσουν για ώρες στο χώρο των επειγόντων με την κατηγορία ότι πήγε να... γρονθοκοπήσει τον Γεωργιάδη, μια συκοφαντία που κατέρρευσε από τα βίντεο που είχαν καταγραφεί.

Οι «εικόνες» της κρατικής βίας και τρομοκρατίας και μάλιστα μέσα στο χώρο του Νοσοκομείου, χώρο εργασίας και νοσηλείας, είναι χαρακτηριστικές όχι μόνο για το επίπεδο στο οποίο έχει φτάσει η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής, αλλά και για το ποιος είναι ο πραγματικός στόχος κι ο αποδέκτης της επιχείρησης τρομοκράτησης. Είναι οι εργαζόμενοι, είναι ο ίδιος ο λαός, είναι όσοι «τόλμησαν» να καταγγείλουν την πολιτική της εξαθλίωσης, την εξαπάτηση και την κοροϊδία, όσοι διεκδικούν ζωή με δικαιώματα. Γιατί δεν μπορούν να κάνουν και διαφορετικά!

Προφανώς το θέμα δεν είναι το πρόσωπο του Γεωργιά-

δη. Όσο φασίστας κι αν είναι. Όσο κι αν τα συστημικά ΜΜΕ, αλλά και ο ίδιος, επιδίωξαν να «περάσουν» μια τέτοια «εικόνα», γιατί κάτι τέτοιο αποπροσανατολίζει και «βολεύει». Είναι η ίδια η κυβερνητική και συνολικότερα η συστημική πολιτική, εκφραστής και εφαρμοστής της οποίας στο χώρο της περίθαλψης είναι, σήμερα, ο Γεωργιάδης. Να θυμίσουμε και το ανάλογο όργιο κρατικής βίας στο Αττικό Νοσοκομείο τον Οκτώβριο του '25, όταν δυνάμεις των ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ και ΥΜΕΤ επιτέθηκαν με κλομπ και χημικά στους εργαζόμενους που διαμαρτύρονταν για μια ανάλογη φιάστα, ενώ τους παρεμπόδιζαν να βρεθούν ακόμα και στο προαύλιο του Νοσοκομείου, του χώρου όπου εργάζονταν.

Τις επόμενες μέρες επιστρατεύτηκε ξανά απ' τα κυβερνητικά χείλη η κακόφημη και αντιδραστική «θεωρία των δύο άκρων». Που φανερώνει, παρεμπιπτόντως, και το πόσο υποκριτική και εκ του πονηρού είναι η στάση των κρατούντων απέναντι στα φωτογραφικά ντοκουμέντα που βγήκαν στη δημοσιότητα για τους 200 κομμουνιστές της Καισαριανής (το ένα... «άκρο») και την αγέρωχη και θαρραλέα στάση τους απέναντι στο εκτελεστικό απόσπασμα που έστησαν οι ναζί κατακτητές της χώρας και οι ντόπιοι συνεργάτες τους, δωσίλογοι, υποτακτικοί και φασίστες (το άλλο ... «άκρο»).

Η ζωτική πάλη για δουλειά, για μισθούς, για μεροκάματα, για συντάξεις, για ασφάλιση, για περίθαλψη, για παιδεία, για δημοκρατικά δικαιώματα, η πάλη ενάντια στα σχέδια αλληλοσφαγής των λαών, η πάλη για την ίδια τη ζωή απέναντι σε «Τέμπη» και «Βιολάντες» συναντά τη βία, την ποινικοποίηση και τη συκοφαντία του συστήματος, του κράτους του, των διαχειριστών και των μηχανισμών του. Λόγω ακριβώς του φόβου των τελευταίων απέναντι σε λαό, εργαζόμενους και νεολαία και της ανάγκης τους για «θωράκιση», τρομοκράτηση και υποστολή των αγώνων! Θα διαψευστούν.

«Προσφυγικά» Λεωφόρου Αλεξάνδρας

Επιδεινώνεται η υγεία του απεργού πείνας Αριστοτέλη Χαντζή

Σε απεργία πείνας, από τις 5/2, ο Αριστοτέλης Χαντζής, μέλος της Συνέλευσης των κατελιημένων Προσφυγικών, βρίσκεται, πλέον, σε σοβαρή κατάσταση της υγείας του, σύμφωνα με την ιατρική ομάδα που τον παρακολουθεί (ορθοστατική υπόταση, ταχυκαρδία, απώλεια 9,4% βάρους). Ο Χαντζής διεκδικεί την ακύρωση της λεγόμενης «σύμβασης ανάπλασης» των Προσφυγικών, δηλαδή της καταστροφής τους, τόσο στο βωμό της κερδοφορίας «αξιοποίησης» όσο και για την απαλλαγή από έναν χώρο με κινηματικά χαρακτηριστικά, που φιλοξενεί πρόσφυγες (πολιτικούς και μη), άστεγους, ανήλικα παιδιά, ακόμα και κάποιους ασθενείς του διπλανού Νοσοκομείου «Άγιος Σάββας» με τους συνοδούς τους.

Το κυβερνητικό σχέδιο επιδιώκει την εφαρμογή της λεγόμενης «ανάπλασης», τμηματικά, με προκήρυξη διαγωνισμού μέσα στο πρώτο 3μηνο του '26 για τις 4 απ' τις 8 ιστορικές πολυκατοικίες. Πλάι στους σχεδιασμούς και στην αστυνομική καταστολή που είχε εκφραστεί πολύ έντονα στο σχετικά πρόσφατο παρελθόν, δεν λείπουν οι κυβερνητικές κινδυνολογίες για την «καταπολέμηση των ναρκωτικών και της εγκληματι-

κότητας». Τη στιγμή που οι ίδιοι οι κάτοικοι έχουν διώξει τους ναρκέμπορους...

Δηλώνοντας αποφασισμένος να συνεχίσει την απεργία πείνας μέχρι τέλους («μέχρι θανάτου», όπως ανακοίνωσε), ο Χαντζής ζητά να παραμείνουν όλοι οι κάτοικοι που ζουν εκεί καθώς και να υπάρξουν γραπτές εγγυήσεις ότι η αποκατάσταση των κτιρίων θα γίνει από την «αστική, μη κερδοσκοπική εταιρεία με την επωνυμία «Κάτοικοι και φίλοι Προσφυγικών Λεωφόρου Αλεξάνδρας».

Δεν έχουμε αυταπάτες για δημιουργία «αντι-δομών» και «αυτοδιαχειριστικών νησίδων» μέσα στην κόλαση του εξαρτημένου καπιταλιστικού, εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος. Ο στόχος διεκδίκησης να μην καταστραφούν τα Προσφυγικά, να μην εκδιωχθούν οι κάτοικοί τους, να δικαιωθεί ο απεργός πείνας και να μην κινδυνεύσει η ζωή του, καθώς και η εναντίωση σε κάθε συστημική λεγόμενη «αξιοποίηση» και σε κάθε κρατική κατασταλτική επίθεση, σε κάθε ποινικοποίηση της πολιτικής, κοινωνικής, κινηματικής και πολιτιστικής έκφρασης, δράσης και διάδοσης ιδεών μπορούν και πρέπει να παλευτούν.

Όσο βαθαίνει η επίθεση, η θέση της γυναίκας υποχωρεί

Ενόψει της 8ης Μάρτη, ξανασυζητάμε για τη θέση της γυναίκας και τη διαδρομή που έχει διανύσει για τη διεκδίκηση όχι μόνο της ισότιμης θέσης της στην κοινωνία, αλλά και της κοινωνικής της απελευθέρωσης. Και κάθε φορά διαπιστώνουμε ότι όσο η επίθεση του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος βαθαίνει τόσο περισσότερο η θέση της γυναίκας υποχωρεί.

Η ταξική της θέση είναι αυτή που προσδιορίζει και το μέγεθος της επίθεσης που δέχεται. Και αν η μία πλευρά της εξίσωσης είναι ο εργασιακός μεσαίωνας που της έχει επιβληθεί, η άλλη αφορά τον κοινωνικό μεσαίωνα στον οποίο επιδιώκουν να τη βυθίσουν. Το σύστημα εργάζεται πυρετωδώς στην κατεύθυνση της διεύρυνσης της ανισοτιμίας της γυναίκας, του υποβιβασμού της στη θέση του αντικειμένου, του εμπου-

μοίου στο dna των γυναικών της υποταγής και της μοιρολατρίας. Θέλει να διευρύνει τη διαίρεση ανδρών και γυναικών μέσα στην κοινωνία, να επαναπροσδιορίσει τους ρόλους, να εμπεδώσει τη βία σαν μια κανονικότητα.

Το βάθεμα της φασιστικοποίησης έχει σοβαρή επίπτωση. Τα φαινόμενα εκφοβισμού, ακραίας βίας κατά των γυναικών, οι συχνές δολοφονίες είναι αποτελέσματα της βίας του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος που διαμορφώνει μια κοινωνία βαρβαρότητας. Στην κορυφή της πυραμίδας αυτού του συστήματος βρίσκονται μαζεμένη όλη η μπόχα και η σαπίλα, που μόνο ένα δείγμα της αποκαλύφθηκε από την περίπτωση του Έπστιν. Αποδεικνύοντας ότι δεν αποτελεί παραφωνία, αλλά τον κανόνα. Που υπογραμμίζει την απάνθρωπη φύση αυτού του συστήματος.

Σκοταδιστικές αντιλήψεις ξαναβγαίνουν με ταχύτητα στο προσκήνιο. Η συζήτηση για τις αμβλώσεις δεν αποτελεί μια ιδιαιτερότητα των ακροδεξιών τύπου Νατσιού και Καρυστιανού, αλλά έχει επεκταθεί με πολύ σοβαρές συνέπειες στο δικαίωμα των γυναικών να έχουν πρόσβαση στην ασφαλή διακοπή κύησης. Η πρόσφατη έρευνα για τα 46 νοσοκομεία που αρνούνται τη διεξαγωγή αμβλώσεων προβάλλοντας ηθικούς λόγους καταδεικνύει τη σοβαρή υποχώρηση που έχει υπάρξει. Η τεκνοποίηση επαναπροσδιορίζεται ως ιερός σκοπός της γυναικείας ύπαρξης και η ανατροφή των παιδιών ως ιερή υποχρέωση.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, προβάλλεται ως διέξοδος στην εργασιακή εκμετάλλευση των γυναικών η επιστροφή στο σπίτι και στη συζυγική φροντίδα. Καλύτερα να υποταχτούμε

στον άντρα μας παρά να μας ξεζουμίζει το αφεντικό, είναι το νέο μότο της ακροδεξιάς ρητορείας. Τα δεσμά είναι επομένως δεδομένα, οπότε με λίγη καλή διάθεση ας διαλέξουν οι γυναίκες αυτά που φαντάζουν πιο λαμπερά!

Οι γυναίκες πρέπει να αναμετρηθούν με τον οργανωμένο αντίπαλο και με όλες τις ιδεοληψίες που προσπαθεί να σπείρει. Και θα απαντήσουν με συλλογικό και οργανωμένο τρόπο. Υπερασπιζόμενες τη θέση τους στην εργασία, την προστασία της μητρότητας, τη χειραφέτησή τους. Μην επιτρέποντας να ορίζει κανείς το κορμί τους, τη βία και την υποταγή σε σκοταδιστικές αντιλήψεις. Και θα βρεθούν στο δρόμο της πάλης την 8η Μάρτη, αλλά και κάθε μέρα.

Οι 5 νεκρές εργάτριες της Βιολάντα δεν «θυσιάστηκαν» για τα παιδιά τους

Τις σκότωσε η εργοδοσία και το κράτος

Είναι πραγματικά προκλητικές οι «δακρύβρεχτες» αναλύσεις που εστιάζουν στο ότι οι 5 νεκρές εργάτριες της «Βιολάντα» δούλευαν νύχτα για να μεγαλώσουν τα παιδιά τους. Είναι πραγματικά εξοργιστικό να εμφανίζεται ότι αυτές οι γυναίκες είχαν, λίγο ως πολύ, επιλέξει να εργάζονται στη νυχτερινή βάρδια και μάλιστα κάτω από αυτές τις επικίνδυνες συνθήκες. Η νυχτερινή βάρδια στο εργοστάσιο της «Βιολάντα» θα υπήρχε είτε αυτές οι γυναίκες δούλευαν εκεί είτε όχι γιατί πολύ απλά αυτό απαιτούσε η αδιάλειπτη λειτουργία της επιχείρησης και των κερδών του αφεντικού και κάποιοι εργαζόμενοι θα ήταν αναγκασμένοι να τη στελεχώσουν είτε ήθελαν είτε όχι.

Κανένας εργαζόμενος δεν διαλέγει να δουλεύει νύχτα αν μπορεί να κάνει αλλιώς. Οι εργάτες έδωσαν αγώνες για 8 ώρες δουλειά, 8 ώρες ανάπαυση και 8 ώρες ελεύθερο χρόνο. Οι γυναίκες αυτές, όπως και χιλιάδες άλλες, δουλεύουν ακόμα και τη νύχτα για να ζήσουν και δεν έχουν άλλη επιλογή. Τους την έχει στερήσει η αντιλαϊκή πολιτική που λιθαράκι λιθαράκι καταργεί κατακτήσεις και αφαιρεί από την εργαζόμενη γυναίκα δικαιώματα. Τους την έχει στερήσει η αντιλαϊκή πολιτική που φορτώνει στην εργαζόμενη μητέρα τη φροντίδα της οικογένειας, των παιδιών, των ασθενών και των ηλικιωμένων, αναγκάζοντάς την να αποσύρεται από την αγορά εργασίας για να επανέλθει αργότερα, βρίσκοντας

μία ακόμα χειρότερη κατάσταση με την επίθεση να προχωρά αμείωτη. Τους την έχει στερήσει, εν τέλει, η αντεργατική νομοθεσία που οπλίζει την εργοδοσία με την άνεση να θεωρεί τους εργαζόμενους αναλώσιμους και να αδιαφορεί για την ουσιαστική ασφάλεια στους χώρους δουλειάς.

Πόσο ελεύθερος, τελικά, είναι ο εργαζόμενος να «επιλέξει» τη βάρδια και το ωράριό του, πόσο μάλλον τον μισθό του, ειδικά όταν ανήκει και στα πιο ευάλωτα κομμάτια της εργατικής τάξης, όπως οι γυναίκες; Πόσο ελεύθερη είναι μια γυναίκα, θύμα διπλής καταπίεσης, να «επιλέξει» την εργασία της όταν το πρώτο που τη ρωτάει το αφεντικό πριν την προσλάβει είναι αν πρόκειται να κάνει παιδιά; Πόσο «συναινεί», τελικά, ο εργαζόμενος στο 13ωρο, την υποχρεωτικά απλήρωτη υπερωρία, τα ελαστικά ωράρια, όταν πιέζεται από την εργοδοσία, την ακρίβεια και τους καμηλούς μισθούς;

Είναι υπόθεση του εργατικού κινήματος να υπερασπιστεί τους εργαζόμενους και να απαντήσει στην αντεργατική επίθεση που μετρά πάνω από 200 νεκρούς εργάτες σε ένα χρόνο, που χτυπάει τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας. Είναι ευθύνη των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών που αφήσαν ένα ένα όλα αυτά τα μέτρα να περάσουν για να φτάσουμε σήμερα να θρηνούμε άλλες 5 νεκρές εργάτριες και να χειροκροτείται το αφεντικό για τη «γενναιοδωρία» του.

Ημimαραθώνιος την Κυριακή 8 Μάρτη Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμά μας να διαδηλώσουμε

Η φετινή απόφαση του Δήμου Αθηναίων, σε συνεργασία με τον ΣΕΓΑΣ, να πραγματοποιηθεί ο 14ος ημimαραθώνιος την Κυριακή 8 Μάρτη, ημέρα αγώνα και υπεράσπισης των δικαιωμάτων των γυναικών, αποτελεί κακό προηγούμενο σε μια κατεύθυνση υπονόμευσης των κινητοποιήσεων που κάθε χρόνο γίνονται αυτή τη μέρα.

Η επιλογή της ημέρας δεν είναι τυχαία και σίγουρα θα μπορούσε να επιλεγεί μια οποιαδήποτε άλλη Κυριακή. Είναι προκλητικό να κλείνει όλο το κέντρο της Αθήνας την ημέρα που οι γυναίκες διαδηλώνουν και καταγγέλλουν την καταπίεση, την άνιση αντιμετώπιση και τα εγκλήματα του συστήματος εις βάρος τους. Το εργοδοτικό έγκλημα στο εργοστάσιο Βιολάντα, με τις 5 νεκρές εργάτριες, κά-

νει τη φετινή 8η Μάρτη ακόμα πιο επίκαιρη και την ανάγκη αγωνιστικής απάντησης ακόμα πιο επιτακτική. Το κάλεσμα, από τους διοργανωτές, για συμμετοχή των γυναικών στον ημimαραθώνιο κάνει τη στάση της δημοτικής αρχής ακόμα πιο προκλητική.

Η επιλογή κάποιων δυνάμεων να έρθουν σε «συνεννόηση» με το Δημοτικό Συμβούλιο προκειμένου να εξασφαλίσουν την έγκρισή του για τη δική τους συγκέντρωση λειτουργεί υπονομευτικά για την 8η Μάρτη, γιατί αφήνει αναπάντητη την προκλητική στάση του Δήμου. Ίσως να το καταλάβουν σε μια επόμενη φάση που οι συσχετισμοί μέσα στο δημοτικό συμβούλιο δεν θα αφήνουν περιθώρια για τέτοιες «συνεννοήσεις».

Γυναίκες του ΚΚΕ (μ-λ)

Διεκδικούμε το μισό του ουρανού

Εκδήλωση - Συζήτηση

Σάββατο 7 Μάρτη, 6:00 μ.μ.,

Βιβλιοπωλείο «Εκτός των Τειχών»

Άνιση μεταχείριση στη δουλειά. Λιγότερη αμοιβή από αυτή των ανδρών. Περισσότερες νεκρές και σακατεμένες εργάτριες και εργαζόμενες. Αυξημένα ποσοστά ανεργίας, ανασφάλιστης εργασίας, ημimαπασχόλησης και ελαστικών ωραρίων εργασίας.

Περιορισμός του δικαιώματος στην άμβλωση. Απολύσεις εγκύων. Κατάργηση κοινωνικών δικαιωμάτων για το μέγαλωμα των παιδιών.

Καταπίεση στο σπίτι για συ-

ζύγους, κόρες και μητέρες. Αύξηση των βιασμών, κακοποιήσεων και δολοφονιών εις βάρος των γυναικών.

Φασιστικοποίηση, σκοταδισμός, καταπίεση των ελευθεριών μας.

Πολεμάμε την ανισοτιμία, αντιστεκόμαστε στη διπλή καταπίεση στη δουλειά και το σπίτι.

Σπάμε τη σιωπή!

Οργανώνουμε την πάλη μας!

Απαντάμε συλλογικά!

Δεν θα ματώσουμε για τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές και τους σιωνιστές φασίστες Με την Παλαιστίνη μέχρι τη νίκη!

Ελληνικό εκστρατευτικό σώμα στη Γάζα με δύναμη έως 150 στρατιωτών και αξιωματικών «με πλήρη εξάρτηση» ετοιμάζεται να στείλει η κυβέρνηση της ΝΔ. «*Τα μάχιμα τμήματα των Ενόπλων Δυνάμεων θα κινούνται στη Γάζα με τροχοφόρα τεθωρακισμένα οχήματα αναγνώρισης του Στρατού Ήραρας, κατά πάσα πιθανότητα με M-1117*», αναφέρει χαρακτηριστικά το δημοσίευμα της Καθημερινής.

Η αποστολή στρατεύματος είναι το πρώτο επεισόδιο της συμμετοχής της χώρας στη «Διεθνή Δύναμη Σταθεροποίησης στη Γάζα», σύμφωνα με το «Ειρηνευτικό Σχέδιο» που επέβαλε ο Τραμπ στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (με την αποχή Ρωσίας-Κίνας). Μάλιστα, η απόφαση της κυβέρνησης κρίνεται και εμφανίζεται ως «*απαράιτητη προκειμένου η Αθήνα να δώσει και στο πεδίο σήμα για την απόφασή της να εμπλακεί ενεργά στην επίλυση των κρίσεων στην περιοχή της*», την ίδια στιγμή που η Ελλάδα συμμετέχει στο αλα Τραμπ κακόφημο και διορισμένο «Συμβούλιο Ειρήνης» ως παρατηρητής.

Θλιβεροί και ξετσιπώτοι οι λαγοί του συστήματος, τα τσιράκια του ιμπεριαλισμού και του σιωνισμού, επιχειρούν να μας πείσουν ότι η αποστολή στρατεύματος στη Γάζα είναι «εθνικό συμφέρον» και η «σωστή πλευρά της Ιστορίας», στρώνοντας το χαλί στις κυβερνητικές εξαγγελίες που θα ακολουθήσουν. Το γεγονός ότι η κυβέρνηση δεν έχει ακόμη τοποθετηθεί επίσημα, χωρίς να διαψεύδει, οφείλεται στο γεγονός ότι βρίσκεται εν αναμονή, μεταξύ άλλων, των τελικών οδηγιών που θα παραλάβει ο υπ. Εξωτερικών Γ. Γεραπετρίτης από τον Αμερικανό ομόλογό του Μ. Ρούμπιο κατά τη διάρκεια του

ταξιδιού του στις ΗΠΑ στις 25-27/2.

Προφανώς, οι απαιτήσεις των ΗΠΑ δεν περιορίζονται στην αποστολή του συγκεκριμένου στρατεύματος, αλλά στην πλήρη, ολόπλευρη και ολιστική μετατροπή της χώρας και του λαού σε βάση του γεωπολιτικού τους σχεδιασμού και εξάρτημα της πολεμικής τους μηχανής. Αυτό, δυστυχώς, θα εκφραστεί με τον πιο οδυνηρό τρόπο το επόμενο διάστημα και μέσα από τη διεξαγωγή του νέου γύρου στρατηγικού διαλόγου ΗΠΑ-Ελλάδας, που αποτελεί θέμα της συνάντησης Γεραπετρίτη-Ρούμπιο.

Πρόκειται για μια αντιδραστική και άκρως επικίνδυνη απόφαση, προϊόν του βαθέματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, της υποτέλειας του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού σε συνθήκες προετοιμασίας γενικευμένου πολέμου και ωμής ιμπεριαλιστικής παρέμβασης. Είναι προϊόν της ευθυγράμμισης στον γεωπολιτικό σχεδιασμό των ΗΠΑ για την ευρύτερη περιοχή (Μ. Ανατολή, ΝΑ Μεσό-

γειο, Βαλκάνια, Ουκρανία) που επιβλήθηκε με τους στρατηγικούς συμμαχικούς άξονες που καθοδήγησε ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στην περιοχή και με όχημα την ενέργεια, τους ενεργειακούς δρόμους και την ασφάλεια των συμφερόντων του. Δηλαδή, το σφράγισμα της περιοχής από Ρωσία και Κίνα. Είναι μια τυχοδιωκτική κίνηση που το μόνο που αναβαθμίζει είναι η εμπλοκή στο πολεμικό σφαγείο που έχει στηθεί, κλιμακώνοντας τους κινδύνους για τον λαό μας. Είναι μια τυχοδιωκτική κίνηση που αναζητά για τη χώρα ρόλο στην περιοχή ως διακινητή και αντιπρόσωπο αμερικανικών συμφερόντων. Θεωρεί, μάλιστα, ότι με τέτοιες κινήσεις και με συμφωνίες τύπου Cevron και Exxon Mobil, όπως στην περίπτωση της ενεργειακής συμφωνίας για τα θαλάσσια οικόπεδα στη Ν. Κρήτη, θα διασφαλίσει τη θέση και τον ρόλο της κόντρα στην ανταγωνίστρια αστική τάξη της Τουρκίας. Πρόκειται για τυχοδιωκτισμό και μωροφιλοδο-

ξίες ντυμένες με τον μανδύα του «εθνικού συμφέροντος», για να μασκαρευτεί η αντιδραστική της φύση, που επιβάλλει να αναπαράγει την ύπαρξη και την υποστάση της μέσα από τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού.

Αυτή είναι η μόνη συνείδηση που έχει ολοκληρώσει η ντόπια κεφαλαιοκρατική τάξη, έχοντας ακόμη νωπά τα ιστορικά της μαθήματα. Και αυτά είναι τέτοια που υπογραμμίζουν ότι τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της μοιράζουν τους ρόλους στους υποτακτικούς τους σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα. Όπως επίσης υπάρχει το ενδεχόμενο να συντριβούν οι όποιες μωροφιλοδοξίες της στις συμπληγάδες του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, των ιδίων των αφεντικών της, ΗΠΑ-ΕΕ, για να μην φτάσουμε στον ανταγωνισμό ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας.

Ήδη η χώρα έχει μπουκώσει με τα σιδηρικά των ΗΠΑ, υπό τον σχεδιασμό ενός στρατιωτικού πλήγματος του Ιράν, αναδεικνύοντας τον κομβικό ρόλο της βάσης τους στη Σούδα. Αυτό σημαίνει «*πυλώνας σταθερότητας*» στην περιοχή.

Στέλνει τον στρατό στη Γάζα, ως κομμάτι του κατοχικού στρατού στα Παλαιστινιακά εδάφη για να ολοκληρωθεί από κοινού η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, να στηθεί το προτεκτοράτο των ΗΠΑ, να ισχυροποιηθεί το μαντρόσκυλο τους, το σιωνιστικό φασιστικό μόρφωμα του Ισραήλ την παρουσία του στην περιοχή ως γενικός δερβέναγας, τραμπούκος, τρομοκράτης και τοποτηρητής των αμερικανικών συμφερόντων.

Ο λαός, οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν θα γίνουμε κρέας στα κανόνια τους. Να ηχίσουμε αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό συναγερμό, στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού μέχρι τη νίκη!

Η εποχή Γκιλφόιλ ...όπως η εποχή Πιουριφόι;

Η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από την έντονη παρεμβατικότητα της πρέσβειρας των Ηνωμένων Πολιτειών στις εξελίξεις της χώρας μας, θυμίζοντας έντονα την περίοδο μετά τον εμφύλιο και την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, περίοδο στην οποία ο πρέσβης των ΗΠΑ, Πιουριφόι έλεγχε τα πάντα στη χώρα.

Η εμφάνιση της πρέσβειρας Γκιλφόιλ σε μια σειρά πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα, από τα σουρτα φέρτα στα υπουργεία μέχρι και τη Γιουροβίζιον, πέρα από την υπηρέτηση του θεάματος, έρχεται να δηλώσει με ξεκάθαρο τρόπο τη μετατόπιση και το βάθος της εξάρτησης προς την αμερικανική πλευρά. Η δραστηριότητα της Γκιλφόιλ έρχεται να υπηρετήσει (κυρίως) τις γεωστρατηγικές επιδιώξεις των Ηνωμένων Πολιτειών στην περιοχή, θέλοντας να μετατρέψουν την ανατολική Μεσόγειο σε μια αμερικανική λίμνη, αποκλείοντας τη Ρωσία στη Μαύρη θάλασσα και πετώντας κινέζικες επενδύσεις στον κάλαθο των

αχρήστων. Χρησιμοποιώντας και στοιχίζοντας όλες τις «φίλιες» δυνάμεις στην περιοχή, ταυτόχρονα προσπαθώντας να διαμορφώσουν ένα πλαίσιο σχέσεων διατεταγμένης ηρεμίας στα ελληνοτουρκικά με φιλοδοξίες για μια βαθύτερη συμφωνία, όπως φαίνεται και από την πρόσφατη δήλωσή της: «*Μια σταθερή Ανατολική Μεσόγειος απαιτεί προβλεψιμότητα στη θάλασσα, σαφείς κανόνες και εμπιστοσύνη μεταξύ όλων των χωρών που βρίσκονται στην περιοχή αυτή*».

Η υπηρέτηση αυτών των στόχων, πέρα από την ενίσχυση των αμερικανικών βάσεων, θα υλοποιηθεί με τρεις πάρα πολύ φιλόδοξες και αλληλοσυμπληρούμενες δράσεις σε διαφορετικούς τομείς της οικονομίας, ενεργειακό, διαμετακομιστικό, βιομηχανικό-ναυπηγικό. Πρώτον, η στήριξη και η δρομολόγηση του λεγόμενου «κάθετου Διαδρόμου» μεταφοράς υδρογονομένου αερίου από την Ελλάδα προς την κεντρική Ευρώπη και την Ουκρανία, αντικαθιστώντας το ρωσικό φυσικό

αέριο. Να σημειώσουμε ότι μιλάμε για υδρογονομένο αέριο που προϋποθέτει σταθμούς απο-υδροποίησης στην Ελλάδα μέχρι νέα τμήματα αγωγών στις βαλκανικές χώρες, επενδύσεις τεράστιων διαστάσεων, χωρίς να είναι δεδομένη η χρηματοδότηση. Η παράδοση τεράστιων εκτάσεων με αποικιοκρατικούς όρους για έρευνες για υδρογονάνθρακες στις EXXON και CHEVRON συμπληρώνει και ολοκληρώνει την πλήρη ενεργειακή παράδοση και εξάρτηση στις διαθέσεις των ΗΠΑ.

Δεύτερον, με τις επενδύσεις στα ναυπηγεία της Ελευσίνας και της Σύρου με κοινοπραξία ONEX και τη νοτιοκορεάτικη εταιρεία HPS (Hanwha Power System) με στόχο τη ναυπήγηση φρεγατών και κορβετών αλλά και εμπορικών πλοίων μεταφοράς αερίου. Η συμφωνία υπογράφηκε την Τέταρτη 25 Φλεβάρη στην Ουάσιγκτον. Ακόμα ένα φιλόδοξο σχέδιο που θα έχει συγκεκριμένα προβλήματα να απαντήσει. Γιατί, πέρα από τις εξαγγελίες, τέτοιου μεγέθους επενδύσεις προϋποθέ-

τουν την αντίστοιχη βιομηχανική βάση στήριξης... που μάλλον δεν υπάρχει.

Τρίτον, μετατροπή του λιμανιού της Ελευσίνας σε τερματικό σταθμό κοντέινερ και άλλων εμπορευμάτων, ανταγωνιστικά προς το λιμάνι του Πειραιά, με στόχο το ξήλωμα της κινέζικης COSCO.

Τα παραπάνω είναι μόνο τα κυριότερα μέτωπα όπου εκδηλώνεται η αμερικανική παρέμβαση στην οικονομική-δομική αναδιάρθρωση της χώρας. Αμερικανικές παρεμβάσεις έχουμε και στον τομέα της υγείας αλλά και της εκπαίδευσης. Η υλοποίησή τους ούτε εύκολη είναι ούτε δεδομένη. Η κόντρα ευρωπαίων με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές θα εκδηλωθεί και σε αυτά τα πεδία πολύ σύντομα.

Η οικονομική αφαιμάξη που προκαλεί στο λαό μας η στρατιωτικοποίηση της οικονομίας και της κοινωνίας αλλά και η μετατροπή της χώρας σε στόχο για τους αντίπαλους των ΗΠΑ δημιουργούν τις προϋποθέσεις για τη ματαίωση όλων αυτών τον σχεδίων από την πλευρά του λαού.

Ελληνοτουρκικά

Υπογραφές για εξορύξεις που θα δοκιμάσουν τις τουρκικές αντοχές και τις απαιτήσεις των ΗΠΑ

Τη Δευτέρα 16 Φεβρουαρίου υπογράφηκε στην Αθήνα η σύμβαση μίσθωσης στην κοινοπραξία Chevron-Hellenic Energy τεσσάρων θαλάσσιων οικοπέδων στη νότια Ελλάδα, δύο νότια και δυτικά της Πελοποννήσου και δύο νοτιώς της Κρήτης. Η αμερικανική πολυεθνική είναι η δεύτερη, μετά την Exxon-Mobil, που εμπλέκεται σε διαδικασίες έρευνας και ενδεχόμενης εξόρυξης υδρογονανθράκων στη χώρα μας. Τα οικοπέδα νότια της Κρήτης, ως γνωστόν, αμφισβητούνται έντονα από την Τουρκία και σχετικά πιο κλιμακωτά από τη Λιβύη, λόγω της ύπαρξης του επίσης γνωστού Τουρκολιβυκού Συμφώνου του 2019. Οι έρευνες αναμένεται να ξεκινήσουν προς τα τέλη του τρέχοντος έτους.

Με τυμπανοκρουσίες προβλήθηκε η υπογραφή της σχετικής σύμβασης από ελληνικής πλευράς, καθιστώντας φανερό ότι θεωρεί την ενεργειακή εμπλοκή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, μέσω της εταιρείας, ως «ψήφο εμπιστοσύνης» στην άρχουσα τάξη της χώρας μας. Είναι, όμως, έτσι; Οι οικονομικές-ενεργειακές συμφωνίες που υπογράφονται ταυτίζονται απόλυτα με τα γεωπολιτικά-στρατιωτικά συμφέροντα των ΗΠΑ; Με άλλα λόγια, σημαίνουν την αυτόματη παρέμβαση των υπερατλαντικών προστατών της ντόπιας πλουτοκρατίας σε περίπτωση εμπλοκής της Τουρκίας ή όχι; Η παρότρυνση υπογραφής της συμφωνίας από την αμερικανική κυβέρνηση δεν σημαίνει κατ' ανάγκη την υποστήριξη της ελληνικής πλευράς σε περίπτωση κρίσης με την Άγκυρα.

Έντονα και άμεσα αντέδρασε η γειτονική χώρα στην υπογραφή της συμφωνίας. Το τουρκικό υπουργείο Άμυνας εξέδωσε ανακοίνωση, κατηγορώντας τη χώρα μας για «παράνομες και μονομερείς ενέργειες». Μάλιστα, κατήγγειλε ότι παραβιάζονται «το διεθνές δίκαιο και οι σχέσεις καλής γειτονίας». Και η τουρκική πλευρά επικαλείται, λοιπόν, το γνωστό ασαφές και ερμηνευόμενο κατά το δοκούν νομοθετικό πλαίσιο. Εντύπωση προξενεί, ωστόσο, η αφωνία επί του παρόντος της λιβυκής πλευράς, την ώρα που η Άγκυρα δηλώνει ότι προστρέχει για να υποστηρίξει τα λιβυκά συμφέροντα που παραβιάζονται!

Ίσως η στάση αυτή της Τρίπολης να έχει σχέση με την παραχώρηση στις ίδιες αμερικανικές εταιρείες των δικών της θαλάσσιων οικοπέδων για έρευνες και εξορύξεις. Η αφρικανική χώρα, πάντως, είχε προκαλέσει έναν μικρό ελληνικό πανικό μήνες πριν, όταν είχε εκδώσει ρηματική διακοίνωση περί παραβίασης της θαλάσσιας δικαιοδοσίας της από τις ελληνικές ενέργειες. Με τον τρόπο αυτό έκανε σαφές ότι υπερασπίζεται το Τουρκολιβυκό Μνημόνιο, που η ελληνική πλευρά θεωρεί «παράνομο, άκυρο και ανυπόστατο, καθώς αγνοεί την επήρεια των νησιών σε υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ».

Αν και είναι πολύ νωρίς ακόμη, έχουν αρχίσει να βγαίνουν στη δημοσιότητα ανεπίσημες πληροφορίες ότι, σε πιθανή ανεύρεση και εξόρυξη φυσικού αερίου, τα ποσοστά επί της εκμετάλλευσης - και των κερδών - δεν θα είναι καθόλου ίδια με αυτά της κοινοπραξίας (75% Chevron-25% Hellenic Energy). Και, βεβαίως, είναι ερώτημα τι θα απομένει στο ελληνικό κράτος, ενώ δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τίποτε δεν προβλέπεται ως

«ανταπόδοση» στις λαϊκές μάζες. Η ιστορία δείχνει ότι τα ιμπεριαλιστικά κράτη και οι πολυεθνικές τους εταιρείες, την ώρα του «ψητού», επιφυλάσσουν δυσάρεστες εκπλήξεις στους συνεταιρούς τους. Η όποια «διαπραγμάτευση» (λέμε, τώρα) ξεκίνησε, επομένως, έχει ως περιεχόμενο το «μπαξίσι» που θα λάβει η ντόπια εξαρτημένη ολιγαρχία του πλούτου από το αποικιοκρατικό τύπου ξεπούλημα των όποιων ενεργειακών πόρων. Με ανοικτές, ασφαλώς, όλες τις δυσμενείς επιπτώσεις (κοινωνικές, περιβαλλοντικές, οικονομικές κ.λπ.) για τους κατοίκους της Κρήτης και όχι μόνο.

Είναι φανερό, συνεπώς, ότι, προϊόντος του χρόνου, θα δοκιμαστούν οι τουρκικές αντοχές από τις ενεργειακές συμφωνίες που προωθούν οι ΗΠΑ με τη

χώρα μας, πολύ περισσότερο που αυτές, ανεξαρτήτως της σχετικής αυτοτέλειάς τους, εντάσσονται σε ένα γενικότερο πλαίσιο στρατηγικών συμμαχιών (3μερείς Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ και Ελλάδα-Κύπρος-Αιγύπτου, υπό την καθοδήγηση των Αμερικανών). Πρόκειται για κινήσεις που τις εκλαμβάνει ως «αντιτουρκικές» η απέναντι πλευρά και δηλώνει, με κάθε ευκαιρία, ότι δεν μπορεί να μείνει έξω από τις όποιες διευθετήσεις στην περιοχή, ενώ αντιτάσσεται σφόδρα σε κινήσεις ενεργειακού και γεωπολιτικού της αποκλεισμού από τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο και το Αιγαίο Πέλαγος. Χωρίς να είμαστε σε θέση να προεξοφλήσουμε το τι ακριβώς θα συμβεί και με ποιον τρόπο θα αντιδράσει η Άγκυρα, είμαστε βέβαιοι ότι η πολιτική

τακτική των λεγόμενων ήρεμων νερών αναμένεται να διαταραχτεί σοβαρά.

Επεκτείνοντας αυτή τη σκέψη, θα λέγαμε ότι το προκώρημα του ζητήματος των οικοπέδων νότια της Κρήτης δείχνει να αποτελεί μια «βόμβα έτοιμη να εκραγεί» και να έρχεται σε αντίθεση με την πολιτική των Αμερικανών, στην παρούσα συγκυρία, που προκρίνει την «ηρεμία» και το «πάγωμα» των ελληνοτουρκικών διαφορών. Πρόκειται για επίσημα εκφρασμένη θέση των ΗΠΑ, τη στιγμή που το βλέμμα τους είναι στραμμένο ανατολικά του ΝΑΤΟ (Ρωσία, Ιράν, Κίνα) και δεν επιτρέπονται «πολυτέλειες τσακωμών» ανάμεσα σε μέλη της Συμμαχίας.

Η προώθηση, ωστόσο, ενεργειακών συμφωνιών σαν αυτήν στα νότια της Κρήτης δρα αντικειμενικά ως καταλύτης ξεσπάσματος των αγεφύρωτων ελληνοτουρκικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών. Το αν θα δοθούν κάποιες αντιπαροχές στις αντιμαχόμενες πλευρές παραμένει ανοικτό. Ομοίως, όμως, υφίσταται και το ενδεχόμενο να «θερμανθούν» σοβαρά τα νερά της περιοχής.

Άλλη μια αφορμή -η ενεργειακή εκμετάλλευση- μπορεί να προξενήσει σοβαρή ζημιά στα συμφέροντα των λαών της Ελλάδας και της Τουρκίας. Να δώσει το έναυσμα για κλιμάκωση της αντιδραστικής αντιπαράθεσης ανάμεσα στις δύο άρχουσες τάξεις και να φέρει τους δύο λαούς μπροστά σε επικίνδυνες για τη ζωή και το μέλλον τους καταστάσεις. Η δυνατότητα συγκρότησης αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού και αντιεθνικιστικού κινήματος προβάλλει, πλέον, ως αδήριτη ανάγκη!

Πολεμικό γρανάζι στη μηχανή του θανάτου η βάση της Σούδας!

Καθώς ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός κλιμακώνει την επιθετικότητα του, φορτώνει τη βάση της Σούδας με κάθε είδους πολεμικά όπλα. Η στρατιωτική ανάπτυξη των ΗΠΑ στην περιοχή είναι η μεγαλύτερη από το 2003 και έχει σαν κρίσιμο κόμβο τις εγκαταστάσεις του στην Κρήτη.

Συγκεκριμένα στο αεροπορικό σκέλος της βάσης σταθμεύουν εδώ και μέρες δεκάδες μαχητικά F-35 και F-22, προορισμένα για βομβαρδισμούς. Άλλα δημοσιεύματα επισημαίνουν ότι κατέφτασαν αμερικανικά αεροσκάφη κάθετης απογείωσης, που έχουν χρησιμοποιηθεί σε ειδικές επιχειρήσεις σε Ιράκ και Αφγανιστάν. Τάνκερ εναέριου εφοδιασμού και κατασκοπευτικά έχουν αναφερθεί ότι πραγματοποιούν πτήσεις την τελευταία εβδομάδα προς τη Μ. Ανατολή, εφορμώντας από τη Σούδα.

Επίσης, γνωστό σε όλους είναι ότι στις 22/2 κατέπλευσε στο ναυτικό σκέλος της βάσης, στην προβλήτα K-14, το πυρηνοκίνητο αεροπλανοφόρο G.R.FORD, με τον αεροδιάδρομο του γεμάτο πολεμικά αεροσκάφη. Το νεό-

τερο και μεγαλύτερο αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ, που συμμετείχε στην επιχείρηση στη Βενεζουέλα στις αρχές του χρόνου, αφού διέσχισε τον Ατλαντικό, έδωσε στη Σούδα για ανεφοδιασμό και επισκευές. Τελικός προορισμός του είναι ο Περσικός κόλπος, όπου σε συνεργασία με δεύτερο αεροπλανοφόρο σφίγγουν τον κλοιό γύρω από τον Ιράν.

Για τον ρόλο της Σούδας σίγουρα δεν τα μαθαίνουμε όλα. Όμως, η μεγάλη δύναμη πυρός που συγκεντρώνεται ξανά εκεί επιβεβαιώνει ότι δεν πρόκειται για μια ακόμα στρατιωτική εγκατάσταση, αλλά για στρατηγικής σημασίας ορμητήριο για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Άλλωστε, και στο χτύπημα στο Ιράν το καλοκαίρι, αλλά και σε τόσες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, έχει επιτελέσει κρίσιμο ρόλο.

Ταυτόχρονα, φανερώνονται ξανά οι βρώμικες υπηρεσίες που παρέχει η άρχουσα τάξη στους φονιάδες των λαών. Οι επικύψεις στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά δεν έχουν τελειωμό. Και φαντάζουν ακόμα πιο προκλητικές, όταν γίνεται γνωστό ότι μια σειρά

χώρες (ακόμα και η Βρετανία!) για τους δικούς τους καθόλου αθώους λόγους, αρνήθηκαν διευκολύνσεις για επέμβαση στο Ιράν. Η ελληνική κυβέρνηση, όμως, τρέχει να παραδώσει όχι μόνο τη Σούδα, αλλά το σύνολο της επικράτειας για ορμητήριο των ιμπεριαλιστών. Η συμφωνία MDCA, άλλωστε, δίνει τη δυνατότητα στις ΗΠΑ χωρίς δυσκολίες να χρησιμοποιήσουν όποια υποδομή της χώρας χρειάζονται. Στο επίπεδο των δηλώσεων, τα κυβερνητικά στελέχη κάνουν διαγωνισμό αμερικανοδουλείας. Από δίπλα παπαγαλίζουν τοπικοί παράγοντες και ο τύπος, που δίνουν ξανά διαπιστευτήρια, εκφράζοντας τον θαυμασμό τους για τα πλοία του θανάτου που καταπλέουν στο νησί.

Όσον αφορά τον λαό, δεν έχει να κερδίσει τίποτα από τη μετατροπή του τόπου του σε γρανάζι στην πολεμική μηχανή των ΗΠΑ. Οι συνέπειες είναι σοβαρές, καθημερινές και δύνανται να γίνουν τραγικές. Ζητούμενο η αντίσταση σε όλα αυτά να βρει τον βηματισμό της.

Διώξεων συνέχεια με νέο επεισόδιο στον Πειραιά

Σαφέστατη επιδίωξη ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης, των αγώνων και των κινητοποιήσεων ενάντια στις βάρβαρες πολιτικές του συστήματος είναι η παραπομπή σε δίκη τριών μελών της ΕΛΜΕ ΠΕΙΡΑΙΑ και του Προέδρου του Εργατικού Κέντρου Πειραιά μετά από μήνυση του Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Πειραιά.

Ο Ηλίας Πατίδης (Πρόεδρος της ΕΛΜΕ), Ο Πάνος Χουντής (Πρώην Γραμματέας του ΔΣ της ΕΛΜΕ), ο Ακρίτας Καλούσης (μέλος του ΔΣ) και ο Μάρκος Μπεκρής (Πρόεδρος ΕΚΠ) καλούνται στις 23/3/26 να δικάστούν για τη συμμετοχή τους στην κινητοποίηση που διοργανώθηκε στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, ως απάντηση στη διημερίδα - διαφήμιση των ιδιωτικών σχολείων που οργάνωσε ο ΔΙΔΕ. Η μαζική παρουσία πλήθους εκπαιδευτικών, εργαζόμενων και αγωνιστών χάλασε τη «γιορτή» που επιχειρήθηκε να στηθεί και επισφραγίστηκε με την άδεια αίθουσα καθ' όλη τη διάρκεια του διημέρου. Επιπλέον, οι τρεις συνδικαλιστές της ΕΛΜΕ καλούνται να απολογηθούν και για τη συμμετοχή τους σε κινητοποίηση στη ΔΔΕ που είχε λάβει χώρα λίγους μήνες πριν.

Η διοίκηση της ΔΙΔΕ Πειραιά, πιστή

στην κυβερνητική γραμμή του τσακίσματος κάθε φωνής που αντιστέκεται, προχώρησε σε μήνυση, αξιοποιώντας το πλούσιο νομικό οπλοστάσιο ποινικοποίησης των αγώνων, με κατηγορίες για «διατάραξη λειτουργίας Δημόσιας Υπηρεσίας», «φωνασκίες» και «συνθήματα», ενώ φτάνει στο σημείο να αποδώσει κατηγορίες για «πρόκληση ζημιών»

και «βαριά σωματική βλάβη»!

Καμία εντύπωση δεν προξενεί, βέβαια, η παραπάνω πρακτική του ΔΙΔΕ. Αναλόγως έπραξε και ο υπουργός Υγείας Άδωνις Γεωργιάδης την περασμένη εβδομάδα, όταν επισκέφθηκε το νοσοκομείο της Νίκαιας με τη συνοδεία των δυνάμεων καταστολής, που επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους, για να φτάσει στο σημείο να κατηγορεί τον γιατρό Δ. Ζιαζιά ότι, δήθεν, τον γρονθοκόπησε! «Φωνάζει ο κλέφτης!».

Το βέβαιο είναι ότι το νέο επεισόδιο διώξεων στον Πειραιά δείχνει τη μανία του συστήματος για το λαό που αγωνίζεται και έρχεται να προστεθεί στη βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών που έχει στηθεί πανελλαδικά τόσο στην εκπαίδευση, σε σχολεία και πανεπιστήμια, αλλά και σε πολλούς χώρους δουλειάς.

Διαλύουν θεμελιώδη δικαιώματα, όπως αυτά της εκπαίδευσης και της υγείας, και στα συντρίμια τους επιχειρούν να στήσουν φιέστες διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα.

Αυτή ακριβώς η πολιτική τους είναι που εξοργίζει το λαό και αντιδρά. Κι όσο η ένταση της επίθεσης θα αυξάνεται τόσο θα κλιμακώνεται και η κάθε είδους καταστολή, του αγώνα, της κινητοποίησης, της απεργίας! Τόσο, όμως, θα αυξάνεται και η λαϊκή οργή και η ανάγκη αντίστασης και διεκδίκησης! Τέτοιες πρακτικές δεν μπορεί να μένουν απάντητες. Γι' αυτό και στις 23/3/26 πρέπει να σταθούμε δίπλα στους αγωνιστές που θα βρίσκονται στην αίθουσα του δικαστηρίου και να δώσουμε την απάντηση που αναλογεί σ' αυτήν την επικίνδυνη εξέλιξη.

Διεθνές απολυτήριο

Ο δρόμος προς την κόλαση είναι στρωμένος με καλές προθέσεις;

Προχωρά η κυβέρνηση τα σχέδιά της για εισαγωγή του IB (International Baccalaureate) σε δημόσια σχολεία της χώρας. Πιο συγκεκριμένα, από τον Σεπτέμβρη του 2026 αναμένεται η έναρξη του προγράμματος σε 13 δημόσια Λύκεια (Πρότυπα, Καλλιτεχνικά και Μουσικά) σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ηράκλειο και Λάρισα, ενώ αρχικά θα γίνουν δεκτοί περίπου 350 μαθητές. Το IB έχει διετή διάρκεια και η διδασκαλία των μαθημάτων γίνεται στα Αγγλικά. Αφορά μαθητές που φέτος φοιτούν στην Α' Λυκείου, οι οποίοι θα κληθούν να διαλέξουν αν από του χρόνου επιθυμούν να παρακολουθήσουν το συγκεκριμένο πρόγραμμα στις Β' και Γ' τάξεις. Τις προηγούμενες μέρες, μάλιστα, η κυβέρνηση εξίσωσε το Διεθνές Απολυτήριο που χορηγεί το πρόγραμμα με το απολυτήριο του Γενικού Λυκείου.

Το πρόγραμμα αυτό, άκρως εντατικοποιημένο και απαιτητικό, όπως αποδεικνύεται από την εμπειρία εφαρμογής του σε άλλες χώρες, συντηρεί και αναβαθμίζει το λεγόμενο brain drain, κατευθύνοντας νέους ανθρώπους σε πανεπιστήμια του εξωτερικού, κύρια των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων. Μέχρι στιγμής το IB παρέχονταν αποκλειστικά από ιδιωτικά σχολεία, με συνολικό κόστος που μπορεί να φτάσει και τα 30.000€. Τώρα η κυβέρνηση εμφανίζεται ως «πλασιέ» του συγκεκριμένου προγράμματος και σε δημόσια σχολεία. Με τον μανδύα, μάλιστα, της δωρεάν παροχής και της «ελευθερίας επιλογής» από τους μαθητές των σχολείων που θα εφαρμοστεί, έρχεται να δημιουργήσει και αποφοίτους πολλών ταχυτήτων και να εντείνει

την κατηγοριοποίηση ακόμα και μέσα στο ίδιο σχολείο (π.χ. μαθητές που παρακολουθούν το IB και μαθητές του «τυπικού» προγράμματος).

Προφανώς, για να μπορέσει ένας μαθητής να ολοκληρώσει το πρόγραμμα αυτό, θα απαιτούνται και εξειδικευμένα φροντιστήρια, τα οποία θα ανεβάζουν κι άλλο το -ήδη υψηλό- κόστος σπουδών, απογειώνοντας έτσι τους ταξικούς φραγμούς. Πρακτικά, μόνο αυτοί που έχουν την οικονομική δυνατότητα θα έχουν ελπίδες να πάρουν το IB και να συνεχίσουν τις σπουδές τους σε κάποια χώρα του εξωτερικού. Από την άλλη, όσοι μένουν πίσω θα έχουν τη δυνατότητα παράκαμψης των Πανελλαδικών εξετάσεων για εισαγωγή στην Τριτοβάθμια (σε ειδικό ποσοστό 2-3% των θέσεων), δημιουργώντας επιπλέον διακρίσεις στο εκπαιδευτικό σύστημα. Ταυτόχρονα, πάντα υπάρχει και η δυνατότητα εισαγωγής σε κάποιο ιδιωτικό πανεπιστήμιο ή σε κάποιο από τα ξενόγλωσσα προγράμματα στα δημόσια ΑΕΙ, που λειτουργούν με δίδακτρα.

Συνολικά, μέσω του Διεθνούς Απολυτηρίου θα γίνει προσπάθεια κατοχύρωσης του νέου τοπίου που έχει διαμορφωθεί στην εκπαίδευση, με τον ολοένα μεγαλύτερο κατακερματισμό των αποφοίτων, τη νομιμοποίηση και μονιμοποίηση των ιδιωτικών πανεπιστημίων, την πληρωμή διδασκτρών για να σπουδάσει κάποιος και την ακόμα πιο σφιχτή προώθηση της αξιολόγησης στα σχολεία. Όλα αυτά, δηλαδή, ενάντια στα οποία αγωνίζονται εκπαιδευτικοί, μαθητές και φοιτητές τα τελευταία χρόνια.

Βιολάντα

Η ταξική συνείδηση αποκτιέται στην ταξική πάλη

Ένας μήνας πέρασε από το εργοδοτικό έγκλημα στη «Βιολάντα» που συγκλόνισε εργατές και εργαζόμενους σε όλη τη χώρα. Η έκρηξη που έγινε από τη διαρροή προπανίου είχε σαν αποτέλεσμα τον ακαριαίο θάνατο πέντε εργαζομένων και τον τραυματισμό άλλων επτά.

Έναν μήνα μετά προφυλακίστηκε ο ιδιοκτήτης για ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο, αφού οι έλεγχοι (το πότε και το γιατί έγιναν είναι ένα ζήτημα) έδειξαν πληθώρα παραλήψεων και παραβάσεων στις εγκαταστάσεις.

Σ' αυτό το διάστημα δημοσιεύτηκε στον τοπικό τύπο και επιστολή «υπογεγραμμένη» από 256 εργαζόμενους στην επιχείρηση, οι οποίοι εκφράζουν τη συμπάραστασή τους στον ιδιοκτήτη ενώ μέχρι και συγκέντρωση συμπάραστασης έγινε έξω από τα δικαστήρια από καμιά 50αριά εργαζόμενους! Χωρίς να υπάρχει εργοστασιακό σωματείο στην επιχείρηση και χωρίς κάποια συλλογική διαδικασία (συνέλευση;) των εργαζόμενων, είναι φανερό ότι αυτές οι αποφάσεις πάρθηκαν κάτω από την πίεση και την καθοδήγηση της εργοδοσίας και σαφώς στα πλαίσια της γενικότερης «υπερασπιστικής

γραμμής» της. Προφανώς η εργοδοσία και τα τσιράκια της συνέταξαν αυτή την «επιστολή συμπάραστασης» και πίεσαν, τρομοκράτησαν, εκβίασαν ατομικά τον κάθε εργαζόμενο να υπογράψει, και κάποιοι βέβαια από αυτούς να πάνε και για συμπάρασταση. Γεγονότα που αποδοκιμάστηκαν πλατιά και πανελλαδικά και μαρτυρούν το πόσο αδιάστακτη είναι η εργοδοσία (να υποχρεώνει τον εργάτη να απαρνιέται τον συνάδελφό του, τον εαυτό του) και πόσο εύαλτος είναι ατομικά ο κάθε εργαζόμενος όταν στέκεται μόνονος απέναντί της.

Η ανάγκη του μεροκάματου, η απειλή της απόλυσης και ο εφιάλτης της ανεργίας, το μεροδούλι - μεροφάι της εργατικής οικογένειας και η έλλειψη οργάνωσης, συλλογικής δράσης και διεκδίκησης καθιστούν τους εργαζόμενους βορά στις ορέξεις του κεφαλαίου.

Αυτά είναι τα αποτελέσματα της ήττας και της αποσυγκρότησης του εργατικού κινήματος, αλλά και του κομμουνιστικού κινήματος στην τελική. Της υποχώρησης απόψεων ότι τα εργατικά δικαιώματα διεκδικούνται και κατακτιούνται μόνο με τη μαζική

Η καταστολή και συκοφάντηση των αγωνιζόμενων υγειονομικών δεν θα περάσει!

Η επίσκεψη του υπουργού Υγείας στο Γενικό Νοσοκομείο Νίκαιας υπήρξε άκρως αποκαλυπτική σχετικά με την πολιτική κατεύθυνση του υπουργείου και της κυβέρνησης για τα νοσοκομεία, αλλά και για τον τρόπο που έχει αποφασίσει να επιβάλει όλα τα αντιλαϊκά μέτρα που παίρνει.

Η προκλητικότητα και ο αυταρχισμός με τον οποίο ο υπουργός Υγείας αντιμετωπίζει τους υγειονομικούς κάνει ξεκάθαρη τη στάση της κυβέρνησης απέναντι στους εργαζόμενους συνολικά. Η προκλητική του επίσκεψη, συνοδευόμενος από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και ΜΑΤ, έγινε ακριβώς για λόγους επιβολής. Η πρόφαση της επίσκεψης ήταν δήθεν για να εγκαινιάσει ένα τμήμα το οποίο όχι μόνο δεν είναι έτοιμο, αλλά με τις καθυστερήσεις που υπάρχουν εδώ και 20 μήνες, προκαλεί τεράστιες δυσλειτουργίες σε ένα νοσοκομείο που αγκομαχεί από τον φόρτο εργασίας.

Θέλουν να τελειώνουν με οποιονδήποτε αντιδράει ενάντια στις πολιτικές τους. Η σύλληψη του συνδικαλιστή γιατρού, ο τρόπος με τον οποίον αυτή έγινε, η απαράδεκτη καταστολή, όπως και όλο το τσίρκο που ακολούθησε στα ΜΜΕ, με τον υπουργό να ισχυρίζεται ότι κινδύνεψε η σωματική του ακεραιότητα και να εξαπολύει ακροδεξιές, αντικομμουνιστικές κορώνες, με την αστυνομία να υπερασπίζεται τον «αγαπημένο» της υπουργό και να δικαιολογεί τα δακρυγόνα στην είσοδο του νοσοκομείου, με διάφορους βουλευτές και δημοσιογράφους να υπερασπίζονται το «δικαίωμα του υπουργού Υγείας» να επισκέπτεται

τα νοσοκομεία, θέτουν το πλαίσιο μιας ζοφερής πραγματικότητας που έχει ήδη ξημερώσει για τους εργαζόμενους.

Το κυβερνητικό πογκρόμ ενάντια στους εργαζόμενους ήδη λαμβάνει χώρα με την εφαρμογή της αξιολόγησης και τις διώξεις όσων αντιδρούν σε αυτή. Το παράδειγμα των εκπαιδευτικών που

διώκονται ουσιαστικά για τη συνδικαλιστική τους δράση και την εναντίωσή τους στην αξιολόγηση και απειλούνται με απόλυση, είναι χαρακτηριστικό. Αυτές οι απειλές έρχονται να κουμπώσουν στο νέο πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων. Το νέο πειθαρχικό θα δίνει το δικαίωμα στο κράτος να απολύει, με συνοπτικές διαδικασίες, όποιον εργαζόμενο αντιδρά, όποιον συνδικαλιζείται, όποιον συμμετέχει σε μια παράσταση διαμαρτυρίας στον χώρο εργασίας του. Είναι το νέο εργαλείο που το σύστημα και η κυβέρνηση θα χρησιμοποιήσει ώστε να ποινικοποιήσει τις συνδικαλιστικές ελευθερίες και το δικαίωμα των εργαζόμενων να αντιδρούν, αλλά και να τελειώνει με το δικαίωμα της μόνιμης και σταθερής δουλειάς.

Η κυβέρνηση αντιλαμβανόμενη τη συσσωρευμένη οργή του λαού και των εργαζόμενων, βρίσκει τρόπους ώστε να κόψει, εν τη γενέσει του, το μόνο πράγμα από το οποίο ξέρει ότι απειλείται, τη μαζική και οργανωμένη αντίδραση του κόσμου.

Η προσπάθεια για αναθεώρηση του Συντάγματος εξάλλου, που θα φέρει την άρση της μονιμότητας, δεν είναι κάτι τυχαίο. Θεωρώντας ότι έχει τον συσχετισμό με το μέρος της, προσπαθεί να πάρει τη ρεβάνς για λογαριασμό του συστήματος, να καταργήσει κάθε δικαίωμα που κατέκτησε η εργατική τάξη τα προηγούμενα χρόνια και να καθιερώσει μια νέα μαύρη εποχή. Μια εποχή που θα μεσουρανή το σύγχρονο δουλεμπόριο και που οι εργαζόμενοι δεν θα μπορούν να το αμφισβητήσουν, υπό τον φόβο των εξοντωτικών κυρώσεων και της απόλυσης.

Ο τρόπος με τον οποίον αντιμετωπίζονται από την κυβέρνηση ακόμη και δημοσιογράφοι που κάνουν «δύσκολες ερωτήσεις» είναι ενδεικτικός. Οι απειλές του κυβερνητικού εκπρόσωπου απέναντι σε δημοσιογράφο, ότι θα του κάνει μήνυση επειδή τόλμησε να επιμένει σε ερώτηση, ή η επίπληξη του Γεωργιάδη ότι δεν τον ρωτάνε με τον σωστό τρόπο, δείχνει μια κυβέρνηση που θέλει να

εξαντλήσει τον αυταρχισμό της, ώστε να πετύχει το χτύπημα στον λαό και στα δικαιώματά του, και να τον παραδώσει αλυσοδεμένο στο κεφάλαιο.

Ο υπουργός Υγείας, λοιπόν, μπορεί να εγκαινιάζει τμήματα νοσοκομείων, μπορεί να λέει ότι θα κάνει «το καλύτερο ΕΣΥ όλων των εποχών», αλλά όλοι οι νόμοι που περνάει και οι υπογραφές ΚΥΑ που αφορούν την εκμετάλλευση των χώρων από κλινικάρχες, δείχνουν πως όλα αυτά γίνονται σε βάρος της τσέπης και της ζωής των ασθενών, για να ανοίξει ένα ακόμη μεγάλο πεδίο κερδοφορίας για το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Τα απογευματινά χειρουργεία, τα λουκέτα που μπαίνουν σε κλινικές και τμήματα, οι μετακινήσεις προσωπικού, οι προσλήψεις με το σταγονόμετρο, η εντατικοποίηση, τα χρωστούμενα ρεπό και άδειες, τα DRG, οι πληρότητες που ψάχνουν ώστε μια κλινική να θεωρείται παραγωγική, δείχνουν τον στόχο της κυβέρνησης για την περιθάλψη. Οι ασθενείς να αναγκάζονται να βάζουν το χέρι στην τσέπη και οι εργαζόμενοι-υγειονομικοί να εργάζονται σε συνθήκες γαλέρας, χωρίς δυνατότητα αντίδρασης και υπό τη δαμόκλειο σπάθη της απόλυσης, μέσω της αξιολόγησης.

Η μαζική, δυναμική συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο ΓΝ Νίκαιας, ένα από τα νοσοκομεία πρώτης γραμμής της Αττικής, δείχνει τις διαθέσεις αγώνα των εργαζόμενων. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τους ψεύτικους φίλους και τις συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΠΟΕΔΗΝ, η οποία «δεν βρήκε το κουράγιο» να γράψει ούτε δυο αράδες υποστήριξης στους εργαζόμενους του ΓΝ Νίκαιας, αλλά εξίσωσε το θύμα με τον θύτη, καταδικάζοντας ουσιαστικά τη διαμαρτυρία! Πώς θα μπορούσε εξάλλου να κρατήσει διαφορετική στάση, όταν η συνδιαλλαγή με τον υπουργό Υγείας είναι τόσο οφθαλμοφανής και ανερευθιάστη. Ο μόνος δρόμος για τους εργαζόμενους είναι να οργανώσουν την πάλη τους και να αντισταθούν στην επίθεση και τον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα που διαμορφώνει.

παρουσία, τον ανυποχώρητο ταξικό αγώνα ενάντια στο αστικό κράτος και την εργοδοσία. Της κυριαρχίας μέσα στα συνδικάτα, για δεκαετίες, των δυνάμεων του συμβιβασμού και της υποταγής που προωθούν τη λογική του διαλόγου και της συνεργασίας, την ακατάσχετη προτασεολογία και τη συνδιαχείριση. Απόψεις που έχουν οδηγήσει την πλειοψηφία των εργατών και των εργαζόμενων έξω από τα σωματεία ή στην καλύτερη περίπτωση απλούς θεατές και ψηφοφόρους.

Σε μια εποχή που ο ταξικός συσχετισμός γέρνει όλο και περισσότερο προς τη μεριά του κεφαλαίου, η λογική του εφησυχασμού και της ανάθεσης, η υποκατάσταση του πραγματικού ταξικού υποκειμένου άλλοτε με τους εκπροσώπους των ξεπουλημένων ηγεσιών, άλλοτε με τα «αγωνιστικά ΔΣ», και άλλοτε με κρατικούς μηχανισμούς (όπως επιθεώρηση εργασίας, ελεγκτικές υπηρεσίες, δικαστήρια κ.ά.) όχι μόνο δεν βοηθάνε στη συγκρότηση της εργατικής τάξης, αλλά την αφοπλίζουν και την αποπροσανατολίζουν.

«Το σωματείο είναι το αποκούμπι του εργάτη» λέει ο εκπρόσωπος του Εργατικού Κέντρου Τρικάλων (ελέγχεται από το ΠΑΜΕ) και καλεί τους εργαζόμενους να κάνουν σ' αυτό τις καταγγελίες, για να τις προωθήσει στην επιθεώρηση εργασίας. Θα απαιτούσε δικό του άνθρωπο μέσα στις έρευνες για τα αίτια της έκρηξης!

Όμως ούτε μια συνέλευση σωματίου δεν καλέστηκε, παρά μόνο σύσκε-

ψη σωματείων, δηλαδή μελών ΔΣ (και αν). Σε όσες πόλεις, δε, πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις καταγγελίας του εγκλήματος, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες ούτε καλούσαν ούτε συμμετείχαν.

Αυτή η κατάσταση δεν αντιπαλεύεται με ευκολόγια και την επίκληση στην ταξική συνείδηση που «θα έπρεπε» να έχουν οι εργαζόμενοι. Αντιθέτως, χρειάζεται οι δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα να δώσουν απαντήσεις και αγωνιστικές διεξόδους στον εργαζόμενο λαό. Γιατί αυτό ακριβώς λείπει από την εξίσωση. Οι πραγματικοί αγώνες για δουλειά και ζωή με δικαιώματα, για αυξήσεις στους μισθούς, για μέτρα ασφαλείας στους χώρους δουλειάς, για απόκρουση της αντεργατικής επίθεσης. Μέσα στον αγώνα οι εργάτες και οι εργαζόμενοι θα συνειδητοποιήσουν τη δύναμή τους. Θα δουν τους εχθρούς και τους ψεύτικους φίλους τους. Θα εμποδίσουν την έννοια της αλληλεγγύης. Θα συγκροτήσουν τα σωματεία τους ως εργαλεία πάλης και συσπείρωσης έξω και ενάντια στο αστικό κράτος και τους νόμους του. Θα βάζουν στόχους πάλης και διεκδίκησης.

Μόνο μέσα από μια τέτοια διαδικασία, με συνελεύσεις και αποφάσεις αγώνα, μια διαδικασία απαιτητική αλλά και ελπιδοφόρα, οι εργαζόμενοι μπορούν να σταθούν όρθιοι απέναντι στην αντεργατική πολιτική κυβέρνηση -κεφαλαίου. Να ανατρέψουν τους αρνητικούς συσχετισμούς, και να διεκδικήσουν τη ζωή που τους αξίζει.

Εκλογές ΣΜΤ

Κόντρα στην εικονικό συνδικαλισμό να ενισχύσουμε τη γραμμή της αντίστασης

Οδεύοντας προς τη συμπλήρωση διετίας από τις τελευταίες εκλογές στο Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών και ύστερα από τη διεξαγωγή εκλογοαπολογιστικής ΓΣ στην Αθήνα, προγραμματίζεται η εκ νέου εκλογική διαδικασία που θα διεξαχθεί στις 15-17 Μαρτίου στην Αθήνα και στις 15 Μαρτίου στα παραρτήματα σε Πάτρα, Ηράκλειο, Χανιά, Λάρισα. Στη διετία αυτή, το σωματείο βρέθηκε αντιμέτωπο με έναν νέο γύρο αντεργατικής επίθεσης. Στις μάχες της περιόδου κυριάρχησαν τα όρια των κατευθύνσεων που θέτουν οι κυρίαρχες δυνάμεις στο εσωτερικό του. Η Ταξική Πορεία, μπροστά στη μάχη των εκλογών και με ανοιχτά όλα τα μέτωπα της αντεργατικής επίθεσης, θα επιδιώξει να ανοίξει ξανά τη συζήτηση γύρω από τον απολογισμό δράσης, τις αναγκαίες κατευθύνσεις αλλά και τις πρωτοβουλίες του επόμενου διαστήματος που έχει ανάγκη το εργατικό κίνημα και το σωματείο πιο συγκεκριμένα.

Απολογιστικά και όσον αφορά τις εργασιακές σχέσεις στον κλάδο, η πραγματικότητα δεν αφήνει αμφιβολίες για τις προσθέσεις της εργοδοσίας. Οι εργασιακές σχέσεις μεσαίωνα που επιβάλλει το μεγάλο κατασκευαστικό κεφαλαίο στα λεγόμενα «εθνικά» έργα, έχουν ήδη παράξει ρεκόρ νεκρών και σακατεμένων εργατών σε ώρα εργασίας ως αποτέλεσμα των τραγικών όρων δουλειάς. Στα εργοτάξια, οικοδόμοι και μηχανικοί γνωρίζουν πολύ καλά τι θα πει εντατικοποίηση, πίεση για παραδόσεις και minimum 60 ώρες εργασίας τη βδομάδα.

Το ΔΠΥ (μπλοκάκι) έχει αναδειχθεί ως βασικό εργαλείο της εργοδοσίας, ώστε να πιέζει χωρίς όρια τους μηχανικούς για ακόμη μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Το έχει θέσει άλλωστε και ως κόκκινη γραμμή στις διαπραγματεύσεις του προηγούμενου διαστήματος για συλλογική σύμβαση μεταξύ του ΣΜΤ και

των εργοδοτικών ενώσεων (ΣΤΕΑΤ, ΣΑΤΕ). Αν τα παραπάνω είναι κοινή παραδοχή για το σύνολο των δυνάμεων που παρεμβαίνουν στο σωματείο, το κεντρικό, κοινό τους, αίτημα για 7ωρο/35ωρο προκαλεί σύγχυση και αποπροσανατολισμό.

Τα δύο αυτά χρόνια, ο αγώνας για την υπογραφή ΣΣΕ αποτέλεσε το επίκεντρο των προσπαθειών και της αντιπαράθεσης στα πλαίσια του ΣΜΤ. Το παρατεταμένο αδιέξοδο της διαπραγμάτευσης έχει αφήσει ανοιχτό και με αμφίβολα συμπεράσματα το πώς βασικά ζητήματα (πραγματικό ωράριο, ύψος μισθών, αναγνώριση της εξαρτημένης σχέσης εργασίας), θα γίνουν αντικείμενο πλατιάς πάλης μέσα στους χώρους δουλειάς και θα δημιουργήσουν τους αναγκαίους όρους πίεσης στην εργοδοσία.

Κομβικό ζήτημα αποτελεί η λειτουργία του σωματείου και οι γενικές συνελεύσεις. Εντός της διετίας που διανύσαμε, το σωματείο βρέθηκε με λιγοστές συνελεύσεις αδυνατώντας να συμβάλει αποφασιστικά στα κεντρικά μέτωπα που άνοιξε η αντεργατική επίθεση (νόμος Κεραμέως για 13ωρο, νόμος για τον κατώτατο μισθό, εργοδοτικές δολοφονίες, νόμος για τις ΣΣΕ).

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, η Ταξική Πορεία προσπάθησε να θέσει την κατεύθυνση της αντίστασης στην εργασιακή βαρβαρότητα και της διεκδίκησης αυξήσεων στους μισθούς και δουλειάς με δικαιώματα. Συμμετείχε και στήριξε τις κλαδικές απεργίες για συλλογική σύμβαση, γνωρίζοντας ότι απαιτείται δουλειά «μυρμηγκιού» μέσα στους χώρους δουλειάς για την επιτυχή έκβασή τους. Αντιπαράτεθηκε με τις απόψεις που παρουσιάζουν τα γεγονότα μέσα από μια εικονική αγωνιστικότητα, που αντί να βοηθάει, σπέρνει την απογοήτευση και την αποστοίχιση.

Προσπάθησε να θέσει ότι οι ΣΣΕ και η υπογραφή τους είναι συνδεδεμένη με

την εξέλιξη του ταξικού συσχετισμού, ιδιαίτερα σε αυτή την αρνητική φάση που η πλειοψηφία των ΣΣΕ που υπογράφονται αποτυπώνουν τα εργοδοτικά συμφέροντα. Αν η πάλη αυτή δεν οικοδομηθεί με συλλογικούς όρους σε μικρούς και κυρίως μεγάλους εργασιακούς χώρους, η γενική προπαγάνδα ιδιαίτερα με εικονικά χαρακτηριστικά, έχει όρια στο κατά πόσο μπορεί να κινητοποιήσει τη βάση του κλάδου.

Σημαντικό ζήτημα ήταν ότι στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση του σωματείου ξεδιπλώθηκε η προσπάθεια εφαρμογής της ηλεκτρονικής κάλπης που απαιτεί ο αντεργατικός νόμος Χατζηδάκη, με πρωτοβουλία της ΕΣΑΚ (που πρόκειται στο ΠΑΜΕ). Για άλλη μια φορά, το «κόλπο» της «πλατφόρμας που δεν θα χρησιμοποιηθεί» επιχειρήθηκε να χρησιμοποιηθεί για να υποκρύψει την πολιτική της νομιμοφροσύνης, όπως στο ΣΜΤ Μακεδονίας -με τραγικό τρόπο- ονομάστηκε «ελιγμός αντεπίθεσης». Ενώ αρχικά έγινε προσπάθεια να αποκρυφτεί από τα μέλη του σωματείου αυτή η τακτική, η επιμονή της Ταξικής Πορείας, που είχε θέσει ανοιχτή πρόταση κοινής δράσης προς τα μέλη και τις δυνάμεις του σωματείου, οδήγησε σε κατάθεση ψηφισματος-πρότασης στη συνέλευση με κεντρικό στόχο τη μη εφαρμογή του αντεργατικού νόμου και της ηλεκτρονικής κάλπης. Η ομόφωνη υπερψήφιση αυτής της πρότασης από τα εκατοντάδες μέλη του σωματείου που συμμετεί-

χαν και η υπαναχώρηση της ΕΣΑΚ από την αρχική της τοποθέτηση είναι αποτέλεσμα πολιτικής πίεσης και έκθεσης της κατεύθυνσής της να σύρει το σωματείο στην υποταγή στην αστική νομιμότητα. Αποτελεί δε μια επιβεβαίωση ότι, για τους εργαζόμενους, το ζήτημα της υπεράσπισης του δικαιώματος στον ελεύθερο συνδικαλισμό αναγνωρίζεται ως σημαντικό πολιτικό ζήτημα και μέρος της πάλης για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Μπορεί όμως να αναδειχτεί ως τέτοιο μόνο μέσα από την ανοιχτή πολιτική αντιπαράθεση, που οι κυρίαρχες δυνάμεις αποφεύγουν όσο μπορούν, ακριβώς για να κρύψουν τις πραγματικές τους διαθέσεις και όρια.

Επιχείρηση εκδικητικής ποινικοποίησης της απεργίας των ναυτεργατών της Αδριατικής

Στην αντεπίθεση προσπαθεί να περάσει το σύστημα απέναντι στους ναυτεργάτες, με αφορμή τον νικηφόρο απεργιακό αγώνα των ναυτών, εργατών και λοστρόμων στα πλοία της Αδριατικής, τον περασμένο Ιούνιο. Συγκεκριμένα, επιχειρείται να ποινικοποιηθεί ο δίκαιος αγώνας των ναυτεργατών με την κλήση σε απολογία 17 μελών της Πανελληνίας Ένωσης Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού (ΠΕΝΕΝ) που απεργούσαν σύσσωμοι στο Ε/Γ-Ο/Γ πλοίο «ΚΥΔΩΝ ΠΑΛΛΑΣ», το οποίο βρισκόταν τότε στο λιμάνι της Ηγουμενίτσας.

Οι ναυτεργάτες κατηγορούνται για τη συμμετοχή τους σε έναν απεργιακό αγώνα με σημαντικά αγωνιστικά χαρακτηριστικά. Με δίκαιες διεκδικήσεις, που συσπείρωναν το σύνολο των ναυτών, λοστρόμων και εργατών, στη βάση των δικών τους αναγκών. Με αιτήματα τόσο «απλά» όσο και δίκαια:

ασφάλεια εργαζομένων και επιβατών, μισθοί, ξεκούραση, καλύτερες συνθήκες δουλειάς.

Αιτήματα που οι ναυτεργάτες πάλεψαν αποφασιστικά, σε έναν αγώνα που δεν ξεκίνησε με τη λογική της ημερομηνίας λήξης, δεν έθεσε μια «μητέρα των μαχών», αλλά σε καθημερινή βάση αποφάσιζε τη συνέχιση. Με καθημερινές συνελεύσεις σε όλα τα καράβια, που είδαμε πόσο σημαντικές, αποτελεσματικές και καιρίες ήταν για τη διαρκή εμπλοκή όλων των απεργών, τον απολογισμό και την επανεκτίμηση του απεργιακού αγώνα. Σε αυτή τη βάση μπόρεσε να αναμετρηθεί με τον εργοδοτικό συνδικαλισμό της ΠΝΟ (που τον κατήγγειλε) και με τον ρεφορμιστικό συνδικαλισμό του ΠΑΜΕ (που αρχικά τον υπονόμωσε ανοιχτά και μόνο μετά από μέρες συνεχιζόμενης απεργίας «στήριξε» -και μόνο στα λόγια), αλλά και δημιούργησε όρους για οργανωμέ-

νη έκφραση εργατικής αλληλεγγύης με τη δημιουργία πρωτοβουλίας στήριξης των ναυτεργατών και ανοίγματος της απεργίας στον λαό της Πάτρας και της Ηγουμενίτσας. Στην ίδια βάση κατάφερε να αναμετρηθεί τόσο με τη λογική όσο και με τους μηχανισμούς της αστικής «δικαιοσύνης», ακόμα και όταν έγιναν συλλήψεις απεργών.

Όλα τα παραπάνω απαντούν στις λογικές που λένε πως «οι αγώνες δεν φέρνουν νίκες» και βάζουν μπροστά τη διαπραγμάτευση μέσα από δικαστικές ή κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Η συγκεκριμένη νίκη ήταν ουσιαστική, όχι μόνο γιατί απέσπασε κατακτήσεις, αλλά και γιατί άφησε πολύτιμη παρακαταθήκη για τους όρους οργάνωσης του αγώνα και της αλληλεγγύης, ανοίγοντας τον δρόμο για νέες νίκες.

Η τωρινή απόπειρα ποινικοποίησης της απεργίας αποτελεί την προσπάθεια του συστήματος να «πάρει εκδίκηση»,

απέναντι στα δικαιώματα των εργαζομένων, καθώς και στο ίδιο το δικαίωμα στον συνδικαλισμό. Αποτελεί συνέχεια της στοχοποίησης της ΠΕΝΕΝ, της οποίας τον πρόεδρο δεν κατάφερε να καταδικάσει το σύστημα πριν λίγο καιρό, αφού τον έσυρε στα δικαστήρια για συμμετοχή των ναυτεργατών σε γενική απεργία της ΓΣΕΕ. Εντάσσεται στο συνολικό πογκρόμ διώξεων που συνοδεύει την αντεργατική πολιτική υπηρετήσης των συμφερόντων της άρχουσας τάξης, που δεν θέλει την παραμικρή υποχώρηση απέναντι στους εργαζόμενους, γι' αυτό, δεν θέλει και να κατοχυρωθεί στον λαό η δυνατότητά του να κερδίζει με τους αγώνες του. Που θέλει τους εργαζόμενους στο περιθώριο, εκφοβισμένους με ποινικές κυρώσεις ή περιορισμένους κάτω από συνδικαλιστικές ηγεσίες που, σαν μέρος του συστήματος, προωθούν την εκτόνωση και την υποταγή.

33ο συνέδριο του ΕΚΑ

Αλλαγή συσχετισμών... με μία από τα ίδια

Η ολοκλήρωση του 33ου συνεδρίου του Εργατικού Κέντρου Αθήνας έγινε στο φόντο των εξελίξεων με τις εργοδοτικές δολοφονίες στη «Βιολάντα», την κάθοδο των αγροτών στην Αθήνα, την ψήφιση του νόμου για το χτύπημα των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, αλλά και τις αποκαλύψεις για τη διασπάθιση χρημάτων από ευρωπαϊκά κονδύλια από τον πρόεδρο της ΓΣΕΕ Γιάννη Παναγόπουλο. Το συνέδριο του ΕΚΑ, με βάση τον συσχετισμό δύναμης που έχει διαμορφωθεί, δεν μπόρεσε να εκφράσει κάτι διαφορετικό από αυτό που εξέφρασε πριν λίγο καιρό το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, αλλά και η εικόνα συνολικά των συνδικαλιστικών οργάνων. Από τη μία η υποχώρηση των συστημικών δυνάμεων, που στην προκειμένη εκφράζεται με διασπάσεις και πτώση ποσοστών, και από την άλλη η κάλυψη του κενού αυτού από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, οι οποίες μετά τις αποκαλύψεις Παναγόπουλου «τρίβουν τα χέρια τους» μπροστά στην αναταραχή που υπάρχει στην ΠΑΣΚΕ. Έτσι λοιπόν έχουμε την παραμονή της ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) στην πρώτη θέση με 11 έναντι 9 εδρών που είχε στο προηγούμενο ΔΣ, στη δεύτερη θέση είναι η ΠΑΣΚΕ με τον Γιάννη Παναγόπουλο να εκλέγεται και εκπρόσωπος στο επερχόμενο συνέδριο της ΓΣΕΕ, και τρίτο το Μέτωπο Εργαζομένων επίσης με 5 έδρες. Ακολουθούν η Νέα Πορεία (διάσπαση ΔΑΚΕ) με 4 έδρες, οι Εργαζόμενοι Μαζί (διάσπαση ΠΑΣΚΕ) με 3 έδρες και η ΔΑΚΕ με άλλες 3.

Το συνέδριο σαν διαδικασία ήταν άνευρο και γενικά αναμενόμενο. Οι εκπρόσωποι των βασικών δυνάμεων δεν συμμετείχαν, πολλοί από αυτούς ούτε και σαν παρακολούθητες, με εξαίρεση τη ΔΑΣ, η οποία με περισσότερο οπαδικό παρά πολιτικό τρόπο παρέμβηκε στη

διαδικασία για να αναδείξει ότι το εργατικό κέντρο... αλλάζει σελίδα. Είναι προφανές ότι από τη μια οι δυνάμεις του εργοδοτικού συνδικαλισμού (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, Μέτωπο και διασπάσεις), που έχουν και την πλειοψηφία στους συνέδρους, θέλανε μια διαδικασία τυπική και χωρίς πολλά ευτράπελα, ενώ από την άλλη η ΔΑΣ, μπροστά σε αυτό το σκηνικό διάλυσης και με τον οργανωτικό της συσχετισμό να την ευνοεί, επανέλαβε κινήσεις εντυπωσιασμού για να μετατοπίσει όποιους συνέδρους ταλαντεύονταν.

Η ουσία όμως του συνεδρίου αποτυπώνεται στα αποτελέσματα και τις αποφάσεις του. Η κατάπυση απόφαση για 4ωρη στάση εργασίας (με πρόταση της ΔΑΣ) τη μέρα κατάθεσης του νόμου για τις ΣΣΕ και της καθόδου των αγροτών στην Αθήνα είναι τροχιοδεικτική για το τι θα ακολουθήσει. Οι βαριές κουβέντες της αλλαγής συσχετισμών και οι κορώνες ενάντια στον νόμο αλλά και τη «συνδικαλιστική μαφία» της ΓΣΕΕ εξαμερίζονται

την ίδια στιγμή και δεν βρίσκουν κανένα κινηματικό αντίκρουσμα. Και πώς θα μπορούσε άλλωστε να γίνει αλλιώς, όταν οι μεν εργατοπατέρες κάθε απόχρωσης κινούνται στην ίδια πολιτική αντίληψη με τον Παναγόπουλο και έχουν γίνει στρώμα που σιτίζεται από το σύστημα, το δε ΠΑΜΕ αποθεώνει την ανάθεση και την εικονική πραγματικότητα μιας απερίθρητης που υποτίθεται γίνεται από το ίδιο, με τους εργαζόμενους έξω από τα σωματεία στην πλειοψηφία τους. Με αυτή τη συζήτηση και τις δυνάμεις με αυτά τα χαρακτηριστικά, είναι λογικό άλλοι να προαλείφονται για την πρώτη θέση στη ΓΣΕΕ (Φωτόπουλος) και άλλοι να διεκδικούν τον ρόλο του μεσάζοντα με το σύστημα (ΔΑΣ). Το βασικό πρόβλημα είναι ο ίδιος ο Παναγόπουλος, ο οποίος μπορεί να έχει απέναντί του όλους αυτούς, το επίσημο ΠΑΣΟΚ και την... ΕΕ που του έβγαλε τα «σκάνδαλα», αλλά έχει δηλώσει ότι δεν παραιτείται από πρόεδρος της ΓΣΕΕ και θα ξαναθέσει υποψηφιότητα με μεγάλο

κομμάτι των συνδικαλιστών της ΠΑΣΚΕ το οποίο τον στηρίζει ανοιχτά.

Ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ είναι 71 χρονών και εργάζεται ακόμα (τυπικά) στην Εθνική Τράπεζα, αν και βάσει του κανονισμού της θα έπρεπε να έχει συνταξιοδοτηθεί από το 2013, όταν συμπλήρωσε 38 χρόνια συντάξιμης υπηρεσίας και 58 χρόνια ηλικίας. Επίσης -όπως δήλωσε και ο ίδιος- δεν έχει ανάγκη να υπεξαιρέσει χρήματα με και πληρώνεται με αρκετές δεκάδες χιλιάδες ευρώ τον χρόνο. Είναι ενδεικτικό ότι στους λογαριασμούς του που δεσμεύτηκαν βρέθηκαν πάνω από 2 εκατομμύρια ευρώ. Ακόμη, είναι από τους μακροβιότερους προέδρους της ΓΣΕΕ με 20 χρόνια θητεία.

Όλα αυτά δεν τα αναφέρουμε γιατί είναι ζήτημα προσωπικό, αλλά γιατί αυτά τα στοιχεία δείχνουν πώς λειτουργεί αυτό το στρώμα των εργατοπατέρων, το οποίο -όπως αναφέραμε- σιτίζεται από το σύστημα. Αυτή η εργατική αριστοκρατία έχει τέτοια χαρακτηριστικά. Είναι αριστοκράτες που κάνουν τους εργαζόμενους και δεν έχουν καμία σχέση με την εργατική τάξη και τον κόσμο του μόχθου. Εξυπηρετούν το σύστημα και δεν μπορούν να υπάρξουν έξω από τις σχέσεις τους με αυτό. Αυτή τους τη θέση υπερασπίζονται και στα όργανα του εργατικού κινήματος. Και για αυτόν τον λόγο κρατάνε τους εργαζόμενους έξω από τα σωματεία και μποϊκοτάρουν τους αγώνες και τις απεργίες. Για να υπερασπιστούν δηλαδή τα συμφέροντα του κεφαλαίου, το οποίο τους φροντίζει και τους κρατά στις θέσεις αυτές. Αυτούς και όποιους επίδοξους αντικαταστάτες τους, μαζί με τις αντιλήψεις που καλλιεργούν σπέρνοντας την απογοήτευση και την ηττοπάθεια πλατιά στους εργαζόμενους, πρέπει να αποκαλύψει και να αντιπαλέψει το εργατικό κίνημα.

Αργεντινή

Μαζική απεργία ενάντια στη νέα «μεταρρύθμιση» στα εργασιακά

Μετά την ψήφιση στη Βουλή στις 19/2 και αναμένοντας την οριστική έγκριση από τη Γερουσία, η κυβέρνηση της Αργεντινής θέλει να ολοκληρώσει μέσα στον Μάρτη τη νέα «μεταρρύθμιση» στα εργασιακά, τσακίζοντας ουσιαστικά την υπάρχουσα εργατική νομοθεσία, κάτι που δεν κατάφεραν πολλές κυβερνήσεις εδώ και 50 χρόνια λόγω των λαϊκών αντιστάσεων. Με αιχμή την επιβολή της 12ωρης εργασίας εφόσον δεν ξεπερνιούνται οι 48 ώρες εβδομαδιαία, το νομοσχέδιο χτυπά το σύνολο των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων με διατάξεις όπως η μη υποχρεωτική πληρωμή υπερωριών, η μείωση αποζημίωσης λόγω απόλυσης, η απελευθέρωση των ελαστικών μορφών εργασίας, οι περιορισμοί στην απεργία και η ποινικοποίηση των διαμαρτυριών.

Η απάντηση των εργαζομένων ήρθε με μια αρκετά μαζική γενική απεργία την ημέρα ψήφισης του νομοσχεδίου, με την ομοσπονδία ναυτεργατών FESIMAF να κηρύσσει 48ωρη απεργία. Δείγμα του μεγάλου αναβρασμού που υπάρχει στον λαό είναι οι συνεχείς κι-

νητοποιήσεις που πραγματοποιούνται το τελευταίο διάστημα, ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες, οι οποίες βρίσκουν μόνιμα απέναντί τους τις δυνάμεις καταστολής και την κρατική τρομοκρατία.

Το αντεργατικό νομοσχέδιο έρχεται σε μια περίοδο που βρίσκει τον λαό της Αργεντινής να στενάζει κάτω από την άγρια αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης Μιλέι, που έχει μεταμορφώσει τη χώρα σε ένα κοινωνικό και οικονομικό πείραμα εφαρμοζοντας σκληρό πρόγραμμα λιτότητας. Από τον Δεκέμβριο του 2023 που έχει αναλάβει ο ακροδεξιός πρόεδρος, έχουν κλείσει 21.000 επιχειρήσεις, ενώ χάνονται καθημερινά 400 θέσεις εργασίας (περίπου 300.000 στο σύνολο) πολλές από αυτές δημοσίων υπαλλήλων, αφού κεντρική γραμμή είναι η μείωση στο ελάχιστο των δημοσίων δαπανών, με τραγικές συνέπειες για τους τομείς της εκπαίδευσης και της υγείας.

Με τη στήριξη και τις κατευθύνσεις του ΔΝΤ και την οικονομική βοήθεια του ομοϊδεάτη του Μιλέι, Τραμπ, τα πρόσφατα στοιχεία δείχνουν πως η Αργεντινή παρουσιάζει πρόοδο στη μεί-

ωση του πληθωρισμού, παράλληλα με την επίτευξη ανάπτυξης 4,4%. Αντίθετα με την ευημερία των αριθμών όμως, το 1/3ο του λαού της χώρας βρίσκεται κάτω από τα όρια της φτώχειας. Χαρακτηριστικό είναι πως το 70% των συνταξιούχων λαμβάνει την κατώτατη σύνταξη (290€) τη στιγμή που το μηνιαίο κόστος διαβίωσης υπολογίζεται στα 990€.

Παρά την καθημερινή πάλη με την εξαθλίωση, φαίνεται πως ο λαός και οι εργαζόμενοι της χώρας προσπαθούν να σηκώσουν κεφάλι και να αντισταθούν στις πολιτικές του μορφώματος Μιλέι. Αντιλαμβάνονται και οι ίδιοι πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος που μπορεί να βάλει φραγμό στην επίθεση που χτυπάει κάθε λαϊκό, εργασιακό και δημοκρατικό δικαίωμα.

Οι φωτογραφίες των 200 εκτελεσμένων κομμουνιστών την Πρωτομαγιά του 1944 στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής έχουν ήδη χαραχθεί ανεξίτηλα στη συλλογική συνείδηση και μνήμη του λαού μας. Από μια «παραξενιά» της ιστορίας, η ιστορική αλήθεια, που -ακόμα και αν έχει θαφτεί κάτω από τόνους λάσπης και διαστρέβλωσης- διαθέτει τη μοναδική ιδιότητα στο τέλος πάντοτε να θριαμβεύει, ξετράπωσε αυτή τη φορά συνδυασμένη με τη δύναμη της εικόνας από ένα εκ των βασικών καναλιών άρνησής της: τη μετατροπή κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας σε εμπόρευμα από τη λειτουργία του καπιταλισμού. Η διαδικασία αυτή έγινε φανερό πως δεν σέβεται ούτε την ιστορική μνήμη, εκφυλίζοντάς τη σε αντικειμενο διαδικτυακής δημοπρασίας. Κάπως έτσι, από τον Βέλλο «συλλέκτη» Τιμ ντε Κρένε, που φέρεται να έχει στη διάθεσή του συνολικά 262 φωτογραφίες εκείνης της περιόδου, όλες τραβηγμένες από τον ναζιστή Γερμανό λοχία Χόιερ, οι επίμαχες εικόνες βρέθηκαν ξαφνικά προς πώληση στο e-bay.

Κι όμως, μέσα από σκοτεινές και καθόλου «αθώες» διαδρομές βγήκε τελικά στην επιφάνεια ένα ιστορικό ντοκουμέντο-αδιάψευστο μάρτυρας τόσο των μαζικών εγκλημάτων του φασισμού και της ναζιστικής κτηνωδίας όσο και της εποποιίας των ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ-ΔΣΕ κατά τη μεγάλη δεκαετία πάλης του λαού μας. Άλλη μία τρανταχτή απόδειξη για το πόσο ψήλωσε το μπόι της ανθρωπότητας το κομμουνιστικό κίνημα κατά «τις εφόδους του στον ουρανό» τον προηγούμενο αιώνα, για τις ασύλληπτες δυνάμεις που κρύβει μέσα της η εργατική τάξη. Δυνάμεις που απελευθερώθηκαν από το δίκιο του αγώνα, στον οποίο τέθηκε επικεφαλής, για την εθνική απελευθέρωση και την απολύτρωση από τον ναζιστικό ζυγό, από τη συνάντησή της με την προοπτική της επαναστατικής ανατροπής, για το χτίσιμο μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Παιδιά της τάξης αυτής ήταν οι κομμουνιστές που αποτιπώθηκαν για πάντα στις φωτογραφίες να βαδίζουν χαμογελαστοί προς τον θάνατο, να στέκονται αγέρωχοι και αλύγιστοι, με υψωμένες τις θροχίες, απέναντι στο εκτελεστικό απόσπασμα. Δεν γεννήθηκαν ήρωες. Αναδείχθηκαν ως τέτοιοι μέσα από τα απλά κνα του λαού, στους ανέμους και τις θύελλες της πάλης εκείνης της εποχής. Καθημερινό άνθρωποι του μόχθου, που διαμορφώθηκαν μέσα στους σκληρούς ταξικούς αγώνες του Μεσοπολέμου κατά τη δεκαετία του 1930, αγωνιστές που αποτελέσαν την ψυχή και την καρδιά του επαναστατικού ΚΚΕ και που στην πλειονότητά τους πλήρωσαν την ανατρεπτική τους δράση με διώξεις και εγ-

κλεισμούς στα κολαστήρια της μεταξικής δικτατορίας και της εξαρτημένης ντόπιας στιγμής τους παρέδωσε στον κατακτητή, κόντρα στην επιθυμία τους να μπουκ στην πρώτη γραμμή της μάχης.

Η δημοσιοποίηση των φωτογραφιών σκόρπισε συγκίνηση και περηφάνια σε κάθε αγωνιστή και προοδευτικό άνθρωπο, στη μεγάλη πλειονότητα του λαού και της νεολαίας της χώρας. Οι εικόνες πέρασαν γρήγορα εκτός των συνόρων της χώρας και αντιμετωπίστηκαν με θαυμασμό από νέους επαναστάτες και κομμουνιστές σε ολόκληρο τον κόσμο. 82 χρόνια μετά, οι θυσίες των κομμουνιστών εξακολουθούν να αποτελούν πηγή έμπνευσης και να δίνουν ώθηση για να μπει νέος κόσμος στην

πάλη, ελπίδα και κουράγιο μπροστά στις μαύρες μέρες που προετοιμάζει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Αυτή είναι η ανεκτίμητη παρακαταθήκη που άφησαν πίσω τους οι 200 της Καισαριανής, καθώς και όλοι οι επαναστάτες που μαρτύρησαν στις φυλακές και τα ξερονήσια, που έδωσαν τη ζωή τους για την υπόθεση της εθνικής και κοινωνικής απελευθέρωσης. Τέτοια ήταν και είναι η δημιουργική δύναμη του επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος και των υψηλών ιδανικών του!

Όπως απέδειξαν, Βέβαια, και τα πρόσφατα γεγονότα, αναλλοίωτος παραμένει και ο πόνος των αστών και των κάθε λογής αντιδραστικών, καθώς και ο τρόμος τους απέναντι στο κομμουνιστικό κίνημα και την απειλή που αντιπροσωπεύει για τα

συμφέροντά τους. Οι σύγχρονοι εκπρόσωποι του ντόπιου αστισμού, που είτε βρέθηκαν αγκαλιά με τον κατακτητή είτε έφυγε άρον-άρον από τη χώρα, ανατρίχιασαν μπροστά στη μαζική υπενθύμιση της αλήθειας για το ποιο πρωτοστάτησαν στην πάλη για τη λευτεριά και την αποτίναξη της ναζιστικής μπότας.

Τα φασιστικά κατακάθια, οι πολιτικοί επίγονοι των συνεργατών των ναζί, των λαθέμωρων και των μαυραγοριτών της κατοχής, των Ψίτων και των ταγματασφαλιτών, των σάπιων παραδόσεων της εθνικοφροσύνης και του μοναρχοφασισμού, όπως ήταν φυσικό, νοστάλησαν τα σκοτάδια στα οποία κινούνταν οι πρόγονοί τους με τις κουκούλες, όταν κατέδιδαν αγωνιστές και μέσα στη νύχτα ως γνωστό θρασυδελίδι προχώρησαν στον Βανδαλισμό του μνημείου της Καισαριανής. Όσον αφορά τα επίσημα φασιστοειδή του πολιτικού σκηνικού, όπως η Λατινοπούλου και ο Βελόπουλος, δεν έχασαν την ευκαιρία να επαναλάβουν τις αθλιότητες για τα υποτιθέμενα «εγκλήματα των κομμουνιστών», αλλά και να επιδοθούν σε μια κατάφωρη προσπάθεια παρακαράξης της ιστορίας, αποκρύπτοντας την πολιτική-ταξική ταυτότητα των εκτελεσμένων και παρουσιάζοντάς τους γενικά και αόριστα ως «Έλληνες πατριώτες».

Στην ίδια, επί της ουσίας γραμμή, κινήθηκε και η κυβέρνηση της ΝΔ, που ύστερα από δύο ημέρες σιωπής, αναγκάστηκε κάτω από την πίεση των λαϊκών αισθημάτων να κηρύξει διαμέσου του υπουργείου Πολιτισμού σε «προστατευόμενο μνημείο» το υλικό που βγήκε στη δημοσιότητα. Κάτω από την ίδια πίεση, οι φωτογραφίες κατέληξαν να τίθενται εκτός αγοράς, ενώ εστάλη και αντιπροσωπεία του υπουργείου για διαπραγματεύσεις εξαγοράς τους από τον Βέλλο φερόμενο ως «ιδιοκτήτης», παρέχοντάς του έτσι νομιμοποίηση. Μεγάλο μέρος του αστικού πολιτικού κόσμου επέλεξε να εμφανιστεί «συγκλονισμένο» και να δηλώσει «παρών» στην κόυρα για τη διεκδίκηση των φωτογραφιών. Ο Βασικός στόχος προφανής: να μειωθεί η πραγματική σημασία της θυσίας των κομμουνιστών, να απογυμνωθούν οι εκτελεσμένοι από τα κομμουνιστικά-επαναστατικά τους χαρακτηριστικά και όσα αυτά σηματοδοτούν στη σημερινή φάση, μετατρέποντο σε ανώδυνα μουσειακά εκθέματα. Να εγκολπωθούν, σε τελική ανάλυση, σε ένα αφήγημα «εθνικής συμφιλίωσης και ομοψυχίας».

Τούτο τον στόχο υπηρέτησε η πρεμούρα μιας σειράς παραγόντων του συστήματος για την ανάγκη οικειοποίησης του αρχαιολογικού υλικού από το κράτος και όχι, φυσικά, τον γνήσιο λαϊκό πόθο να επιστρέψουν οι φωτογραφίες στον τόπο που απθανάτιστηκαν. Ακριβώς αυτή τη γραμμή υιοθέτησε και ο Μητσότακης, που έκανε λόγο για «Έλληνες πατριώτες», αλλά και ο Τσίπρας, που έσπευσε να στείλει επιστολή στον Κακλαμάνη για την ανάγκη κινητοποίησης της Βουλής για την απόκτηση των φωτογραφιών, ο ΣΥΡΙΖΑ με την αντίστοιχη δικιά του πρόταση, το ΠΑΣΟΚ μέσω του Δούκα σε συνεργασία με τον Χαρίτη της Νέας Αριστεράς, αλλά και τον γνωστό ιστορικό Χαραλαμπίδη με την επανεκκίνηση της πρωτοβουλίας για την ίδρυση μουσείου για την Εθνική Αντίσταση στην Αθήνα. Παράλληλα, Βέβαια, έπιασαν δουλειά και οι καλοπληρωμένες πέννες των σεσημασμένων αναθεωρητών της ιστορίας, αμφισβητώντας ευθέως την κομμουνιστική στράτευση και χυδαίολογώντας σε βάρος των αγωνιστών. Τόλησαν να μιλήσουν, μάλιστα, για «πολιτική χειραγώγηση» οι θιασώτες του διαδεδομένου, ελεεινού σχήματος διαστρέβλωσης της ιστορίας, όπως ο Καλύβας, βάσει του οποίου τα ναζιστικά εγκλήματα ίσως και να μην υπήρχαν,

αν δεν τα... προκαλούσε η εθνική αντίσταση και η δράση των κομμουνιστών που την καθοδηγούσε. Με τον γνωστό συνεργάτη του, Μαραντζίδα, να έχει διακριθεί εδώ και χρόνια για τις ανεκτίμητες συμβουλευτικές υπηρεσίες που παρέχει στον Τσίπρα και τον μηχανισμό του.

Το ΚΚΕ, που υποτίθεται πως κινείται στον αντίποδα όλων αυτών, απαίτησε να παραδοθούν οι εικόνες στους δήμους Καισαριανής και Χαϊδαρίου, αλλά και στο ίδιο το κόμμα και το ιστορικό του αρχείο, σπυρίζοντας το αίτημά του με μια εντυπωσιακή μαζική εξόρμηση, που πρόκειται να συνεχιστεί για μήνες. Αναφορικά με το ΚΚΕ και τη στάση του στο ζήτημα, δύο είναι τα σημεία που πρέπει να επισημανθούν: το πρώτο αφορά την προσπάθειά του να εμφανιστεί ως «φυσικός συνεχιστής» έως και «νόμιμος ιδιοκτήτης» της πάλης εκείνης της περιόδου και των θυσιών που τη συνόδευσαν. Ως προς αυτό, ξέουμε πολύ καλά πως το σημερινό ΚΚΕ, γέννημα-θρέμμα της 6ης Ολομέλειας του 1956 και δεκαετιών συμβιβασμού και υποταγής στο σύστημα, δεν είναι παρά η άρνηση της επαναστατικής κατεύθυνσης εκείνης της περιόδου και των όσων συγκλονιστικών παρήγαγε. Η ιστορία των μαρτύρων του κομμουνιστικού

κινήματος δεν χρειάζεται «ιδιοκτήτες», πόσο μάλλον όταν αυτοί που διεκδικούν τέτοιους τίτλους έχουν πρωτοστατήσει στην ήττα και τη διάλυσή του. Το δεύτερο σημείο αφορά προφανώς το ότι η ηγεσία του ΚΚΕ δεν θα μπορεί να κρύβει για πολύ καιρό τον Βρώμικο ρόλο που έχει παίξει στην υποστήριξη της αστικής γραμμής της «εθνικής συμφιλίωσης», από τους νόμους του ΠΑΣΟΚ το 1980, το κάψιμο των φακέλων της ασφάλειας από τη συγκυβέρνησή του με τον Μητσότακη μέχρι και σήμερα. Οι αγωνιστές του κινήματος οφείλουν να αναζητήσουν την αλήθεια και για αυτή την πλευρά κάτω από τον ορυμαγδό των «κομμουνιστικών» βερμπαλισμών και της υπερεπαναστατικής φρασσοεολογίας.

Η πραγματική δικαίωση των θυσιών των κομμουνιστών και όλων εκείνων των απλών ανθρώπων που η συγκυρία τους έφερε στο προσκήνιο της Ιστορίας, άλλωστε, βρίσκεται στους κιλιάδες που εμπνέονται από αυτές και μπαίνουν σήμερα στην πάλη σε όλον τον κόσμο. Βρίσκεται στη μακρά και δύσκολη πορεία για το άνοιγμα ενός νέου κύκλου του κομμουνιστικού κινήματος. Σε εκείνο το πεδίο είναι σίγουρο πως η σημερινή σκοτεινή εποχή θα παράξει τους δικούς της ήρωες!

Τα πρόσωπα της Λευτεριάς συνεχίζουν να εμπνέουν τη νεολαία!

Οι φωτογραφίες των μελλοθάντων 200 κομμουνιστών που στάθηκαν παλικαρία μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής δεν αποτελούν απλώς ένα σπάνιο ιστορικό τεκμήριο. Αυτό το βλέμμα στο παρελθόν, ακόμα και μέσα από ένα ξεθωριασμένο φωτογραφικό χαρτί, αποτελεί μια ζωντανή γέφυρα μνήμης, που γεμίζει με δέος τον λαό και τη νεολαία. Κανένας άνθρωπος της εποχής μας, αντικρίζοντας αυτές τις φωτογραφίες, δεν μπορεί εύκολα να συλλάβει το σθένος και την αποφασιστικότητα με την οποία βαδίζουν προς τον θάνατο αυτοί οι αγνοί λαϊκοί αγωνιστές. Συγκλονίζει η αποτύπωση της ηρωικής στάσης των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, όπου το όραμα για τη λευτεριά και τον σοσιαλισμό νικούσε τον φόβο του θανάτου. Ανάμεσα στους εκτελεσθέντες ήταν αρκετοί νέοι αγωνιστές της ΕΠΟΝ, μαθητές, φοιτητές, νεαροί εργάτες, που στάθηκαν με όρθιο το ανάστημα μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα των κατακτητών. Θυσίασαν ό,τι πολυτιμότερο είχαν, τα νιάτα τους και την ίδια τους τη ζωή, στον αγώνα για τη λευτεριά, για μια άλλη κοινωνία. Για αυτό και αυτές οι εικόνες κεντρίζουν και αφυπνίζουν τη σημερινή νεολαία, θυμίζοντας πως η ροή της ιστορίας αλλάζει, όταν η νεολαία στέκεται γενναία όρθια απέναντι στη θηριωδία του πολέμου, στην εκμετάλλευση και στην κοινωνική αδικία.

ΕΠΟΝ: Η νεολαία στην πρώτη γραμμή της αντίστασης

Η θρυλική ΕΠΟΝ (Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων) ιδρύεται στις 23 Φεβρουαρίου του 1943, στην περίοδο της κατοχής, που ο λαός έχει γονατίσει από την πείνα, τις διώξεις και τις μζικές εκτελέσεις. Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα κατάφερε να συσπειρώσει εκατοντάδες κιλιάδες νέους και νέες και να τους σφυρηλατήσει με την ελπίδα και τα ιδανικά της λευτεριάς. Ραχοκοκαλιά και καθοδηγήτης της ΕΠΟΝ ήταν η ΟΚΝΕ. Οι δοκιμασμένοι αγωνιστές της, στα ξερονήσια, στην Ακροναυπλία, στα μπουντρούμια της δικτατορίας του Μεταξά, αποτέλεσαν το θεμέλιο πάνω στο οποίο χτίστηκε η μεγάλη οργάνωση της νεολαίας της Αντίστασης.

Η δράση της απλώνεται σε σχολεία, σε σχολές, σε γειτονιές. Πέρα από την ένδοξη ένοπλη δράση που ανέπτυξε, είχε ρόλο διαπαιδαγωγικό για τη νεολαία, με έντονη μορφωτική και πολιτιστική δραστηριότητα, ενώ οργάνωσε συσσίτια και κατέφερε να σώσει κιλιάδες νέους από την πείνα. Είναι χαρακτηριστικό πως οι φοιτητές της ΕΠΟΝ είχαν μετατρέψει τον πανεπιστημιακό χώρο του «Χημείου» στο κέντρο της Αθήνας σε προπύργιο αγώνα, όπου μάλιστα λειτουργούσε ως καταφύγιο περιβαλλών και συσσίτιο όχι μόνο φοιτητών, αλλά και κάθε αγωνιστή της αντίστασης.

Οι νεολαίοι της Αντίστασης δε λυγισαν μπροστά στον θάνατο!

Η ΕΠΟΝ άφησε τέτοια κληρονομιά αγώνων και θυσιών, που δύσκολα μπορεί να διαγραφεί από τη συλλογική μνήμη της νεολαίας και συνεχίζει να την εμπνέει μέχρι σήμερα. Το όραμα των νεαρών αγωνιστών να ζήσουν σε μια λεύτερη πατρίδα οι ίδιοι και οι επόμενες γενιές, τους ατσάλωνε απέναντι στις φυλακίσεις, στα βασανιστήρια των φασιστών κατακτητών, ακόμα και απέναντι στον ίδιο τον θάνατο. Φάρο αυτοθυσίας και ηρωισμού αποτελούν οι θρυλικές μάχες των τριών ΕΠΟΝιτών στο κάστρο του Υμηττού στις 28-4-1944 και 10 ΕΠΟΝιτών στο κάστρο της Μπιζανίου στην Καλλιθέα στις 23-24 Ιουλίου 1944. Οι ίδιοι οι εχθροί έμειναν εμβρόντητοι από το σθένος των νεαρών πολεμιστών και το πώς μπόρεσαν με τόσα λιγοστά μέσα να τους φέρουν τέτοια χτυπήματα.

Μέλη της ΕΠΟΝ και της ΟΚΝΕ ανάμεσα στους 200 της Καισαριανής

Την 1η Μάη του 1944 οδηγούνται για εκτέλεση 200 κομμουνιστές στο σκοπευτήριο της Καισαριανής, ανάμεσα τους και νεολαίοι αγωνιστές ΕΠΟΝίτες. Ηολογική της εργατικής Πρωτομαγιάς ως ημέρας εκτέλεσης δεν είναι τυχαία, αλλά ούτε και

του τόπου, αφού η ανταρτομάνα Καισαριανή, που δικαιολογημένα ονομάστηκε ως το «ελληνικό Στάλινγκραντ», αποτέλούσε προπύργιο της αντίστασης. Ο Γερμανός κατακτητής, που είχε υποστεί πολλά χτυπήματα από τις δυνάμεις της αντίστασης, προσπάθησε στοχευμένα να εξοντώσει και νεολαίους, που αποτελούσαν την πιο ζωντανή δύναμη της αντίστασης. Ανάμεσα στους νεαρούς αγωνιστές που στάθηκαν όρθιοι μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα ήταν οι εξής:

- **Ανουσός Ιωάννης (17 ετών):** Μαθητής, στέλεχος του ΚΚΕ και της ΕΠΟΝ.
- **Γκότσης Γιώργος:** Σπουδαστής του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου.
- **Καλόφας Απόστολος (26 ετών):** Ακροναυπλιώτης και στέλεχος της ΟΚΝΕ και του ΚΚΕ. Μαρτυρία αγωνιστή κρατούμενου από το στρατόπεδο Χαϊδαρίου μεταφέρει τα τελευταία του λόγια: «*Πεθαίνω με για τα ιδανικά που μας έμαθε να αγαπάμε η Κομμουνιστική Νεολαία. Πες στους δικούς μου, αν ζήσεις και συ, ότι πεθαίνω και να είναι περήφανοι για μένα*».
- **Κλαπατσάς Κωνσταντίνος (28 ετών):** Φοιτητής Νομικής και στέλεχος του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ.
- **Σόφης Δημήτριος:** Μαθητής και ΕΠΟΝίτης από την Πεντέλη. Σώζεται το συγκλονιστικό αποκεφαλιστήριο σημείωμά του: «*Χαίρετε φίλοι. Εκδίκηση. Μάνα μη λυπάσαι. Χαίρε μάνα*».
- **Τούμπας Θανάσης:** Σπουδαστής του

Πολυτεχνείου και στέλεχος της ΕΠΟΝ.

- **Φωκάς Ιωακείμ (17 ετών):** Μαθητής και αγωνιστής, μαζί με τον Ανουσά από τους νεότερους που στάθηκαν όρθιοι μπροστά στο απόσπασμα.

Γιατί οι 200 της Καισαριανής εμπνέουν τη νεολαία

Πολλοί αναρωτιούνται πως νέοι σε μια τόσο μικρή ηλικία μπορούσαν να στέκονται αγέρωχοι απέναντι στην κάννη του όπλου που θα τους στερούσε τη ζωή. Το μόνο σίγουρο είναι πως οι ΕΠΟΝίτες αγωνιστές, αλλά και οι 200 κομμουνιστές που εκτελέστηκαν, δεν γεννήθηκαν ήρωες. Η ηρωική τους στάση καλλεχώς μέσα στο καζάνι των μαχητικών αγώνων του λαού και της εργατικής τάξης. Οι συνθήκες της δεδομένης ιστορικής και κοινωνικής πραγματικότητας, αλλά και οι σαρωτικές νίκες της εθνικής αντίστασης και του κόκκινου στρατού ήταν αυτές που τους έπλαθαν και τους εφοδίαζαν με ιδανικά, με σθένος και αυταπάρνηση.

Τα δικαιώματα λαού και νεολαίας θεμελιώθηκαν με το αίμα και τον ιδρώτα ολόκληρων γενεών αγωνιστών. Τότε, ολόκληρη η ζωή μας νέας γενιάς ήταν δεμένη με το όραμα, ανέπνεε από αυτό, νοηματοδοτούσε όλα τα στιγμιότυπα της ζωής της, στις πιο μαύρες ακόμα εποχές της ιστορίας, στις εποχές των λιών και

των πολέμων. Τα οράματά τους, όμως, για τα οποία πότισαν με το αίμα τους το χμά αυτού του τόπου, μένουν ανεκπλήρωτα.

Τα δικαιώματα λαού και νεολαίας, που κατοχυρώθηκαν απέναντι στην κάννη του όπλου που θα τους στερούσε τη ζωή, μένουν από τη νεολαία με τη βία την προοπτική, την καταδικάζουν στην εκμετάλλευση, στην απογοήτευση, ενώ την προετοιμάζουν για τις νέες σύγχρονες σφαγές. Συνεπώς, σήμερα, το παράδειγμα της αυτοθυσίας των νεολαίων αγωνιστών, που όρθωσαν το ανάστημά τους απέναντι στον φόβο και στον εχθρό του λαού και της εργατιάς, το έχει ανάγκη η νεολαία. Η ηρωική θυσία των νεολαίων αγωνιστών αποτελεί πιεζίδα για τους αγώνες της νεολαίας σήμερα, στον δρόμο για μια άλλη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση από άνθρωπο σε άνθρωπο. Γιατί αποδεικνύει περίτρανα πως όταν η νεολαία αποφασίζει να ορθώσει το ανάστημά της, μπορεί να τσακίσει και τον πιο πάνοπλο εχθρό, μπορεί να νικήσει.

Βιβλιογραφία
Χαϊδάρη, Αντώνης Φλουτζής, εκδόσεις Παπαζήση, 1976

Ο ΕΛΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ, Ορέστης Μακρής, εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, 1985

Δοκίμιο Ιστορίας του ΚΚΕ 1939-1949, Β1 Τόμος, Αθήνα, 2018, Σύγχρονη Εποχή

Κινητοποιήσεις σπουδαστών ΕΠΑΣ Η κοροϊδία δεν έχει όρια! Ο αγώνας η μόνη λύση!

Σε κινητοποιήσεις και καταλήψεις προχώρησαν το προηγούμενο διάστημα οι σπουδαστές των ΕΠΑΣ, εκφράζοντας την αγανάκτησή τους για τα σοβαρά και διαρκή προβλήματα που αντιμετωπίζουν στην καθημερινότητά τους. Οι κινητοποιήσεις αυτές δεν προέκυψαν τυχαία, αλλά είναι αποτέλεσμα συσσωρευμένων δυσκολιών που επηρεάζουν τόσο την εκπαιδευτική διαδικασία όσο και τη ζωή των σπουδαστών.

Ανάμεσα στα βασικά ζητήματα που αναδεικνύουν είναι τα **χρωστούμενα δεδουλευμένα** και οι **μεγάλες καθυστερήσεις στις μισθοδοσίες της πρακτικής άσκησης**, που αφήνουν πολλούς σπουδαστές χωρίς το απαραίτητο εισόδημα για να καλύψουν βασικές ανάγκες. Παράλληλα, καταγγέλλονται **σοβαρές ελλείψεις σε βιβλία και καθηγητές**, γεγονός που δημιουργεί εμπόδια στην ολοκλήρωση των σπουδών τους.

Την ίδια στιγμή, παραμένουν ανεκπλήρωτες βασικές ανάγκες που αφορούν τη διαβίωση των σπουδαστών. Τα **επιδόματα σίτισης και στέγασης που δικαιούνται είναι στην πράξη ανύπαρκτη ή ανεπαρκή**, ενώ δεν προβλέπεται καμία ουσιαστική έκπτωση στις μετακινήσεις με τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Για πολλούς νέους και νέες που προέρχονται από φτωχές και λαϊκές οικογένειες, τα έξοδα μετακίνησης και διαβίωσης αποτελούν σημαντικό βάρος, που συχνά δυσκολεύει ακόμα και τη συνέχιση των σπουδών τους.

Η κατάσταση αυτή δεν αποτελεί μεμονωμένο φαινόμενο, αλλά εντάσσεται σε μια συνολικότερη πολιτική που περιορίζει τις δυνατότητες των παιδιών των λαϊκών οικογενειών να έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση. Με πολλούς τρόπους και φραγμούς, ένα μεγάλο μέρος των νέων αποκλείεται από την τριτοβάθμια εκπαίδευση και κατευθύνεται προς τις επαγγελματικές σχολές, οι οποίες παρουσιάζονται ως λύση που υπόσχεται επαγγελματική αποκατάσταση και ένα καλύτερο μέλλον. Ωστόσο, η πραγματικότητα που βιώνουν οι σπουδαστές δείχνει ότι οι υποσχέσεις αυτές απέχουν πολύ από την καθημερινότητα των σχολών.

Μέσα από την επαφή και τις συζητήσεις με τους σπουδαστές, έγινε φανερό ότι υπάρχει έντονος προβληματισμός για την κατάσταση που επικρατεί, αλλά και **διάθεση να παλέψουν για να αλλάξει**. Πολλοί εκφράζουν την ανάγκη να βελτιωθούν οι συνθήκες σπουδών και εργασίας, ενώ ταυτόχρονα αναγνωρίζουν ότι μόνο μέσα από τη **συλλογική δράση** μπορούν να διεκδικήσουν ουσιαστικές λύσεις. Παρόλα αυτά, είναι εμφανές ότι λείπουν τα απαραίτητα εργαλεία οργάνωσης και συντονισμού που θα μπορούσαν να ενισχύσουν τον αγώνα τους και να τον κάνουν πιο αποτελεσματικό. **Το γεγονός ότι αμέσως μετά τις καταλήψεις κατατέθηκαν κάποια δεδουλευμένα είναι σημαντικό δείγμα των δυνατοτήτων!**

Οι κινητοποιήσεις των σπουδαστών δείχνουν ότι υπάρχει ανάγκη για συλλογική διεκδίκηση και αγωνιστική στάση απέναντι στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Το βασικό ζήτημα είναι ότι οι νέοι αυτοί έχουν δικαίωμα τόσο στις σπουδές όσο και στη δουλειά με αξιοπρεπείς όρους. Η πολιτική του συστήματος μετατρέπει την εκπαίδευση σε προνόμιο για λίγους, βάζοντας συνέχεια δυσκολίες και εμπόδια που οδηγούν στην απογοήτευση και την εγκατάλειψη των σπουδών.

Γι' αυτό, η οργάνωση και η συμμετοχή στους συλλογικούς αγώνες αποτελεί τη μόνη ουσιαστική διεξόδο. Μέσα από τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους μπορούν να πετύχουν καλύτερες συνθήκες σπουδών και εργασίας, αλλά και να διαμορφώσουν ένα μέλλον που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες και τα όνειρά τους. Οι κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν αποτελούν ένα πρώτο σημαντικό βήμα και δείχνουν ότι όταν οι σπουδαστές αποφασίζουν να δράσουν συλλογικά, μπορούν να ακουστούν και να διεκδικήσουν όσα δικαιούνται.

Οι κινητοποιήσεις των σπουδαστών δείχνουν ότι υπάρχει ανάγκη για συλλογική διεκδίκηση και αγωνιστική στάση απέναντι στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Το βασικό ζήτημα είναι ότι οι νέοι αυτοί έχουν δικαίωμα τόσο στις σπουδές όσο και στη δουλειά με αξιοπρεπείς όρους. Η πολιτική του συστήματος μετατρέπει την εκπαίδευση σε προνόμιο για λίγους, βάζοντας συνέχεια δυσκολίες και εμπόδια που οδηγούν στην απογοήτευση και την εγκατάλειψη των σπουδών.

Γι' αυτό, η οργάνωση και η συμμετοχή στους συλλογικούς αγώνες αποτελεί τη μόνη ουσιαστική διεξόδο. Μέσα από τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους μπορούν να πετύχουν καλύτερες συνθήκες σπουδών και εργασίας, αλλά και να διαμορφώσουν ένα μέλλον που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες και τα όνειρά τους. Οι κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν αποτελούν ένα πρώτο σημαντικό βήμα και δείχνουν ότι όταν οι σπουδαστές αποφασίζουν να δράσουν συλλογικά, μπορούν να ακουστούν και να διεκδικήσουν όσα δικαιούνται.

Όσο συζητάνε την επίθεση... να οργανώσουμε την απάντηση

Πριν από λίγες ημέρες ξεκίνησε ο Εθνικός Διάλογος για το Εθνικό Απολυτήριο με την πραγματοποίηση της πρώτης συνεδρίασης της αρμόδιας επιτροπής. Προέδρευσε του διαλόγου ο πρύτανης του πανεπιστημίου Πειραιά, Μ. Σφακιανάκης, ενώ χαρακτηριστικές ήταν και οι δηλώσεις της υπουργού Παιδείας, Σ. Ζαχαράκη, για το τι θέλουν να επιτύχουν συνολικότερα στην εκπαίδευση και στους μαθητές με το εθνικό απολυτήριο.

Καθ' όλη τη διάρκεια του «διαλόγου» τονίστηκε αρκετές φορές πως το Εθνικό Απολυτήριο στοχεύει «στο να δημιουργήσει ένα σχολείο το οποίο θα ξεπερνά τις ανισότητες που υπάρχουν, που δεν θα αφήνει κανέναν μαθητή πίσω και δεν θα έχει εξεταστικοκεντρικό χαρακτήρα». Όλα αυτά φυσικά καμία σχέση δεν έχουν με την πραγματικότητα! Το Εθνικό Απολυτήριο θέλει τους μαθητές να βρίσκονται σε έναν μόνιμο αγώνα δρόμου, αφού θα πρέπει να δίνουν και στις τρεις τάξεις του λυκείου εξετάσεις σε στίλ Πανελλαδικών (υπέρογκη ύλη μαθημάτων, Τράπεζα Θεμάτων, αμέτρη-

τες ώρες σε φροντιστήρια, ΕΒΕ), συν μία ακόμη για την εισαγωγή τους στο Πανεπιστήμιο! Αν φυσικά καταφέρουν να περάσουν μετά από όλον αυτό τον αγώνα δρόμου που χρειάζεται να διανύσουν. Αυτό σημαίνει πως η «**νέα τάξη πραγμάτων**» που θέλουν να δημιουργήσουν στα σχολεία **συνεπάγεται τον βίαιο αποκλεισμό πολλών μαθητών από το λύκειο και το πέταγμά τους στην αγορά εργασίας όχι απλά ως ανειδίκευτους εργάτες αλλά χωρίς καν απολυτήριο λυκείου. Στιγμιότυπα που θυμίζουν μια άλλη εποχή.**

Η υπουργός και ο πρύτανης του ΠΑ.ΠΕΙ. τόνισαν πως «**το Εθνικό Απολυτήριο δεν αφορά ένα ακόμη σύστημα εξετάσεων στο σχολείο, αλλά τον τρόπο με τον οποίο τα παιδιά θα μεταβαίνουν στην ενήλικη ζωή**». Επιπλέον, πως «**δεν πρόκειται για μία ακόμη απόπειρα που μπορεί και να μη συμβεί, αλλά για σίγουρη εφαρμογή που χρειάζεται χρόνο και αυστηρούς κανόνες**». **Θέλουν να μάθουν δηλαδή από πολύ νωρίς στη νέα γενιά να σκύβει το κεφάλι απέναντι σε ό,τι αντιλαϊκό μέτρο της φέρ-**

νουν για να είναι έτοιμη για την αγορά εργασίας. Κι αν κάποιος τολμήσει να αντιδράσει στην επίθεση, είναι γνωστή η τακτική τους: όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος. Γι' αυτό και οι αυστηροί κανόνες στα σχολεία! Μάλιστα η υπουργός δεν δίστασε να αναφερθεί και στους ίδιους τους μαθητές, λέγοντας πως «**είναι πολύ σημαντικό να τοποθετηθούν και οι ίδιοι οι μαθητές στο διάλογο για το Εθνικό Απολυτήριο**».

Η μόνη τοποθέτηση που έχουν μέχρι τώρα οι μαθητές, και που πρέπει να συνεχίσουν ακόμη πιο αγωνιστικά προς αυτή την κατεύθυνση, είναι ενάντια σε αυτό το νέο μέτρο. **Δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από τοποθετήσεις μέσα στη Βουλή και σε Εθνικούς Διαλόγους. Αλλά μόνο σε συζητήσεις και συνελεύσεις μέσα στα σχολεία, παίρνοντας αποφάσεις για καταλήψεις και διαδηλώσεις.** Όχι «για να μείνει στα χαρτιά», όπως δήλωσε η ΚΝΕ, αλλά για να μην περάσει! Για να βάλουν φραγμό στα σχέδιά τους και να έχουν όλοι οι μαθητές το δικαίωμα να τελειώνουν το σχολείο και να μπαίνουν στο πανεπιστήμιο!

Όταν η Αρβελέρ έβαζε τα MAT στη Σορβόννη, οι έλληνες πανεπιστημιακοί... έτρωγαν βελανίδια!

Πλήθος άρθρων γράφθηκαν για το πόσο σπουδαία ήταν η συνεισφορά της καθηγήτριας πανεπιστημίου Ελένης Γλύκατζη-Αρβελέρ στη νεολαία και τα πανεπιστήμια, με αφορμή το θάνατό της. Πράγματι, στον παρατεταμένο βίο της, που πέρασε από την ΕΠΟΝ στα χρόνια της Αντίστασης, στα σαλόνια της Φρειδερίκης και από τη Φιλοσοφική του ΕΚΠΑ στην πρυτανεία του Πανεπιστημίου Σορβόννης, μπορούμε εύκολα να πούμε ότι «**μας έδωσε να καταλάβουμε**» μια σειρά πράγματα.

Ακόμα μία επιβεβαίωση πως **τα στερνά δεν τιμούν πάντα τα πρώτα** δίνεται από τα πρώτα κιάλια χρόνια της ζωής της Αρβελέρ. Ως κόρη προσφύγων από τη Μικρασία, εντάχθηκε από μαθήτρια στις γραμμές της ΕΠΟΝ, για να προχωρήσει μέσα από αυτό που χαρακτηρίστηκε ως «**ταραγμένη νεότητα**» στην υπηρεσία της... παρεξηγημένης(!), κατά τα λεγόμενα της ίδιας της Αρβελέρ, **Βασίλισσας Φρειδερίκης στο παλάτι.**

Αλλά και ως πρύτανης στο Πανεπιστήμιο της Σορβόννης κατέκτησε παραπάνω πρωτίες από αυτήν της πρώτης γυναίκας πρύτανη για την οποία τάχα οφείλουμε να είμαστε περήφανοι (οι Έλληνες και οι γυναίκες φυσικά!). Πρώτη (γυναίκα) πρύτανης που καλεί 22 φορές τα MAT να εισβάλουν στο πανεπι-

στήμιο, με τον τραγικό απολογισμό να μετρά και έναν νεκρό φοιτητή! Πρώτη (γυναίκα) πρύτανης που βρίσκει τρόπο να απαλλαγεί από τις απεργιακές κινητοποιήσεις των καθαριστών στο πανεπιστήμιο μέσω μαζικών απολύσεων και στελέχωσης των θέσεων με εργαζόμενους από 4 διαφορετικές επιχειρήσεις για να μην μπορούν να συνδικαλιστούν από κοινού.

Μετά τις πρωτιές που... εισήγαγαν πολιτισμό και στη χώρα μας, ήρθαν τα χειροκροτήματα αυτής της επιφανούς προσωπικότητας για την πολιτική που επιτέλους ακολουθείται στα πανεπιστήμια, κατ' εικόνα και ομοίωσιν όσων είχε διδαχθεί (και διδάξει) στα γαλλικά πανεπιστήμια. Για την κατάργηση του Ασύλου, για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, για τον έναν και μοναδικό Κυριάκο Μητσοτάκη που μόνο αυτός μπορεί να μας σώσει.

Όσο τα πανεπιστημιακά ιδρύματα το ένα μετά το άλλο αποχαιρετούν με θλίψη και συγκίνηση την «εμβληματική» Αρβελέρ, η πορεία της μαρτυρά ότι αποτέλεσε **χρήσιμο εργαλείο στα χέρια του συστήματος, εξυπηρετώντας και εκφράζοντας τις απόψεις που αυτό είχε ανάγκη στην εκάστοτε φάση.** Από αυτό θα λείψει λοιπόν η... πλούσια συνεισφορά της.

Νέο υπουργείο για ΑΕΙ, «αλλαγή πίστας» ή μεγάλωμα της απόστασης μεταξύ των εκπαιδευτικών βαθμίδων;

Τις τελευταίες εβδομάδες έχει ανοίξει η συζήτηση από πλευράς κυβέρνησης για την ίδρυση νέου υπουργείου που θα περιλαμβάνει την τριτοβάθμια εκπαίδευση, την έρευνα και την καινοτομία. Ο χρονικός ορίζοντας εφαρμογής υπολογίζεται για μετά το 2027 (εξετάζεται μάλιστα να ενταχθεί στο προεκλογικό πρόγραμμα της Νέας Δημοκρατίας) ενώ ήδη έχει συγκροτηθεί μια «ομάδα εργασίας» που αναμένεται να παραδώσει την τελική πρότα-

Η μανία καθυπόταξης της φοιτητικής νεολαίας και... μερικές «παράπλευρες απώλειες»

Από την περσινή ακαδημαϊκή χρονιά έχει ξεκινήσει μια ενορχηστρωμένη εκστρατεία υπουργείου και πρυτανικών αρχών για την απαγόρευση πολιτικών και πολιτιστικών (σε δεύτερο πλάνο) εκδηλώσεων εντός των πανεπιστημίων. Πλέον κάθε πολιτική ή όποια άλλη συλλογικότητα πρέπει να παίρνει άδεια από τις πανεπιστημιακές αρχές για την οργάνωση οποιασδήποτε δράσης (συζήτηση, συναυλία, προβολή ταινίας κ.λπ.).

Σε αυτό το αντιδραστικό πλαίσιο, λοιπόν, είχαμε τα δύο συνεχόμενα γεγονότα στη Θεσσαλονίκη που έδωσαν τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να τρέξει ακόμα περισσότερο τους σχεδιασμούς στο κομμάτι της καταστολής και της φασιστικοποίησης της πολιτικής και κοινωνικής ζωής εντός των ΑΕΙ. Από το live την προηγούμενη εβδομάδα και τις 309 προσαγωγές ως τη νέα έφοδο της αστυνομίας και τη σύλληψη 38 ατόμων που... τόλμησαν να οργανώσουν μια προβολή ταινίας.

Να το ξεκαθαρίσουμε από την αρχή. Είναι η ίδια η κυβέρνηση που δημιούργησε τις συνθήκες εκδήλωσης των δύο περιστατικών. Είναι οι αποφάσεις του υπουργείου και η υλοποίησή τους από τους πρυτάνεις που οδηγούν σε ξύλο, τραυματισμούς, κινδύνους για ακόμα πιο επικίνδυνα περιστατικά και συλλήψεις. Δεν είναι το «θράσος» μερικών φοιτητών που δεν συμμορφώνονται στα αντιδραστικά προστάγματα. Είναι άλλο ζήτημα αν η δράση μερικών άχρηστων για το κίνημα, χρήσιμων όμως για την κυβέρνηση, άμυαλων τύπων δίνει αφορμές για την υλοποίηση ήδη ειλημμένων κυβερνητικών σχεδιασμών. Γιατί, ακόμα και όταν δεν υπάρχουν αυτοί, αναλαμβάνει τη δουλειά ένας θλιβερός προβοκάτορας, όπως ο κοσμήτορας της Πολυ-

τεχνικής, που μπουκάρει με το έτσι θέλω στην προβολή και απειλεί, τραμπουκίζει και προκαλεί. Μια κατά τα άλλα ακίνδυνη, ακόμα και για τα δικά τους συστημικά μέτρα, δράση. Άξιος ο μισθός του λοιπόν! Τόσα χρόνια προσπάθειας από τον ρεφορμισμό να «λογικευτεί» πήγαν στράφι.

Με βάση και το τελευταίο συμβάν, με ανακοίνωση του ΑΠΘ ειδοποιούμε ότι τις εργάσιμες μέρες όλα τα κτίρια θα κλείνουν στις 22:00 και οποιαδήποτε εκδήλωση πέραν των ακαδημαϊκών θα πραγματοποιείται κατόπιν άδειας από τον κοσμήτορα αποκλειστικά εντός του ωραρίου.

Η παραπάνω απόφαση έρχεται να συνδράμει περαιτέρω στα χτυπήματα της αριστερής πολιτικής έκφρασης και του συνδικαλισμού μέσα στους συλλόγους. Από την απαγόρευση πολιτικών εκδηλώσεων, τα lockout, τα πειθαρχικά, την ποινικοποίηση της κατάληψης, της αφισκόλησης και της πολιτικής παρέμβασης, την προσπάθεια κατάργησης των φοιτητικών συλλόγων και την ίδρυση των ηλεκτρονικών συμβουλίων της Κεραμέως, τους μπάτσους και τα συστήματα ασφαλείας, μέχρι την εκκένωση πολιτικών χώρων.

Πλέον η εκστρατεία φίμωσης παίρνει χαρακτηριστικά υστερίας με την απαγόρευση ακόμα και της λειτουργίας των θεατρικών, μουσικών, κινηματογραφικών ομά-

δων. Φανερό η πρόθεση του συστήματος να μάθει στη φοιτητική νεολαία ότι στο πανεπιστήμιο παραδίδονται μόνο μαθήματα... υποταγής και πειθαρχίας. Θέλουν να φτιάξουν ένα πανεπιστήμιο-στρατών. Για οτιδήποτε πέραν των εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων θα πρέπει οι φοιτητές να ρωτάνε.

Οι σχολές δεν είναι χώρος όπου θα μαθαίνει να απαιτεί και να διεκδικεί η νεολαία. Όπου θα συγκινείται και θα εμπνέεται από την Παλαιστινιακή Αντίσταση ενώ η ελληνική κυβέρνηση στέλνει στρατιωτική αποστολή στη Γάζα. Σήμερα θα σκύβει το κεφάλι στις αυθαιρέσιες των καθηγητών, στους αντεκπαδευτικούς νόμους των κυβερνήσεων και το γκρέμισμα του δικαιώματός της στις σπουδές, ακόμα και στην αστική μόρφωση. Την προετοιμάζουν έτσι ώστε αύριο να δέχεται αδιαμαρτύρητα τους μισθούς πείνας και τα 13ωρα. «Σήμερα πειθαρχημένος φοιτητής-αύριο υποταγμένος εργαζόμενος» λέει ένα παλιό σύνθημα των Αγωνιστικών Κινήσεων. Αυτή η υποταγή αγγίζει πλέον ευρύτερες εκ-

φάνσεις της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του λαού και της νεολαίας.

Δεν έχουμε καμία αυταπάτη ότι χτυπάνε την τέχνη, όπως στρεβλά λέγεται από διάφορες ομάδες, μέσω αυτών των απαγορεύσεων. Έχουμε ξεκάθαρο ότι βασική τους επιδίωξη είναι αυτή που περιγράψαμε παραπάνω. Ωστόσο, στοχεύουν σε ιδεολογικό επίπεδο στο χτύπημα της συλλογικότητας. Σε ένα πανεπιστήμιο που προβάλλει τον ατομισμό και την ανταγωνιστικότητα, η νεολαία ψάχνει πρωτόλειες μορφές οργάνωσης και ένταξης σε ένα σύνολο. Που θα λειτουργεί ως μέρος του συνόλου και όχι σαν μονάδα. Εδώ είναι που αγγίζεται το όριο της υστερίας που αναφέραμε νωρίτερα, μιας και αυτές οι πολιτιστικές ομάδες δεν είναι δα και πυρήνες ριζοσπαστικοποίησης. Κινούνται παρόλα αυτά και αυτές σε (μια κάποια) συνάρτηση με το επίπεδο συγκρότησης του φοιτητικού κινήματος. Σε αυτήν, και μόνο σε αυτήν, τη συγκρότηση είναι και το πεδίο που πρέπει να αναζητηθούν οι απαντήσεις από τους φοιτητές.

Τι έγινε στις πρώτες συνελεύσεις μετά την εξεταστική;

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές έχει σχεδόν κλείσει ένας πρώτος (μετά την εξεταστική) κύκλος από απόπειρες διεξαγωγής Γενικών Συνελεύσεων σε μια σειρά από σχολές πανελλαδικά. Αυτές οι συνελεύσεις σε γενικές γραμμές δεν βγήκαν. Όπου βγήκαν (κατά βάση Αθήνα και Θεσσαλονίκη) οι απαρτίες συμπληρώθηκαν οριακά, ενώ σε πολλές σχολές δεν ήταν καν καλεσμένες. Είτε επειδή η ΔΑΠ και η ΠΑΣΠ τις καταψήφισαν είτε γιατί η ΚΝΕ μπορούσε να αποφασίσει μόνη της για την «τύχη» των συλλόγων (π.χ. ΠΑΔΑ) μέσα από την αυτοδυναμία της στα Διοικητικά Συμβούλια...

Η «θεματολογία» των συνελεύσεων, όπως ορίστηκε από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού, αφορούσε κατά βάση το έγκλημα στα Τέμπη. Μία πολύ βολική ντρίπλα, θα έλεγε κανείς, που εύκολα εξηγείται. Από τη μία οι δυνάμεις της ΠΚΣ/ΚΝΕ, που αφηνιάζουν προσπαθώντας να καλύψουν σε εκλογικό πάντα επίπεδο την οργή του λαού και νεολαίας όπως αυτή εκφράστηκε (και) με τις περσινές μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις. Από την άλλη οι δυνάμεις των ΕΑΑΚ, ΑΤ-TACK, ΡΕΒΑΝΣ, που κάνουν ό,τι μπορούν για να μην ανοίξει το θέμα των διαγραφών και της καταστολής στους Συλλόγους. Συνέχισαν δηλαδή το έργο τους (ή καλύτερα την απραξία τους) από εκεί που το είχαν αφήσει τον Δεκέμβρη και τον Γενάρη, αφού από τότε φρόντισαν να μην ανοίξει καν η συζήτηση σε επίπεδο Συλλόγων ή έσπεραν αυταπάτες λέγοντας στον κόσμο ότι οι γραμματείες δε θα στείλουν τις λίστες στο υπουργείο...

Από τις πρώτες αυτές διαδικασίες μπορούν εύκολα να βγουν τα εξής συμπεράσματα:

- Οι συνολικότεροι λόγοι που κατέβασαν τον κόσμο πέρσι στις διαδηλώσεις εξακολουθούν να υπάρχουν. Η οργή που νιώθει η νεολαία παραμένει έντονη, άσχετα από το αν αυτό δεν εκφράστηκε μέσα από τις συλλογικές διαδικασίες της. Το ότι ασφυκτιά ένας νέος άνθρωπος το εκφράζει γλαφυρά με όποια ευκαιρία του δοθεί. (Να θυμίσουμε εδώ ότι και πέρσι πριν από τις διαδηλώσεις δεν είχαν βγει παρά ελάχιστες Γενικές Συνελεύσεις).

- Οι συστημικές δυνάμεις θα συνεχίσουν να παίζουν τον βρώμικο ρόλο τους άμεσα ή συ-

καλυμμένα, όπως βολεύει κάθε φορά την πολιτική που υπηρετούν.

- Οι δυνάμεις του ρεφορμισμού θα συνεχίσουν να υποτάσσονται στον αρνητικό συσχετισμό σε βάρος του κινήματος και θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να μην ανασυγκροτηθεί το φοιτητικό κίνημα. Οι προτάσεις της ΠΚΣ για καταλήψεις μέσω ΔΣ, η εγκληματική συμφωνία όλων ανεξαιρέτως να μην καλέσουν Γενικές Συνελεύσεις την επόμενη εβδομάδα είναι ενδεικτικές του πώς αντιμετωπίζουν τους Φοιτητικούς Συλλόγους και τις διαδικασίες τους.

- Δεν θέλει κανείς να ανοίξει μέτωπο με τις διαγραφές και τα σχέδια καταστολής που προετοιμάζουν για τις σχολές. Μία απλή ανάγνωση των πλαισίων που κατατίθενταν αρκεί για να καταλάβει κανείς τους σχεδιασμούς τους.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις παρέμβηκαν στις Γενικές Συνελεύσεις σε μια σειρά από σχολές πανελλαδικά. Συνέδεσαν την πολιτική που οδήγησε στα Τέμπη με την αντεργατική αντιλαϊκή πολιτική του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος που μας τσακίζει τα δικαιώματα. Αυτή που δολοφονεί εργάτριες στα εργοστάσια, πρόσφυγες και μετανάστες, που γεννάει πολέμους, που μας πετάει κατά εκατοντάδες χιλιάδες εκτός πανεπιστημίων. Τόνισαν την ανάγκη για την πραγματοποίηση επόμενων Γενικών Συνελεύσεων, καταλήψων και διαδηλώσεων ενάντια στα σχέδια κυβέρνησης - υπουργείου - πρυτανικών σε βάρος των δικαιωμάτων μας.

Η αγανάκτηση του φοιτητόκοσμου από την ασφυκτική καθημερινότητα που διαμορφώνεται εις βάρος του είναι ολοφάνερη. Αυτή η αγανάκτηση πρέπει να βρει έκφραση στις συλλογικές διαδικασίες, διέξοδο στους συλλογικούς και οργανωμένους αγώνες. Έτσι μπορούμε να κερδίσουμε το δίκιο μας, να κατακτήσουμε τα δικαιώματα που μας κλέβουν. Εμείς τουλάχιστον έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του φοιτητόκοσμου να μπλοκάρει την επίθεση μέσα από τους αγώνες και αυτή την κατεύθυνση θα προσπαθήσουμε να βάλουμε στις σχολές το επόμενο διάστημα με μια σειρά από κινήσεις και πρωτοβουλίες, για να γίνουν οι σχολές μας εστίες αντίστασης και διεκδίκησης.

► ση μέχρι το τέλος Μαρτίου.

Τον συντονισμό της επισημοποιημένης εισήγησης έχει αναλάβει ο Σπύρος Αρταβάνης-Τσάκωνας (καθηγητής στο Χάρβαρντ), ενώ την τελική διαμόρφωση της πρότασης προς την κυβέρνηση επιβλέπει ο υπουργός Επικρατείας, Άκης Σκέρτσος. Στην ομάδα συμμετέχουν μια σειρά από πρώην ή νυν πρυτάνεις και μέλη του μεγάλο-καθηγητικού κατεστημένου. Χαρακτηριστικό είναι ότι σημαντικό ρόλο στην «ομάδα εργασίας» έχει ο νυν υφυπουργός Παιδείας, Παπαϊωάννου (ο γνωστός «πρύτανης των ΜΑΤ»), ο οποίος τους τελευταίους μήνες έχει αναλάβει το ρόλο της προώθησης και εφαρμογής των πιο σκληρών ταξικών και κατασταλτικών μέτρων στα ΑΕΙ.

Σύμφωνα με την τοποθέτηση του πρωθυπουργού, σκοπός αυτού του νέου μοντέλου είναι η «προσέλκυση ταλέντων, η ενίσχυση καινοτόμων επιχειρήσεων, η συγκράτηση νέων επιστημόνων στη χώρα και η επιστροφή όσων έφυγαν στο εξωτερικό», χαρακτηρίζοντάς το μάλιστα ως «αλλαγή πίστας». Η πρόταση

αυτή παρουσιάζεται ως μια προσπάθεια να αντιμετωπιστεί η «πληθώρα φορέων» που υπάγονται σήμερα σε διαφορετικά υπουργεία και προκαλούν «καθυστερήσεις στην αξιολόγηση προτάσεων και στην απορρόφηση κονδυλίων».

Οι αλλαγές αυτές δεν έχουν μόνο τεχνοκρατικό-γραφειοκρατικό χαρακτήρα, αλλά αποτελούν κομμάτι της βίαιης μονοπωλιακής αναπροσαρμογής της εκπαίδευσης στις ανάγκες του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου στη χώρα μας. Ταυτόχρονα δείχνει και σημειολογικά την απόσταση που προσπαθεί να δημιουργήσει το σύστημα μεταξύ της δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, η Τράπεζα Θεμάτων, οι διαγραφές εκατοντάδων χιλιάδων φοιτητών αποτελούν κομμάτι μιας πολιτικής παρόξυνσης των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση, με την προσεχή προώθηση του Εθνικού Απολυτηρίου να ανοίγει το ερώτημα «πόσο λίγοι» θα είναι πλέον αυτοί οι «εκλεκτοί» που θα περνούν στην τριτοβάθμια.

Ευρωπαϊκή Ένωση

Αναζητώντας διεξόδους στον παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό

Πράγματι, θα είχε ένα νόημα να μετρήσει κανείς πόσα και πόσα σχέδια, πρωτόκολλα και μνημόνια υπογράφηκαν όλες αυτές τις δεκαετίες, πόσες διαπραγματεύσεις, ψηφίσματα, διπλωματικές πράξεις, με τις απαραίτητες κάθε φορά εγγυήσεις του ΟΗΕ, για να χειραγωγηθεί ο παλαιστινιακός λαός, να σταματήσει να αγωνίζεται και να αποδεχτεί την καταδίκη του. Και είναι αξιοσημείωτο πως, δίπλα στα σχέδια ΗΠΑ-σιωνιστών, οι κάθε λογής ιμπεριαλισμοί πρώτης και δεύτερης γραμμής, σύμμαχοι και ανταγωνιστές, τα υποτακτικά τους κράτη καθώς και οι πρόθυμοι προδότες και ψεύτικοι φίλοι δεν έχαναν την ευκαιρία να πιάσουν θέση στην ουρά των δημίων της Παλαιστίνης για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Επί 77 χρόνια, από τη Νάκμπα του '48, σε μια διαρκή και ασταμάτητη Νάκμπα μέχρι τις μέρες μας.

Πολύς θόρυβος, προβληματισμός και αρκετά δημοσιεύματα προέκυψαν από τις τελευταίες πρωτοβουλίες στα πλαίσια του Eurogroup και αμέσως μετά την τελευταία σύνοδο κορυφής της ΕΕ, με κεντρικό θέμα την ανταγωνιστικότητα.

Οι υπουργοί Οικονομικών Γαλλίας, Γερμανίας, Ιταλίας, Ολλανδίας, Πολωνίας και Ισπανίας συμφώνησαν να «ενώσουν τις δυνάμεις τους» με στόχο την ανθεκτικότητα, την κυριαρχία και την ανταγωνιστικότητα της Ευρώπης, ιδιαίτερα απέναντι σε ΗΠΑ και Κίνα. Στο επίκεντρο των συζητήσεων βρέθηκαν δύο βασικά θέματα: η επιτάχυνση της Ένωσης Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων (SUI) -με στόχο τη διοχέτευση ευρωπαϊκών κεφαλαίων σε ευρωπαϊκές επενδύσεις, αντί στις ΗΠΑ- και η ενίσχυση της ανθεκτικότητας των εφοδιαστικών αλυσίδων σε κρίσιμες πρώτες ύλες. Στην επόμενη συνάντηση, που έχει προγραμ-

ματιστεί για τις 9-10 Μαρτίου, οι υπουργοί της «Ε6» αναμένεται να επικεντρωθούν στην ενίσχυση του διεθνούς ρόλου του ευρώ και στη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των επενδύσεων στον τομέα της άμυνας.

Από τα ζητήματα που τίθενται για συζήτηση ανάμεσα στις πιο ισχυρές καπιταλιστικές οικονομίες της Ευρώπης γίνεται φανερό η κρισιμότητά τους και η ανάγκη να ληφθούν γρήγορες αποφάσεις και προσανατολισμοί, οι οποίοι δεν θα καθυστερήσουν από το «δίκαιο» και το «θεσμικό πλαίσιο» του αντιδραστικού οικοδομήματος της ΕΕ.

Η άντληση κεφαλαίων για επενδύσεις -που σύμφωνα με την έκθεση Ντράγκι πρέπει να είναι της τάξης των 800 δισ. ευρώ τον χρόνο, για τουλάχιστον μία πενταετία- η ανθεκτικότητα των εφοδιαστικών αλυσίδων, ιδιαίτερα των ενεργειακών, το ζήτημα των πολεμικών εξοπλισμών και ο διεθνής ρόλος του ευρώ αποτελούν ζητήματα «ζωής και θανάτου» για τους ιμπεριαλιστές της Ευρώπης και δεν είναι διατεθειμένοι να χάσουν άλλο χρόνο στη συζήτησή τους στα πλαίσια είτε των 27 της ΕΕ είτε της ευρωζώνης. Και μόνο το γεγονός ότι, όπως αποκαλύπτεται, οι υπουργοί Οικονομικών των «6» συνεδριάζουν πριν ή μετά τις συνεδριάσεις του Eurogroup χωρίς τη συμμετοχή του «προέδρου του οργάνου» (Πιερρακάκης) από τη μία φανερώνει τη διάθεσή τους να προχωρήσουν αποφασιστικά και χωρίς «περιττά εμπόδια» και από την άλλη ξεσκεπάζει τη γελοιότητα των πανηγυρισμών Μητσοτάκη και κυβέρνησης για τη «νίκη» και την «εμπιστοσύνη» της Ευρωζώνης και της ΕΕ στη ... δυναμική της ελληνικής οικονομίας.

Εξάλλου, ο υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας, στη διάρκεια της πρώ-

της τηλεδιάσκεψης της ομάδας των «6», το δήλωσε ξεκάθαρα πως «ήρθε η ώρα για μια Ευρώπη των δύο ταχυτήτων». Μία τοποθέτηση που έγινε προσπάθεια στη συνέχεια να ανασκευαστεί, καθώς δημιούργησε έντονες ανησυχίες για το μέλλον και κυρίως για τον ρόλο των υπολοίπων κρατών-μελών της ΕΕ, ενώ διευκρινίστηκε από κύκλους του υπουργείου Οικονομικών ότι «στόχος είναι να αξιοποιηθεί η δυναμική προς όφελος της κοινής ευρωπαϊκής υπόθεσης».

Σημαντική «λεπτομέρεια» που χαρακτηρίζει αυτό το εγχείρημα είναι ότι την πρωτοβουλία της συγκρότησης αυτής της «άτυπης ομάδας» πήρε ο αντικαγκελάριος και υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας, Λαρς Κλίνγκμπαϊλ.

Βέβαια, οι όποιες συμφωνίες μεταξύ των «6» δεν μπορούν να αποκτήσουν θεσμική ισχύ στα πλαίσια της ΕΕ, σύμφωνα με τους κανονισμούς της, καθώς δεν αποτελούν «συμφωνία ενισχυμένης συνεργασίας», η οποία είναι υποχρεωτικό, σύμφωνα με το «δίκαιο» της ΕΕ, να αποτελείται τουλάχιστον από 9 μέλη. Κάτι που ίσως σχετικά εύκολα μπορεί να ξεπεραστεί, καθώς στην «ουρά αναμονής» υπάρχουν χώρες που θα μπορούσαν να συμπεριληφθούν, όπως η Σουηδία, η Δανία και η Αυστρία, έτσι ώστε να καλυφθεί το όριο του «θεσμικού» αριθμού των 9 κρατών-μελών.

Ταυτόχρονα με αυτή την πρωτοβουλία των 6 υπουργών Οικονομικών, οι υπουργοί Άμυνας Γαλλίας, Γερμανίας, Ιταλίας, Πολωνίας, Σουηδίας και Βρετανίας υπέγραψαν μία κοινή επιστολή προθέσεων που επισημοποιεί τη δέσμευσή τους να αναπτύξουν μηχανισμούς για την κατασκευή πυραύλων μεγάλης εμβέλειας στο πλαίσιο του προγράμματος EL-SA. Ενός προγράμματος που ξεκίνησε το

2024 και στοχεύει στην ενίσχυση των ευρωπαϊκών στρατιωτικών δυνατοτήτων και στην ενίσχυση της στενότερης συνεργασίας μεταξύ της βιομηχανίας και των ενόπλων δυνάμεων σε όλη την Ευρώπη. Μάλιστα στα πλαίσια αυτού του προγράμματος, κάποιοι τομείς χαρακτηρίζονται ιδιαίτερα «ώριμοι» όπως η ικανότητα έγκαιρης προειδοποίησης, η ικανότητα εκτόξευσης από αέρος Βλημάτων μεγάλου βεληνεκούς, ο ευρωπαϊκός εκτοξευτής πολλαπλών πυραύλων και η δυνατότητα παραγωγής βλημάτων χαμηλού κόστους, με βεληνεκές άνω των 500 χιλιομέτρων.

Οι παγκόσμιες εξελίξεις και ιδιαίτερα ο μανιασμένος ανταγωνισμός της ιμπεριαλιστικής «τριάδας» (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) έχουν δημιουργήσει ένα ασφυκτικό πλαίσιο τόσο στο γεωστρατηγικό όσο και στο πολιτικό επίπεδο για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρώπης και πιο πολύ για Γερμανία και Γαλλία. Ο στρατηγικός προσανατολισμός τους στη «Δύση» και κυρίως η θέση τους ως ακολούθων των ΗΠΑ δεν ανταποκρίνεται στα ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά τους και τις επιδιώξεις τους να διαδραματίσουν έναν σημαντικότερο ρόλο σε παγκόσμιο επίπεδο.

Από την άλλη μεριά όμως, ο ίδιος αυτός ιμπεριαλιστικός τους χαρακτήρας είναι και το βασικό τους εμπόδιο να «ενώσουν δυνάμεις» μεταξύ τους, ιδιαίτερα η Γερμανία και η Γαλλία. Καθώς η κάθε ιμπεριαλιστική αστική τάξη ξεχωριστά έχει τους δικούς της στόχους και τις δικές της επιδιώξεις που δεν θέλει να μοιραστεί με κανέναν ανταγωνιστή της. Εξάλλου, η κρίση του οικοδομήματος της ΕΕ, μία έκφραση της οποίας ήταν και το Brexit, έχει στη βάση της τον ανταγωνισμό των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων μέσα στην «Ενωμένη Ευρώπη».

Κούβα

Ήρθε η σειρά της στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ!

Οι ΗΠΑ στέλνουν στρατιωτική δύναμη και αποκλείουν το νησί

Η Καραϊβική υπό «πολιορκία»

Αυτές τις μέρες η Κούβα περνά πολύ δύσκολα, καθώς ο ναυτικός αποκλεισμός των ΗΠΑ έχει δημιουργήσει συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης.

Η Κούβα αντιμετωπίζει, εδώ και δεκαετίες, κάθε μορφής εμπάργκο και αποκλεισμούς, αφού οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έχουν αποτύχει επανειλημμένα στις προσπάθειές τους να απαλλαγούν από τη μισητή για αυτούς ηγεσία της. Γενικά στη Λατινική Αμερική, δεκαετίες τώρα, οι ΗΠΑ απαιτούσαν την πλήρη υπακοή των κυβερνήσεων στις αποφάσεις τους και όπου υπήρχε «παρέκκλιση» επεμβαίνανε στρατιωτικά ή στήνανε στρατιωτικές χούντες χρησιμοποιώντας τα ντόπια ερείσματα τους.

Ο Τραμπ έχει δηλώσει πως επιθυμεί να κλείσει την «εκκρεμότητα της Κούβας». Έτσι, μετά την επέμβαση στη Βενεζουέλα και την απαγωγή του Μαδούρο, άνοιξε ο δρόμος για να επικεντρωθεί η πίεση στην Κούβα. Η αρμάδα των πολεμικών πλοίων που είχε

συγκεντρωθεί στην περιοχή -λόγω Βενεζουέλας- παραμένει και ασκεί έλεγχο σε Κούβα και Αϊτή.

Οι αμερικάνικες πιέσεις στη Βενεζουέλα και πρόσφατα στο Μεξικό απέδωσαν. Οι ΗΠΑ απείλησαν με επιπλέον δασμούς κάθε χώρα που θα παραβίαζε το πετρελαϊκό εμπάργκο στην Κούβα. Έτσι η Κούβα έχει πλέον ελάχιστα καύσιμα και αναγκαστικά γίνονται μεγάλες περικοπές. Ουσιαστικά όλα υπολείπονται. Συμβαίνουν πολύωρες διακοπές ρεύματος, οι μεταφορές περιορίστηκαν, οπότε δυσκολεύουν οι μετακινήσεις των πολιτών προς την εργασία τους. Οι δημόσιες υπηρεσίες υπολείπονται σε τετραήμερο. Στους δρόμους εμφανίζονται σωροί σκουπιδιών, αφού δεν κινούνται τα απορριμματοφόρα.

Ακόμα και νοσοκομεία αναγκάζονται να μείνουν χωρίς ρεύμα και φάρμακα, με ό,τι μπορεί να συνεπάγεται αυτό για τους ασθενείς. Οι θερμοκοιτίδες χρειάστηκε να κλείσουν λόγω έλλειψης καυσίμων και οι γιατροί

δίνουν αγώνα για να κρατήσουν στη ζωή τα νεογέννητα! Ενώ οι ηλικιωμένοι πεθαίνουν πρόωρα, επειδή ο αποκλεισμός εμποδίζει την άφιξη φαρμάκων για καρδιακές παθήσεις, υψηλή αρτηριακή πίεση και διαβήτη!

Ελλείψεις υπάρχουν και σε τρόφιμα και αυτά διανέμονται με δελτίο, αφού κι ο γενικότερος εμπορικός αποκλεισμός συνεχίζεται.

Κάθε οικονομική και εμπορική δραστηριότητα έχει συρρικνωθεί αφού δεν υπάρχουν καύσιμα και ηλεκτρικό ρεύμα. Μια από τις βασικές πηγές συναλλάγματος ήταν και ο τουρισμός, που πλήττεται καιρής. Είναι χαρακτηριστικός ο περιορισμός των αεροπορικών αφίξεων στην Αβάνα, αφού δεν υπάρχει πλέον διαθέσιμη κηροζίνη για τον ανεφοδιασμό των αεροπλάνων που φτάνουν στο νησί, αλλά και τα κλειστά ξενοδοχεία και τουριστικά θέρετρα!

Ο εμπορικός στραγγαλισμός του Τραμπ περιλαμβάνει την εξαγωγή των εμβληματικών πούρων Αβάνας, ενώ και η μεταλλευτική δραστηριότητα στο

νησί έχει πληγεί. Η Κούβα είναι μια χώρα που εξαγεί νικέλιο και κοβάλτιο (κατέχει την πέμπτη θέση στους μεγαλύτερους εξαγωγείς ορυκτών στον κόσμο). Ο οικονομικός κλοιός συμπληρώνεται με την επανενεργοποίηση της «Λίστας Περιορισμένων Συναλλαγών με την Κούβα». Πρόκειται για μια απόφαση που ουσιαστικά απαγορεύει όλες τις συναλλαγές με εταιρείες που ελέγχονται από την κουβανική κυβέρνηση. Έτσι ώστε να μην εισέρχεται καμιά οικονομική ενίσχυση από τους κουβανούς μετανάστες που ζουν κι εργάζονται στο εξωτερικό και στέλνουν χρήματα στις οικογένειές τους.

Για τις ΗΠΑ η στόχευση είναι να προκαλέσει οργή και αγανάκτηση στους πολίτες, για να δημιουργηθεί κοινωνική αναταραχή που να οδηγήσει στην ανατροπή της κυβέρνησης. Ο κουβανικός λαός όμως έχει ιδανικά και αξιοπρέπεια και καταλαβαίνει πολύ καλά τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς! Είναι ώρα να δυναμώσει η φωνή της αλληλεγγύης στην Κούβα!

Διάσκεψη Ασφαλείας του Μονάχου 2026

ΗΠΑ και ΕΕ σε αναζήτηση ισορροπιών στη ταραγμένη «νέα εποχή»

«**Η** Διάσκεψη Ασφαλείας του Μονάχου 2026 λαμβάνει χώρα σε μια στιγμή βαθιάς αβεβαιότητας. Σπάνια στην πρόσφατη ιστορία της διάσκεψης έχουν τεθεί τόσο πολλά θεμελιώδη ερωτήματα ταυτόχρονα: σχετικά με την ασφάλεια της Ευρώπης, την ανθεκτικότητα της διατλαντικής εταιρικής σχέσης και την ικανότητα της διεθνούς κοινότητας να διαχειριστεί έναν ολοένα και πιο περίπλοκο και αμφιλεγόμενο κόσμο.»

Έτσι ξεκινούσε τον πρόλόγο του ο πρόεδρος της Διάσκεψης, Βόλφγκανγκ Ίσινγκερ, που είχε τον καθόλου αισιόδοξο τίτλο «Υπό Διάλυση/Καταστροφή!». Για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για το τι τίθεται, εξίσου εύγλωττη ήταν η πρώτη παράγραφος του πολυσέλιδου κειμένου που συνόδευε τη Διάσκεψη:

«Ο κόσμος έχει εισέλθει σε μια περίοδο πολιτικής καταστροφής. Η σαρωτική καταστροφή -αντί για προσεκτικές μεταρρυθμίσεις και πολιτικές διορθώσεις- είναι η ημερήσια διάταξη. Ο πιο εξέχων από εκείνους που υπόσχονται να απελευθερώσουν τη χώρα τους από τους περιορισμούς της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων και να ανοικοδομήσουν ένα ισχυρότερο, πιο ευημερούν έθνος είναι η σημερινή κυβέρνηση των ΗΠΑ. Ως αποτέλεσμα, περισσότερο από 80 χρόνια μετά την έναρξη της οικοδόμησης, η διεθνής τάξη πραγμάτων που βασίστηκε στις ΗΠΑ μετά το 1945 βρίσκεται τώρα υπό καταστροφή.»

Πρώτος απ' όλους ήρθε να επιβεβαιώσει τα προαναφερθέντα ο αμερικανός ΥΠΕΞ, δηλώνοντας καθ' οδόν για την Ευρώπη: «Ζούμε σε μια νέα εποχή στη γεωπολιτική και θα απαιτήσει από όλους μας να επανεξετάσουμε πώς μοιάζει αυτό και ποιος θα είναι ο ρόλος μας!»

Μερτς: «Η Ευρώπη επέστρεψε από τις διακοπές της από την Ιστορία»

Ο γερμανός καγκελάριος Μέρτς έθεσε, όπως ο ίδιος τόνισε, «με πιο σκληρούς όρους» αυτό που είχε γράψει ο Ίσινγκερ: «αυτή η τάξη (...) δεν υπάρχει πια!». Στη συνέχεια και σε μια σαφή αντι-MAGA τοποθέτηση είπε μεταξύ άλλων: «Και εμείς, οι Ευρωπαίοι, προετοιμαζόμαστε για αυτή τη νέα εποχή. Και καταλήγουμε σε διαφορετικά συμπεράσματα από, για παράδειγμα, την κυβέρνηση στην Ουάσινγκτον.»

Για να αναφερθεί έπειτα με αγωνία στο στρίμωγμα που υφίσταται ο γερμανικός ιμπεριαλισμός αλλά και συνολικά η ΕΕ και «οι μεσαίες δυνάμεις» από τον άγριο ανταγωνισμό ΗΠΑ, Ρωσίας και Κίνας. Προειδοποίησε βέβαια πως, αν και «η πολιτική των μεγάλων δυνάμεων» φαίνεται να «δίνει ισχυρές και εύκολες απαντήσεις», αυτό εξελίσσεται σε ένα «παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος», που θα βλάψει στην πορεία και τους μεγάλους παίκτες!

Έπειτα προχώρησε με μια σαφή αναφορά (άραγε για να καθησυχάσει ή στη βάση ενός γεωπολιτικού ρεαλισμού;) στις επιλογές της Γερμανίας στους δύο παγκόσμιους πολέμους: «Η πολιτική των μεγάλων δυνάμεων στην Ευρώπη, ωστόσο, δεν αποτελεί επιλογή για τη Γερμανία. Ηγεσία και συνεργασία, ναι. Ηγεμονικές φαντασιώσεις, όχι. Ποτέ ξανά εμείς οι Γερμανοί δεν θα προχωρήσουμε μόνοι μας. Αυτό είναι το διαχρονικό μάθημα που έχουμε μάθει από την ιστορία μας.»

Για να καταλήξει, μέσα από μια ηγεμονική τοποθέτηση, πάντα όμως στο πλαίσιο του NATO, στους τέσσερις πυλώνες της πολιτικής του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Τη στρατιωτική και οικονομική ενίσχυση της Γερμανίας, επαναλαμβάνοντας τη δέσμευση ότι «θα κάνουμε την Bundeswehr τον ισχυρότερο συμβατικό στρατό στην Ευρώπη το συντομότερο δυνατό!». Την ενίσχυση της Ευρώπης, μιλώντας εμμέσως για ζώνες πολλών ταχυτήτων, ώστε να αυξηθεί η αποτελεσματικότητα της ΕΕ. Έβαλε στόχο «η ΕΕ να γίνει αυτοσυντηρούμενος ισχυρός πυλώνας εντός της συμμαχίας» και έριξε το γάντι στη Γαλλία για κοινή ευρωπαϊκή πυρηνική αποτροπή, συμπληρωματική στο NATO. Τη δημιουργία μιας νέας διατλαντικής συνεργασίας, που τη χρειάζεται όχι μόνο η Ευρώπη αλλά και οι ΗΠΑ: «Το NATO δεν είναι μόνο δικό μας, αλλά και, αγαπητοί αμερικανοί φίλοι, το δικό σας ανταγωνιστικό πλεονέκτημα». «Τέλος», τη «σφυρηλάτηση» ενός ισχυρού δικτύου παγκόσμιων συνεργασιών διότι «όσο σημαντικές κι αν παραμένουν η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και η διατλαντική συνεργασία για εμάς, δεν θα είναι πλέον επαρκείς για να διατηρήσουν την ελευθερία μας.»

Είναι σαφές ότι ο γερμανικός ιμπεριαλισμός αρπάζει την ευκαιρία για να πει τα «θέλω» του και μάλιστα με μια ασυνήθιστη αποφασιστικότητα. Την ίδια στιγμή, η ενεργειακή εξάρτηση που μεγαλώνει από τις ΗΠΑ, οι πιέσεις που δέχεται να περιορίσει τις εκτεταμένες σχέσεις που έχει με την Κίνα και η «δουλεία» σε σχέση με τα πυρηνικά κρατούν ενεργά τα ερωτήματα για το αν και μέχρι πού μπορεί να φτάσει αυτά τα «θέλω».

Μακρόν: «Η Ευρώπη πρέπει να εξελιχθεί σε γεωπολιτική δύναμη»

Με τη σειρά του ο Μακρόν αντιπαρατέθηκε και αυτός στην πολιτική του MAGA, ζήτησε σεβασμό και δήλωσε «παρών» στη συζήτηση για την ενδυνάμωση της ΕΕ. «Η Ευρώπη έχει διασυνθεί ως ένα γερασμένο, αργό και κατακερματισμένο κατασκεύασμα, υποβιβασμένο από την Ιστορία», κάνοντας μια έμμεση αναφορά στις περσινές δηλώσεις του Τζ.Ντ. Βανς, για να απαντήσει «η Ευρώπη είναι ήδη ισχυρή και μπορεί να γίνει ισχυρότερη».

Καθόλου τυχαία δήλωσε πως η στήριξη της Ουκρανίας, είναι πρώτη προτεραιότητα της Ευρώπης και της Δύσης, και πως «πρέπει να αυξηθεί η πίεση προς τη Ρωσία». Ταυτόχρονα έθεσε ξανά πως καμιά συμφωνία για την Ουκρανία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τη συμμετοχή των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών και πως «η Ευρώπη» πρέπει να βρει τη φόρμουλα ώστε να συντάξει ανεξάρτητα τα σχέδια για τη μελλοντική συνύπαρξη με τη Ρωσία.

Επειδή πίσω από τις προτάσεις της Γερμανίας για κοινή πυρηνική αποτροπή ενυπάρχει, όπως έχει γραφεί και βάσιμα μπορούμε να υποθέσουμε, ένα αίτημα από την πλευρά της Γερμανίας για κάποιου είδους διαμοιρασμό των πυρηνικών της Γαλλίας, ο Μακρόν απάντησε στις επίμονες ερωτήσεις των δημοσιογράφων πως «ψάχνουμε πώς μπορούμε να διατυπώσουμε το εθνικό μας δόγμα με ειδική συνεργασία, κοινό συμφέρον ασφαλείας, αυτό κάνουμε για πρώτη φορά στην ιστορία με τη Γερμανία»...

Γιατί, όσο αποτελεί κοινό μυστικό πως η στρατηγική πυρηνική ομπρέλα

των ΗΠΑ είναι αναντικατάστατο άλλο τόσο αποτελεί και το γεγονός πως η Γαλλία δεν θα ήθελε να μοιραστεί το πυρηνικό μονοπώλιο. Όχι τουλάχιστον ενόσω δεν διαφαίνεται στον ορίζοντα μια άλλη προοπτική στρατηγικού χαρακτήρα μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας, αλλά αντίθετα όλα δείχνουν πως η Γερμανία στοχεύει κυρίως στη διατήρηση και ενίσχυση της ηγεμονικής της θέσης στην ΕΕ, ακόμα και σε βάρος της Γαλλίας.

Το σκοτσέζικο ντους των ΗΠΑ στην ΕΕ

Μπορεί ο Ρούμπιο να απέφυγε να προχωρήσει σε μια εμπρηστική ομιλία όπως αυτή του Βανς πέρυσι, αλλά στα βασικά του σημεία η ομιλία ήταν η διατήρηση της πίεσης των ΗΠΑ προς τους Ευρωπαίους και η υπεράσπιση του MAGA. Μάλιστα, στην αρχή αρνήθηκε να παραστεί σε συνάντηση με ορισμένους ευρωπαίους ηγέτες για την Ουκρανία, στέλνοντας ξανά το μήνυμα ότι οι ΗΠΑ διαπραγματεύονται μόνο τους και για λογαριασμό όλης της Δύσης με τη Ρωσία.

Αφού αναγνώρισε ότι οι ΗΠΑ μπορεί, κατά καιρούς, να είναι κάπως «άμεσες και επιτακτικές στις συμβουλές που δίνουν», τόνισε πως οι ΗΠΑ δεν επιθυμούν το τέλος της διατλαντικής συμμαχίας: «Δεν είναι αυτή η επιθυμία μας, δεν είναι αυτός ο στόχος μας.»

Μάλιστα, απαντώντας στην κριτική που δέχονται οι ΗΠΑ από τους Ευρωπαίους: «Δεν θέλουμε οι σύμμαχοί μας να είναι αδύναμοι, γιατί αυτό κάνει και εμάς πιο αδύναμους. Θέλουμε συμμάχους που μπορούν να αμυνθούν, έτσι ώστε κανένα αντίπαλο να μην μπει ποτέ στον πειρασμό να δοκιμάσει τη συλλογική μας δύναμη (...) και γι' αυτό δεν θέλουμε οι σύμμαχοι να δικαιολογούν το διαλυμένο status quo αντί να υπολογίζουν σε ό,τι είναι απαραίτητο για να το διορθώσουν...»

» Για να καταλήξει με τη χαρακτηριστική φράση που απηχεί την πολιτική του MAGA: «Γιατί εμείς στην Αμερική δεν έχουμε κανένα συμφέρον να είμαστε ευγενικοί φροντιστές της διαχειριζόμενης παρακμής της Δύσης.»

Φυσικά και εν μέσω προώθησης του «Συμβουλίου Ειρήνης», συνέχισε την πίεση στον ΟΗΕ «που δεν μπορεί να λύσει κανένα πρόβλημα». Για την Ουκρανία δήλωσε ότι παραμένουν «τα πιο δύσκολα ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν», καλώντας τους Ευρωπαίους να συνεχίσουν να πιέζουν τη Ρωσία, επισημαίνοντας με νόημα πως «δεν είναι σαφές εάν οι Ρώσοι σοβαρολογούν σχετικά με τον τερματισμό του πολέμου.»

Συμπερασματικά, η φετινή Διάσκεψη Ασφαλείας του Μονάχου επιχείρησε να βάλει το δάκτυλο στις πληγές των διατλαντικών σχέσεων και να ανιχνεύσει σε πραγματικό χρόνο τους βασικούς κόμπους, τα ερωτήματα και τη δυνατότητα νέων ισορροπιών. Αλλά και να θέσει ξανά τα ζητήματα που αφορούν συνολικά την κυρίαρχη θέση της Δύσης στον πλανήτη. Με τους Ευρωπαίους να θέλουν να «κλείσουν την ψαλίδα μεταξύ φιλοδοξίας και ικανότητας» (από την ομιλία Μερτς), να αναμετρούνται με τους φόβους τους, τις φιλοδοξίες και τα όριά τους θα λέγαμε εμείς, διεκδικώντας έναν καλύτερο ρόλο στο NATO και στον πλανήτη. Και τις ΗΠΑ να θυμίζουν βέβαια σε όλους πως η ισχύς είναι αυτή που τελικά θα αποφασίσει το τι μέλλει γενέσθαι, αλλά να συνεχίζει να αποτελεί ερωτηματικό εάν «ο τρόπος» του MAGA αντιμετωπίζει ή αντίθετα επιταχύνει μια πορεία προς την αμφισβήτηση της πρωτοκαθεδρίας τους. Σε έναν κόσμο που ήδη αναταράσσεται από την πυρακτωμένη πορεία προς μια γενικευμένη αναμέτρηση και με την Ουκρανία να συνεχίζει να αποτελεί το βασικό ματωμένο «εργαστήρι» της.

ΗΠΑ - Ιράν

Τα όρια της επαπειλούμενης σύγκρουσης

Τη στιγμή που στη Γενεύη συνεχίζονται οι συνομιλίες ανάμεσα σε εκπροσώπους της Ουάσινγκτον και της Τεχεράνης για το πυρηνικό πρόγραμμα της δεύτερης, τα κρίσιμα ζητήματα που τίθενται αφορούν τη μορφή και τις επιπτώσεις που θα είχε μια αμερικανική επίθεση στο Ιράν (την οποία προεξοφλούν τα διεθνή ΜΜΕ), η χρονική στιγμή που θα εκδηλωθεί, αλλά και ο στρατηγικά απροσδιόριστος στόχος της.

Επίσημα δεν έχει ανακοινωθεί το ακριβές αντικείμενο των διαπραγματεύσεων. Ο ιρανός ΥΠΕΞ, Αραγκσί, τελευταία πρόσθεσε ότι το Ιράν θα λάβει «τεχνικά και πολιτικά μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης» για να διασφαλιστεί ότι το πυρηνικό πρόγραμμά του θα παραμείνει ειρηνικό, με αντάλλαγμα μέτρα άρσης των κυρώσεων. Θεωρητικά, η οποιαδήποτε συμφωνία πρέπει να επιτρέπει και στις δύο πλευρές να διεκδικήσουν τη «νίκη» και, επίσης, να είναι τέτοια που να μπορούν να συμβιβαστούν, τόσο το Ισραήλ όσο και οι χώρες του Κόλπου. Και στην περίπτωση αυτή, η διπλωματία μπορεί να είναι πολλαπλά προσωπική.

Ταυτόχρονα η Ουάσινγκτον πραγματοποιεί μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις στρατιωτικών δυνάμεων στην περιοχή από την εισβολή στο Ιράκ το 2003. Οι ΗΠΑ έχουν ενισχύσει δραματικά τη στρατιωτική τους παρουσία στη Μ. Ανατολή, με προηγμένα συστήματα αεράμυνας, με μετακινήσεις δύο αεροπλανοφόρων, δεκάδες καταδρομικά πλοία και εκατοντάδες μαχητικά αεροσκάφη.

Αυτή η ταυτόχρονη πίεση, διπλωματίας και της στρατιωτικής απειλής, αποκαλύπτει ότι οι ΗΠΑ δεν θέλουν στην ουσία να επιτύχουν μια «ειρηνική λύση», αλλά να θέσουν το Ιράν σε μια ιδιότυπη ομηρία, κρατώντας ανοιχτό το ενδεχόμενο στρατιωτικής δράσης ανά πάσα στιγμή. Σύμφωνα με τον Ντέιβιντ Μακόφσκι (από το Ινστιτούτο της Ουάσινγκτον για την Πολιτική στην Εγγύς Ανατολή, πρώην σύμβουλο του Ομπάμα), η κάθε πλευρά «ποντάρει» στα όρια της άλλης!

Αν η Ουάσινγκτον έχει ήδη αποφασίσει να επιτεθεί, θα το κάνει, ανεξάρτητα από τις ενέργειες του Ιράν. Απλά πρέπει να φταίει το Ιράν... Πραγματικά, τι θα εμπόδιζε τον Τραμπ να επαναφέρει την όξυνση, εάν το Ιράν ξαφνικά συμφωνούσε σε μια πλήρη συνθηκολόγηση στο πυρηνικό του πρόγραμμα; Θα μπορούσε να τη δικαιολογήσει με το «γεγονός» ότι το «τρομερό τρομοκρατικό ιρανικό καθεστώς πρέπει να καταστραφεί». Και σίγουρα δεν μετρά τόσο η όποια απώλεια γοήτρου του Τραμπ, αν δεν υπάρξει σαφής δέσμευση από το Ιράν για εγκατάλειψη των πυρηνικών του φιλοδοξιών.

Τα πυρηνικά δεν είναι το κρίσιμο ζήτημα. Αξιωματούχοι του Λ. Οίκου είναι σκόπιμα ασαφείς: «Αν οι Ιρανοί θέλουν να αποτρέψουν μια επίθεση, θα πρέπει να μας δώσουν μια προσφορά που δεν μπορούμε να αρνηθούμε»! Στην πραγματικότητα, εκείνο που δεν θα μπορούσαν να αρνηθούν είναι μια πλήρης παράδοση του Ιράν...

Ωστόσο οι ΗΠΑ δείχνουν ότι σταθμίζουν το βαθμό δυσκολίας της όποιας μορφής στρατιωτικής επιχείρησης. Είναι μεγάλη η «μπουκιά» και μπορεί να κάτσει στο λαϊκό όχι μόνο του Τραμπ. Το θέμα δεν είναι ότι οι ΗΠΑ έχουν περισσότερες και καλύτερες βόμβες απέναντι στις δυνατότητες της Τεχεράνης, όπως

εστιάζουν τα ΜΜΕ. Είναι η «επόμενη μέρα». Η στρατιωτική δράση είναι ευκολότερο να αρχίσει παρά να ελεγχθεί και πολύ πιο δύσκολο να μετατραπεί σε στρατηγικό αποτέλεσμα.

Η Ουάσινγκτον θεωρεί ότι η συντριπτική ισχύς θα έκανε την Τεχεράνη να υποκύψει, ενώ η Τεχεράνη πιστεύει ότι ο Τραμπ θέλει να αποφύγει μια παρατεταμένη σύγκρουση που μπορεί να οδηγήσει σε γενικευμένη ανάφλεξη. Με τη σειρά της απειλεί: «Όλες οι βάσεις, οι εγκαταστάσεις και τα περιουσιακά στοιχεία των εχθρικών δυνάμεων στην περιοχή θα αποτελούσαν νόμιμους στόχους». Πρόσφατα επίσης έκανε ασκήσεις για ταχεία ανάπτυξη θαλάσσιων ναρκών. Σε αυτόν τον καμβά κινούνται οι διαπραγματεύσεις, που εμφανώς αποτελούν στοιχείο ελιγμών των ΗΠΑ.

Το πεντάγωνο θεωρεί ότι οι στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ θα είναι σε επιχειρησιακή ετοιμότητα στα μέσα Μαρτίου. Από τη μεριά του ο Τραμπ έδωσε προθεσμία 10-15 ημερών, πριν κηρύξει ακόμη μια «περιφανή» εκστρατεία. Υπάρχει ωστόσο μια κρίσιμη ημερομηνία που ίσως σημάει πολλά για το μέλλον της περιοχής. Το συμβούλιο της Διεθνούς Υπηρεσίας Ατομικής Ενέργειας (IAEA) έχει προγραμματιστεί να συκληθεί στις 2 Μαρτίου για πέντε ημέρες. Εκεί, οι διπλωμάτες αναμένεται να εξετάσουν ένα νέο ψήφισμα καταδίκης, το οποίο θα μπορούσε να παραπέμψει την

Τεχεράνη στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, ανοίγοντας το δρόμο για διεθνείς κυρώσεις ή στρατιωτική επέμβαση.

Ο Τραμπ δήλωσε ότι εξετάζει το ενδεχόμενο περιορισμένης στρατιωτικής επίθεσης κατά του Ιράν, χωρίς όμως να δώσει περισσότερες λεπτομέρειες. Πηγές με γνώση των παρασκηνίων επισημαίνουν ότι στο τραπέζι βρίσκεται στρατηγική σταδιακή κλιμάκωση. Πιθανότατα θα είναι μια κοινή δράση των ΗΠΑ και του Ισραήλ, αλλά με ευρύτερο πεδίο εφαρμογής -και πιο απειλητική για το καθεστώς- από τον 12ήμερο πόλεμο τον περασμένο Ιούνιο. Ιδανική κατάληξη; Η ανατροπή του καθεστώτος και η δημιουργία περιβάλλοντος όπου οι ΗΠΑ έχουν το πάνω χέρι. Ωστόσο το συγκεκριμένο σενάριο κρίνεται υπερβολικά αισιόδοξο.

Αν φύγει ο Χαμενεϊ, θα είναι αναμφίβολα το τέλος μιας εποχής, αλλά όχι η γέννηση ενός νέου Ιράν. Γιατί το κλειδί της μετάβασης το κατέχει το σώμα των «Φρουρών της επανάστασης» (IRGC). Η μετα-τάξη θα ελέγχεται από αυτό το σώμα και μόνο η διάλυσή του θα μπορούσε να δημιουργήσει πραγματικό και αξιοποιήσιμο πολιτικό χώρο.

Με αυτό το δεδομένο, κάθε στρατιωτική επέμβαση που στοχεύει και στις δομές εξουσίας (όπως το IRGC) χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις πραγματικές κοινωνικές δυνάμεις κινδυνεύει να ενισχύσει την ίδια δομή που υποτίθεται ότι

επιδιώκει να αποδομήσει. Η μετα-Χαμενεϊ εποχή θα είναι ένα σκληρό, περίπλοκο και αβέβαιο πολιτικό τοπίο, όπου σήμερα κάθε ρεαλιστική προσέγγιση είναι δύσκολη.

Πληροφορίες από Reuters και Axios ενισχύουν την εκτίμηση ότι η εκστρατεία που σχεδιάζει η Ουάσινγκτον κατά του Ιράν θα έχει διάρκεια πολλών εβδομάδων, πράγμα που ενεργοποιεί φόβους ότι δεν θα περιοριστεί μόνο στη Μ. Ανατολή. Και εδώ είναι ένα βασικό ζήτημα που συνήθως οι δυτικές αναλύσεις προσπερνούν. Το Ιράν τόσο για τη Ρωσία όσο και για την Κίνα έχει τεράστια στρατηγική και γεωοικονομική σημασία. Τα περί το Ιράν τεκταινόμενα αναδεικνύουν κρίσιμες αντιθέσεις για τους βασικούς ιμπεριαλιστές: σχηματικά, από τη μια Ρωσία/Κίνα με τους BRICS και από την άλλη οι ΗΠΑ και η παραπαίουσα Ευρώπη.

Γενικό ζητούμενο των ΗΠΑ είναι ο έλεγχος όλης της περιοχής της Μ. Ανατολής. Το Ισραήλ είναι μεν ο τοπικός σημαντικός παίκτης, αλλά οι ΗΠΑ δεν είναι ο απόλυτος άρχοντας. Το Ιράν, όποια εξέλιξη και αν έχει, θα καθορίσει όχι μόνο την τύχη της Μ. Ανατολής αλλά και τον παγκόσμιο γεωπολιτικό χάρτη, θυμίζοντας ότι οι άγριες ιμπεριαλιστικές αντιπαράθεσεις και ο ανειρήνευτος ανταγωνισμός τους είναι εδώ, υπάρχουν, επιμένουν και οξύνονται.

XB

Αμερικανικές διεισδύσεις στον Ν. Καύκασο με απρόβλεπτες συνέπειες

Με ένα τετραήμερο ταξίδι του αντιπροέδρου των ΗΠΑ, Τζέι ντι Βανς, κλιμακώνεται η αμερικανική επιχείρηση διαμόρφωσης όρων σε μια περιοχή που οι γεωπολιτικές ανακατατάξεις είναι συνεχόμενες και συσσωρεύουν συνεχώς όρους ανάφλεξης. Από τις 9 έως τις 12 Φλεβάρη, ο Τζέι ντι Βανς επισκέφθηκε πρώτα την Αρμενία και στη συνέχεια το Αζερμπαϊτζάν, με σκοπό την προώθηση μιας σειράς συμφωνιών, με οδηγό το σχέδιο «Διαδρομή Τραμπ για τη Διεθνή Ειρήνη και Ευημερία (TRIPP)». Το TRIPP ήταν το αποτέλεσμα της συμφωνίας του περασμένου Αυγούστου στην Ουάσινγκτον για τη λήξη των συγκρούσεων για το Καραμπάχ - ανάμεσα σε Αζερμπαϊτζάν και Αρμενία, που διαφημίστηκε έντονα από τον Τραμπ. Το σχέδιο αφορά οδικό και σιδηροδρομικό διάδρομο 47 χιλιομέτρων, που θα συνδέει το Αζερμπαϊτζάν με τον θύλακα του Ναχισεβάν, μέσω της Αρμενίας στην επαρχία Σιουνίκ στα σύνορα με το Ιράν. Ο δρόμος «εμπορίου, ενέργειας και ασφάλειας» επιδιώκει να συνδέσει την Ευρώπη μέσω Τουρκίας με την Κασπία Θάλασσα και την Κεντρική Ασία, παρακάμπτοντας τη Ρωσία και το Ιράν. Ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ προσέφερε, επίσης, 9 δισ. στον Αρμένιο πρωθυπουργό για την κατασκευή ενός νέου πυρηνικού αντιδραστήρα πολιτικής ενέργειας και σκάφη στο Αζερμπαϊτζάν για τη φύλαξη των χωρικών υδάτων στην Κασπία. Παράλληλα, οι ΗΠΑ προωθούν

από τον Νοέμβριο σειρά μνημονίων συνεργασίας με τις χώρες της απέναντι πλευράς της Κασπίας (Καζακστάν, Ουζμπεκιστάν, Τατζικιστάν, Τουρκμενιστάν, Κιργιστάν) με σκοπό την αύξηση της δυνατότητας παρέμβασής τους στην κεντρική Ασία. Η σημερινή εικόνα είναι σε πλήρη αντιδιαστολή με αυτή που υπήρχε πριν λίγα χρόνια, αφού η πλειοψηφία των χωρών που αναφέρθηκαν παραπάνω αποτελούσαν επιρροή της Ρωσίας ως κατάλοιπο από τη Σοβιετική Ένωση, ενώ κάποιες διατηρούν ακόμη και τώρα αμυντικές συμφωνίες με αυτή.

Οι Αμερικάνοι, με βασικό μοχλό το Αζερμπαϊτζάν στον Ν. Καύκασο, μετά τη βίαιη επιστροφή της Γεωργίας στην επιρροή της Ρωσίας έχουν καταφέρει τα τελευταία χρόνια να πάρουν πρωτοβουλίες που βάζουν σφήνες στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας. Από την απέναντι πλευρά, είναι πολλά τα κενά που άφησε ακάλυπτα η ρωσική πλευρά στον περίγυρο της και τώρα βρίσκεται στη δύσκολη θέση να αποδείξει πως μπορεί να τον υπερασπιστεί ως ιμπεριαλιστική δύναμη.

Ο ρόλος επιδιαιτητή που είχε η Ρωσία στις συγκρούσεις γύρω από το Ναγκόρνο Καραμπάχ έφθειρε τις σχέσεις της με τις δύο χώρες. Ταυτόχρονα, το Ουκρανικό εξελίσσεται και καταναλώνει ρωσικές δυνάμεις, περιορίζοντας δυνατότητες αποτελεσματικής παρέμβασης σε διάφορα σημεία. Έτσι διαμορφώθηκε μια κατάσταση τα τε-

λευταία χρόνια πολύ αρνητική για τον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Ο Αρμένιος πρωθυπουργός, Πισινιάν, παίρνει συνεχώς αποστάσεις από τη Μόσχα, διευρύνοντας τα δυτικά ανοίγματα, ενώ έχει κατηγορήσει ανοιχτά τη ρωσική διοίκηση για προετοιμασία πραξικοπήματος. Παράλληλα, οι σχέσεις με το Αζερμπαϊτζάν μετά τη συντριβή του αεροπλάνου πάνω απ' το Καζακστάν και τις περσινές συλλήψεις και δολοφονίες προσώπων εκατέρωθεν, βρίσκονται στο χειρότερο σημείο.

Οι εξελίξεις στον Καύκασο δείχνουν πως πολλές από τις συμφωνίες της Ρωσίας με τον περίγυρο της -όπως ο Οργανισμός Συλλογικής Ασφαλείας- δέχονται συνεχή αμερικανικά πλήγματα. Ο πόλεμος στη νέα Οσσετία και η άμεση παρέμβαση στο Καζακστάν αποδεικνύουν πως για τη Ρωσία ο περίγυρος είναι ζωτικής σημασίας και αποτελεί κόκκινη γραμμή. Ταυτόχρονα, ο πόλεμος στην Ουκρανία μπαίνει στον 5ο χρόνο. Τα νήματα που συνδέουν τις χώρες του Καυκάσου με τη Μόσχα είναι πολλαπλά και λειτουργούν μέσα από μερίδες των αστικών τάξεων, του στρατού, της εκκλησίας κ.τ.λ.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός κινείται ανοίγοντας τα ζητήματα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη απέναντι στους αντιπάλους του. Άλλοτε με σχέδιο, άλλοτε τυχοδιωκτικά και με άλματα, χωρίς να μπορεί σε κάθε περίπτωση να εξασφαλίσει τα αποτελέσματα των πρωτοβουλιών του. Οι κινήσεις του

«Στην πόλη μας, τη Μινεάπολη, δεν υπάρχουν ουδέτεροι εδώ! Είτε διαδηλώνεις στους δρόμους, είτε σκοτώνεις για την Κρίστι Νόεμ. Σε ποια πλευρά είσαι; [...] Η ICE είναι μια ομάδα δολοφόνων που κρύβονται πίσω από μια μάσκα. Πώς τη γλιτώνουν; Αυτό πρέπει να ρωτήσεις. Σε ποια πλευρά είσαι;». Η ανώνυμη ανάρτηση μιας διασκευής του γνωστού τραγουδιού «Which Side Are You On?», που έγραψε το 1931 η Φλόρενς Ρις, σύζυγος μεταλλωρύχου συνδικαλιστή στην κομητεία Χάρλαν του Κεντάκι, πέρασε αστραπιαία στα στόματα των χιλιάδων επίμονων διαδηλωτών της πόλης. Η Φλόρενς έγραψε τους στίχους ύστερα από μια εισβολή αστυνομικών στο σπίτι της, το οποίο λεηλάτησαν, όταν δεν βρήκαν τον άνδρα της για να τον συλλάβουν. Σε όλη τη δεκαετία του Τριάντα, το τραγούδι περνούσε από στόμα σε στόμα στη διάρκεια απεργιών και κινητοποιήσεων στα ανθρακωρυχεία στα Απαλάχια. Μέχρι το 1941, που ηχογραφήθηκε από το συγκρότημα Αλμανάκ με τους Γούντι Γκάθρι και Πιτ Σίγκερ και έγινε διάσημο σε όλη τη χώρα. Εκτός από την ιστορία, η αναβίωση του τραγουδιού μετέφερε το ερώτημα που μπή-

απέναντι στον ρωσικό ιμπεριαλισμό σε αυτή την περιοχή είναι κινήσεις που θέλουν να περικυκλώσουν τον αντίπαλο και λειτουργούν σε σχέση αλληλοτροφοδότησης με το Ουκρανικό, τις κυρώσεις και κάθε προσπάθεια να εξασθενήσει η Ρωσία. Επιδιώκουν, επίσης, να απομονώσουν το Ιράν, κόβοντας τον κάθετο άξονα σύνδεσης, ταυτόχρονα με την πολεμική απειλή εναντίον του.

Φυσικά και η επιδίωξη των ΗΠΑ στην περιοχή στοχεύει και τους Κινέζους ιμπεριαλιστές. Η εισβολή της Κίνας στην κεντρική Ασία μέσω διμερών συνεργασιών σε ασφάλεια, υποδομές, εμπόριο και ενέργεια, όσο οι Ρώσοι «απασχολούνται» δυτικά, είναι κάτι που για τις ΗΠΑ πρέπει να ξεριζωθεί, χτυπώντας όλους τους δρόμους του μεταξίου. Μπορεί ο TRIPP να προβάλλεται ως η οδός που οι ΗΠΑ θα εισβάλλουν στα ορυκτά της Κεντρικής Ασίας, η κύρια πλευρά, όμως, αυτών των κινήσεων παραμένει η γεωστρατηγική. Ο παροξυσμός των ανταγωνισμών της ιμπεριαλιστικής τριάδας δεν αφήνει κανένα σημείο του κόσμου ανεπηρέαστο.

Η κυριαρχία του κάθε ιμπεριαλιστή σε μια περιοχή πρώτα και κύρια σημαίνει εκτόπισμα των αντιπάλων από αυτή. Η τοποθέτηση του Πεσκόφ, πως η Ρωσία θα ξεκινήσει διάλογο και θα βελτιώσει τις σχέσεις της με την Αρμενία, δεν μπορεί να κρύψει τη νευρικότητα της Ρωσίας γύρω από τις εξελίξεις αυτές. Το ότι ο Καύκασος είναι τόσο κοντά στη Μόσχα, αλλά και το προηγούμενο της Ουκρανίας, δεν αφήνουν περιθώρια για εφησυχασμό, όπως επίσης και η απόφαση της διοίκησης Τραμπ να ανοίξει επιθετικά όλα τα ζητήματα αντιπαράθεσης.

κε μπροστά σε όλους επί ημέρες στους παγωμένους δρόμους της πόλης.

Η Μινεσότα δεν αιφνιδιάστηκε! Αρκετοί στις Δίδυμες Πόλεις, τη Μινεάπολη και τη Σεντ Πωλ από το περασμένο καλοκαίρι ανέμεναν την εισβολή των συμμοριών της Υπηρεσίας Μετανάστευσης (ICE) και προετοιμάζονταν να την αντιμετωπίσουν. Κινήματα, κοινότητες και δίκτυα ανακάλεσαν την εμπειρία και τη μνήμη του μεγάλου κινήματος διαμαρτυρίας που ακολούθησε τη δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ τον Μάιο του 2020 και αναδιοργάνωσαν τις δομές αλληλεγγύης και συλλογικής προστασίας των ημερών της πανδημίας. Μετανασταυτικές κοινότητες, εργατικά συνδικάτα, εκπαιδευτικές συλλογικότητες, οργανώσεις αυτοχθόνων Ινδιάνων, θρησκευτικές ομάδες και εκκλησίες, αριστερές πολιτικές οργανώσεις και αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, ένα πολύμορφο κίνημα αντίστασης ορθώθηκε σαν τείχος στους δρόμους και στις γειτονιές των δυο μεγάλων αστικών κέντρων. Δημιουργήθηκαν τοπικά δίκτυα επικοινωνίας, φτιάχτηκαν ομάδες ειδοποίησης, περιφρούρησης και αυτοάμυνας. Οι ομάδες ταχείας αντίδρασης έφτασαν να αριθμούν έως και 700 άτομα η κάθε μια και τέτοιες οργανώθηκαν σε 80 περίπου γειτονιές και προάστια στις Δίδυμες Πόλεις, δηλαδή χιλιάδες άνθρωποι. Δίπλα τους αναπτύχθηκαν δίκτυα αλληλεγγύης, που βοηθούσαν τους κυνηγημένους μετανάστες να κρυφτούν, προμήθευαν τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης σε οικογένειες που ήταν κλεισμένες στα σπίτια τους, συνόδευαν τα παιδιά στα σχολεία. Άλλες ομάδες ανέλαβαν να εντοπίζουν τους κεφαλοκνηγούς της ICE, να τους φωτογραφίζουν, να παρεμποδίζουν τις επιχειρήσεις τους και να μην τους αφήνουν να κοιμούνται κάνοντας θόρυβο όλη τη νύχτα έξω από τα καταλύματά τους. Ακτιβιστές με φωσφορούχα γιλέκα και σφυρίχτρες άλλαζαν βάρδιες σε σταυροδρόμια και στην είσοδο επιχειρήσεων στις οποίες εργάζονταν μετανάστες που απειλούνταν με συλλήψεις. Ομάδες δικηγόρων και ακτιβιστών για τα πολιτικά δικαιώματα ανέλαβαν να υπερασπιστούν τους συλληφθέντες και να βοηθήσουν να υποβληθούν προσφυγές και καταγγελίες. Εργάτες οικοδομών προσφέρθηκαν να επισκευάζουν δωρεάν τις πόρτες που έσπασαν οι ορδές της ICE, εκπαιδευτικοί συμμετείχαν σε φρουρές σε σχολικά κτίρια, υγειονομικοί κινητοποιήθηκαν και οι υπάλληλοι των ταχυδρομείων ζήτησαν να αποκλειστεί η ICE από τις ταχυδρομικές υπηρεσίες.

Η «Επιχείρηση Metro Surge» στη Μινεσότα, δηλαδή το κινήρι των παράτυπων μεταναστών και προσφύγων, ξεκίνησε στις αρχές του Δεκεμβρίου με την αποστολή 3.000 πρακτόρων της ICE ύστερα από εντολή της κυβέρνησης Τραμπ. Αρκετοί από αυτούς στρατολογήθηκαν πρόσφατα, με παρελθόν ως μέλη φασιστικών ομάδων. Η Μινεσότα δεν επιλέχθηκε μόνο γιατί αποτελεί ιστορικό προορισμό για μετανάστες, Σουηδούς, Ιρλανδούς, Γερμανούς και Ιταλούς στα τέλη του 19ου αιώνα, Πολωνούς και Μεξικανούς στις αρχές του 20ού αιώνα και

Μινεσότα, ΗΠΑ

Ένα μεγάλο μάθημα Η δύναμη της μαζικής λαϊκής πάλης!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ δύο αξιοπρόσεκτες σχετικές αναλύσεις δίχως να σημαίνει και πλήρη συμφωνία μας. Του Κώστα Μάρκου και του Μιχάλη Ψημίτη.

metavasi-kp.gr/articles/223

thepressproject.gr/to-treno-tou-trab-stamatise-sti-minnesota-sylogikes-dra-seis-diktya-ypostirixis-anti-thesmoi-prostasias-kai-kinimatikes-antistaseis-ston-trabismo/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

για Χρονγκ, Χμερ, Λαοτινούς, Βιετναμέζους, Μεξικανούς, Σαλβαδοριανούς, Κάρεν και Σομαλούς στα τέλη του 20ού και στις αρχές του 21ου αιώνα. Τις τελευταίες δεκαετίες, μάλιστα, η πολιτεία γνώρισε μια εκθετική αύξηση της μετανάστευσης. Σύμφωνα με την τελευταία απογραφή, ο πληθυσμός των μειονοτήτων έχει αυξηθεί ταχύτερα από τον συνολικό πληθυσμό της. Ο αριθμός των Αφρικανών μεταναστών στην πολιτεία αυξήθηκε κατά 620% τη δεκαετία του 1990 και ο αριθμός των μεταναστών από τη Λατινική Αμερική αυξήθηκε κατά 577%. Είναι αριθμοί και ποσοστά που πλούτισαν την καπιταλιστική οικονομία αλλά και τον πολιτισμό.

Η Μινεσότα επιλέχθηκε γιατί η κουλτούρα της αντίστασης εδώ είναι παραδοσιακά ισχυρή. Από τη Μεγάλη Απεργία στους σιδηρόδρομους του Βορρά το 1894, τη ματωμένη απεργία των φορτηγατζήδων της Teamsters το 1934, τους αγώνες των Μαύρων, των Τσικάνος και του Κινήματος Αμερικανών Ινδιάνων στη δεκαετία του 1960 και βέβαια το οργανωμένο κίνημα που ξέσπασε μετά τη δολοφονία του Φλόιντ το 2020, η Μινεσότα βρέθηκε πάντα μπροστά στους ιστορικούς κύκλους των λαϊκών και εργατικών αγώνων. Ο Τραμπ, η ομάδα των ακροδεξιών γύρω του -ανάμεσα σε αυτούς η υπουργός Εσωτερικών Κρίστι Νόεμ- και το βαθύ αμερικανικό κράτος γνωρίζουν καλά αυτή την ιδιότητα. Και γι' αυτό αποφάσισαν να εξαπολύσουν τη μεγάλη βίαιη και σε πανεθνική θέα επίθεση, υπολογίζοντας πως μια νίκη στη Μινεσότα θα λειτουργούσε παραλυτικά και σε άλλες πολιτείες. Λογάριασαν δίχως να μετρήσουν σωστά την ανθεκτικότητα των κινήματων και τη λαϊκή δύναμη. Η εν ψυχρώ -στη μέση του δρόμου- δολο-

φονία της Ρενέ Νικόλ Γκουντ, αντί να φοβίσει, συγκλόνισε, εξόργισε και κατέβαζε χιλιάδες στους δρόμους. Η 23η Ιανουαρίου μπήκε στην ιστορία των μεγάλων κινηματικών στιγμών της Μινεσότα. Εκείνη την παγωμένη Παρασκευή, που ο υδράργυρος έπεσε μέχρι και στους -29 βαθμούς, στις Δίδυμες Πόλεις έγινε μια μεγάλη πετυχημένη γενική απεργία και δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές πλημύρισαν το κέντρο της Μινεάπολης. Η δολοφονία την επόμενη ημέρα και πάλι σε απευθείας μετάδοση του Άλεξ Πρέτι ήταν μια απάντηση των αφηνιασμένων της ICE, που έδειξε πως η κατάσταση μπορούσε να ξεφύγει εντελώς από τον έλεγχο. Η αντικατάσταση του Γκεσταπίτη Γκρεγκ Μοβίνο από επικεφαλής της επιχείρησης, η εσπευσμένη εμφάνιση στη σκηνή του ειδικού προεδρικού απεσταλμένου πρώην αρχιμπάτσου, Τομ Χόμαν, η αποκατάσταση της επικοινωνίας του Τραμπ με τον κυβερνήτη και η δημόσια ανακοίνωση λήξης της επιχείρησης στις 12/2 υπήρξαν τμήματα ενός αναγκαστικού ελιγμού. Αν και οι συλλήψεις και οι πτήσεις με προορισμό τα κέντρα απελάσεων συνεχίζονται σποραδικά, ειδικά στην περιφέρεια, οι μετανάστες στις Δίδυμες Πόλεις πήραν μια βαθιά ανάσα.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, μέχρι τη 12η Φεβρουαρίου έγιναν 4.000 συλλήψεις, από τις οποίες οι περισσότερες μετατράπηκαν σε αποστολές στα κέντρα κράτησης στις νότιες πολιτείες με σκοπό την απέλαση. Η αναμέτρηση κόντρα στο τεράστιο αντι-μεταναστευτικό φασιστικό πογκρόμ του Τραμπ συνεχίζεται, αλλά η Μινεσότα έδωσε ένα δυνατό μάθημα και ένα μήνυμα ελπίδας για τη συνέχεια, η οποία προβλέπεται το ίδιο και περισσότερο συγκρουσιακή.

Η Ουκρανία στο τραπέζι της Γενεύης με 4 χρόνια πολέμου

Πραγματικοί συσχετισμοί και αντιτιθέμενες επιδιώξεις έπεσαν πάλι στο διπλωματικό τραπέζι στη Γενεύη σε ένα «σκληρό πόκερ» χωρίς νικητή.

Τεταμένες, με χαμηλές προσδοκίες και χαρακτηρισμένες ως «δύσκολες» ήταν οι συνομιλίες ανάμεσα στις αντιπροσωπευτικές Ρώσων και Ουκρανών, με τη δεύτερη μέρα να διαρκούν μόλις δυο ώρες και να διακόπτονται αιφνίδια. Το τριμερές σχήμα ΗΠΑ-Ουκρανία-Ρωσία ολοκλήρωσε τον 3ο γύρο συνομιλιών χωρίς απότέλεσμα για άλλη μια φορά, μετά τους δυο άκαρπους γύρους στο Άμπου Ντάμπι. Λίγο πριν από την τέταρτη επέτειο της έναρξης του πολέμου, οι δυο πλευρές συμφώνησαν ξανά ότι «διαφωνούν σε πολλά σημεία» και ότι χρειάζονται περαιτέρω συνομιλίες.

Στη διπλωματική γλώσσα το Κίεβο μίλησε «για πολύπλοκο έργο» και για «εντατική και ουσιαστική προσπάθεια» από τη μεριά του, προσπαθώντας να εμφανίσει προθυμία μπροστά στις πιέσεις που του ασκούν οι ΗΠΑ, ενώ παράλληλα κατηγορήσε τη Ρωσία ότι επιδιώκει την καθυστέρηση στις διαδικασίες των ειρηνευτικών συνομιλιών και ότι επιδεικτικά τις περιφρονεί, εξαπολύοντας επιθέσεις με πυραύλους και drones.

Για να αντισταθμίσει τις πιέσεις του Τραμπ για παραχωρήσεις, για τις οποίες παραπονέθηκε ότι ασκούνται περισσότερο στη χώρα του, ο Ζελένσκι ζήτησε συμμετοχή των Ευρωπαίων στις τριμερείς συνομιλίες. Οι ΗΠΑ, που έχουν βγάλει εκτός τους Ευρωπαίους ως επίδειξη κυνικού εκβιασμού, τους προσκάλεσαν για να τους... «ενημερώσουν», ενώ η Ρωσία -που αρνείται κι αυτή τη συμμετοχή των Ευρωπαίων για να εντείνει τις αναταράξεις εντός δυτικής συμμαχίας- έφερε στις συνομιλίες τον χαρακτηρισμένο ως «σκληρό» βοηθό του Πούτιν και ταυτόχρονα συνέχιζε τις σφοδρές αεροπορικές επιδρομές στην Ουκρανία, στοχεύοντας ενεργειακές και αστικές υποδομές και αφήνοντας δεκάδες χιλιάδες αμάχους εν μέσω σφοδρού ψύχους χωρίς θέρμανση, ηλεκτρικό και νερό. Παράλληλα ο Λαβρόφ σε δηλώσεις του μίλησε ξανά για «κατανόηση των συμφωνιών της Αλάσκας» που μάλλον έχουν χαθεί στη... μετάφραση!

Επίκεντρο των διαβουλεύσεων ήταν ξανά το εδαφικό, με τη Ρωσία να απαιτεί όλο το Ντονμπάς, και οι «εγγυήσεις ασφάλειας». Γύρω από αυτά τα ζητήματα αναζητείται μια συμφωνία-συμβιβασμός, που όμως ολόένα και απομακρύνεται ως ενδεχόμενο και αυξάνει τις ταχύτητες κλιμάκωσης των ανταγωνισμών με όλα όσα βλέπουμε το τελευταίο διάστημα.

Η τροποποίηση των όρων του πολέμου μέσω μιας ανάπαυλας που θα επέτρεπε τη διαμόρφωση άλλων δυνατοτήτων από τις ΗΠΑ, ώστε να μην επιτραπεί στη Ρωσία η ολοκλήρωση μιας συντριπτικής νίκης στο Ουκρανικό, αλλά και να απομακρυνθεί το ενδεχόμενο να πλησιαστεί επικίνδυνα το σημείο από το οποίο δε θα υπάρχει γυρισμός, είναι στόχος για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, στον οποίο επιμένει.

Η επιδίωξη της ανάπαυλας όμως συνοδεύεται από τις λεγόμενες «εγγυήσεις ασφάλειας», δηλαδή την εγκατάσταση δυτικών στρατευμάτων «που θα παρα-

κολουθούν την κατάπαυση του πυρός» υπό την εποπτεία και τη διεύθυνση των ΗΠΑ. Που σημαίνει ότι η Ουκρανία δεν θα μπει στο ΝΑΤΟ, αλλά το ΝΑΤΟ με κάποια μορφή θα βρίσκεται μόνιμα στην Ουκρανία. Αυτό αποτελεί τη μεγαλύτερη απόδειξη ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ούτε σκοπεύει να «αποχωρήσει» από την Ευρώπη ούτε να αφήσει το πεδίο στους συμμάχους για να επικεντρωθεί αλλού. Ίσα ίσα που ζητά την «επιστράτευση» τους στο δικό του στρατιωτικό παράγγελμα!

Για να πετύχει αυτό το στόχο και όσο αυτός δεν επιτυγχάνεται, συνεχίζει τον εξοπλισμό και τη στρατιωτική στήριξη στο Κίεβο για χτυπήματα βαθιά στο έδαφος της Ρωσίας, ασκώντας παράλληλα παγκόσμια πίεση στη Ρωσία και με απειλή να βάλει φωτιά σε διάφορα σημεία του πλανήτη: από τη Λατινική Αμερική και την Αρκτική ως τον Καύκασο και τη Μέση Ανατολή.

Από τη μεριά της η Ρωσία, αξιοποιώντας τις επιτυχίες στο μέτωπο, τις χρησιμοποιεί γεωστρατηγικά, αυξάνοντας το παγκόσμιο γεωπολιτικό «βάρος» της

στην αιματηρή πορεία προς το νέο ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Αρνείται κατηγορηματικά οποιαδήποτε μορφή ΝΑΤΟ στην πόρτα της, απορρίπτοντας τις δυτικές «εγγυήσεις ασφάλειας» ως απειλή για την ίδια και επιμένοντας στο «σχεδιασμό της ευρωπαϊκής αρχιτεκτονικής ασφάλειας» και στην «εξάλειψη των βαθύτερων αιτιών του πολέμου» για την επίτευξη όχι απλώς εκεχειρίας αλλά «μόνιμης και διαρκούς ειρήνης». Οι συνομιλίες και οι διαπραγματεύσεις τής δίνουν τη δυνατότητα να προβάλλει τις αξιώσεις της και να αναγνωρίζεται ως παγκόσμια δύναμη και στο διπλωματικό πεδίο.

Ξανά λοιπόν στο ίδιο σημείο; Όχι ακριβώς. Μπορεί ο συνολικός συσχετισμός να παραμένει, όμως η κάθε πλευρά παλεύει με κάθε μέσο για τη μετατόπισή του προς όφελός της. Και σε αυτή τη σφροδρή πάλη, σ' αυτόν τον αδυσώπητο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, το Ουκρανικό παραμένει το κεφαλαίωδες ζήτημα, το «εργαστήρι» που δοκιμάζει αντοχές στρατιωτικές και γεωπολιτικές, διαμορφώνει συμμαχίες και συσχετι-

σμούς δυνάμεων, ενεργοποιεί αντιθέσεις και διαφοροποιήσεις σε περιοχές, αναζωπυρώνει θερμά σημεία και εστιές έντασης, τροφοδοτεί την επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών και μεγαλώνει τους κινδύνους για τους λαούς.

Όσο για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που αντιλαμβάνονται την κρισιμότητα των εξελίξεων και κυρίως ότι κινδυνεύουν να πιάσουν μια μόνιμη θέση στο περιθώριο των αποφάσεων του παγκόσμιου ταμπλό, βρίσκονται σε υπαρκτά αναζητήσεις, παραμένοντας στο μοτίβο των συνεχών κυρώσεων απέναντι στη Ρωσία και δανείων χρηματοδότησης της Ουκρανίας.

Ωστόσο, το 20ό πακέτο της ΕΕ για κυρώσεις και δάνειο 90 δισ. σκόνταψε στο βέτο της Ουγγαρίας, με την Κ. Κάλας να μιλά για «πισωγύρισμα» και να αποτυγχάνει να μεταπεισει τον Όρμπαν, ο οποίος μαζί με τον Φίτσο της Σλοβακίας απειλούν το Κίεβο ότι θα διακόψουν την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας σε αντίποινα για τη διακοπή ρώσικου πετρελαίου από τον αγωγό της Ουκρανίας προς τις χώρες τους.

Την ίδια στιγμή, παραμονή της επετείου, η μαριονέτα της Δύσης, Ζελένσκι, απέρριψε κατηγορηματικά κάθε εδαφική παραχώρηση, μιλώντας για ολοκληρωτική απελευθέρωση όλων των κατεχόμενων εδαφών και κατηγορώντας τον Πούτιν ότι έχει πατήσει το κουμπί της παγκόσμιας ανάφλεξης.

Ανήμερα της επετείου η Υπηρεσία Πληροφοριών της Ρωσίας ανέφερε πως Γαλλία και Βρετανία σχεδιάζουν τη μεταφορά πυρηνικής τεχνολογίας στην Ουκρανία. Ακολούθησαν οργισμένες δηλώσεις του Πεσκόφ και άλλων ρώσων αξιωματούχων καθώς και του ίδιου του Πούτιν που προειδοποίησε με νόημα «Ξέρετε πολύ καλά πώς θα καταλήξει μια πυρηνική επίθεση κατά της Ρωσίας»!

Αμερικανοσιωνιστής πρέσβης

«Η γενοκτονία των Παλαιστινίων και το μεγάλο Ισραήλ είναι βιβλικό δικαίωμα»!

«**Ο** θεός έδωσε τη γη μεταξύ του Νείλου και του Ευφράτη στο λαό του Ισραήλ και αυτός έχει το βιβλικό δικαίωμα να καταλάβει ολόκληρη τη Μέση Ανατολή (...) Θα ήταν μια χαρά αν τα έπαιρνε όλα». Αυτά είπε για τη σιωνιστική επιθετικότητα ο αμερικανός πρέσβης στο Ισραήλ, Χάκαμπι, σε συνέντευξή του. Παρά τις αντιδράσεις που ξεσήκωσε αυτή η δήλωση, ο πρέσβης δεν ανασκεύασε, ούτε φυσικά καταδίκασε η αμερικανική διαχείριση. Η κεντρική ιδέα της πολιτικής του σιωνιστικού κράτους είναι η «μεγάλη ιδέα» που ευνοεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Ο ακροδεξιός υπουργός Οικονομικών Σμότριντς είναι αφοπλιστικά ειλικρινής: «*Θα ακυρώσουμε επιτέλους επισήμως και ουσιαστικά τις καταραμένες συμφωνίες του Όσλο και θα*

ακολουθήσουμε την οδό προς την κυριαρχία, ενώ θα ενθαρρύνουμε τη μετανάστευση τόσο από τη Γάζα όσο και από την Ιουδαία και τη Σαμάρεια» (δηλαδή τη Δυτική Όχθη).

Στην Παλαιστίνη ο πόλεμος βαφτίζεται «εκεχειρία», η εκκαθάριση βαφτίζεται «μετανάστευση», η αρπαγή γης και περιουσιών βαφτίζεται «μετακόμιση». Μέσα Φεβρουαρίου η κυβέρνηση Νετανιάχου κατάργησε νόμο προ 1967 που απαγόρευε την πώληση ακινήτων της Δυτικής Όχθης σε μη ντόπιους κατοίκους. Νόμος που, φυσικά, ποτέ δεν εμπόδιζε τους σιωνιστές: εδώ και χρόνια καταργούνται περιορισμοί αγοράς γης, ανέγερσης κτηρίων ακόμα και σε αρχαιολογικούς ή περιβαλλοντικά ευαίσθητους χώρους και σε περιοχές αρμοδιότητας της Παλαιστινιακής Αρχής. Ο στρατός κατοχής

έχει αποκλείσει την πόλη της Χεβρώνας και τη χώρισε σε «ζώνες ελέγχου» με ταυτόχρονη εισβολή εποίκων στις συνοικίες των Παλαιστινίων. Άρπαξε εδάφη στη Βηθλεέμ με πρόσχημα την κατασκευή δρόμου που όταν ολοκληρωθεί θα απομονώσει την πόλη από τη νότια Δυτική Όχθη. Οι Παλαιστίνιοι θα πρέπει να αποδείξουν ότι κατέχουν νόμιμα τα χωράφια και τα σπίτια τους με τίτλους ιδιοκτησίας που είναι αδύνατον να προμηθευτούν από το... ισραηλινό κράτος. Αυτό ονομάζεται «νομιμότητα»!

Οι μάσκες πέφτουν, τα προσχήματα είναι ανίσχυρα. Οι συμμετέχοντες στο «Συμβούλιο Ειρήνης» του Τραμπ θα πρέπει να «αγοράσουν» με 1 δισ. δολάρια τη συμμετοχή τους, υπολογίζοντας, θα προσθέταμε εμείς, τα πιθανά κέρδη τους από το κομμάτισμα

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Αντιγράφουμε από τη «Ναυτεμπορική»: «Σύμφωνα με εκτενές ρεπορτάζ της Wall Street Journal που φέρει τον τίτλο «Detroit Automakers Take \$50 Billion Hit as EV Bubble Bursts», η αγορά ηλεκτρικών οχημάτων στις ΗΠΑ υποχώρησε πάνω από 30% το τέταρτο τρίμηνο του 2025, μετά τη λήξη της ομοσπονδιακής φορολογικής πίστωσης ύψους 7.500 δολαρίων το Σεπτέμβριο.

Η επιδότηση είχε λειτουργήσει ως βασικός μοχλός ζήτησης. Χωρίς αυτήν, οι πωλήσεις επιβραδύνθηκαν απότομα — ακόμη και για τα πιο προβλεπόμενα μοντέλα, όπως το Cybertruck της Tesla και το ηλεκτρικό pickup της Ford.

Τα προηγούμενα χρόνια, οι αμερικανικές αυτοκινητοβιομηχανίες επένδυσαν εκατοντάδες δισ. δολάρια σε νέες γραμμές παραγωγής, εργοστάσια μπαταριών και ηλεκτρικές πλατφόρμες, στηριζόμενες τόσο σε ρυθμιστικά κίνητρα όσο και σε προβλέψεις για εκρηκτική ζήτηση.

Σήμερα, το σκηνικό αλλάζει δραστικά. Περισσότερα από 20 δισ. δολάρια σε προηγούμενως ανακοινωμένες επενδύσεις σε εργοστάσια EV και μπαταριών ακυρώθηκαν ή μειώθηκαν το 2025, σύμφωνα με στοιχεία της Atlas Public Policy. Πρόκειται για την πρώτη καθαρή ετήσια μείωση επενδυτικών ανακοινώσεων εδώ και χρόνια.

Η General Motors προχώρησε σε απολύσεις χιλιάδων εργαζομένων και εγκατέλειψε σχέδια για μονάδες παραγωγής ηλεκτρικών κινητήρων, στρέφοντας τις εγκαταστάσεις πίσω σε κινητήρες V-8 και συμβατικά pickup.

Η Ford Motor διαλύει κοινοπραξία παραγωγής μπαταριών στις ΗΠΑ και περιορίζει τις φιλοδοξίες της σε ένα χαμηλού κόστους ηλεκτρικό pickup για το 2027.

Η Stellantis προχωρά ακόμη πιο επι-

θετικά, ρευστοποιώντας συμμετοχές σε μονάδες μπαταριών και καταγράφοντας τη μεγαλύτερη απομείωση που έχει ανακοινωθεί στον κλάδο. Ο διευθύνων σύμβουλος της Stellantis παραδέχθηκε ότι η ταχύτητα της ενεργειακής μετάβασης «υπερεκτιμήθηκε» και ότι οι στρατηγικές αποφάσεις απομακρύνθηκαν από τις «πραγματικές ανάγκες και δυνατότητες» των καταναλωτών».

Θα προσθέταμε ότι πριν λίγο διάστημα και ο Μασκ προχώρησε σε απολύσεις ίσες με το 10% του εργαζόμενου προσωπικού της Tesla.

Τι έχει συμβεί και η πολλά υποσχόμενη (πράσινη;) μετάβαση στην ηλεκτροκίνηση δείχνει να έχει προβλήματα... αναίμας;

Και αν αυτά συμβαίνουν στις ΗΠΑ, τα πράγματα δεν είναι καλύτερα σε ΕΕ και Ηνωμένο Βασίλειο (ίσως εκεί να ακούγονται πιο θετικές αφηγήσεις και στατιστικές) πολλών δε μάλλον στη Γερμανία:

Από το GO CAR των «Νέων» μαθαίνουμε χειρότερα νέα.

Εκεί, πέρα από τους κατασκευαστές (η VB βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις με τα συνδικάτα για τις χιλιάδες των απολύσεων που έχει ήδη προγραμματίσει), μεγάλο πρόβλημα έχουν και οι προμηθευτές (πώς άλλωστε, αφού είναι η καρδιά των αλλαγών της ηλεκτροκίνησης).

«Η Bosch για παράδειγμα, που συνεργάζεται με όλους τους μεγάλους κατασκευαστές αυτοκινήτων (BMW, Mercedes, Volkswagen, Peugeot, Fiat, Xiaomi, Tesla, Rivian κ.ά.), έχει ανακοινώσει

ότι θα απολύσει 13.000 εργαζόμενους. Αυτό αντιστοιχεί στο 10% του εργατικού δυναμικού της στη Γερμανία!

Οι ηλεκτρονικές μονάδες ελέγχου που κατασκευάζει για τα αυτοκίνητα δεν είναι πλέον ανταγωνιστικές και δεν αποφέρουν κέρδη. Ειδικά οι γερμανικές αυτοκινητοβιομηχανίες άλλαξαν προμηθευτές για να μειώσουν το κόστος! Μάλιστα, σχεδιάζει να προχωρήσει και σε αναδιάρθρωση του εργοστασίου της στο Ρόιτλινγκεν που κατασκευάζει ημιαγωγούς, έως το 2029, μειώνοντας ακόμα 1.100 θέσεις εργασίας.

Αντίστοιχα, ένας από τους κύριους ανταγωνιστές της Bosch, η ZF Friedrichshafen, έχει απολύσει ήδη 14.000 άτομα. Η εταιρεία που κάποτε πρωτοστάτησε στη συναρμολόγηση των Zerpelin και κέρδισε με το σπαθί της μια περίοψη θέση ως προμηθευτής και στο χώρο της αυτοκίνησης, κατασκευάζοντας -μεταξύ άλλων- ορισμένα από τα καλύτερα κιβώτια ταχυτήτων ever, που πέρασαν σε μοντέλα των BMW, Porsche, VW, Mercedes, Lotus, Lamborghini, Maserati κ.ά., παραδέχτηκε δημοσίως ότι η στροφή των κατασκευαστών στην ηλεκτροκίνηση έχει βλάψει ανεπανόρθωτα τον κύκλο εργασιών της».

Σύμφωνα δε με εκθέσεις που βλέπουν το φως της δημοσιότητας, μόνο στην Ευρώπη προβλέπεται μέχρι το 2030 να καταργηθούν περί τις 200.000 θέσεις εργασίας στην αυτοκινητοβιομηχανία!

Πράγμα που πρακτικά σημαίνει ότι είναι σαν να κλείνουν 15 επιχειρήσεις αυτοκινήτων με σημαντική κλίμακα μαζικής παραγωγής ...

Η αλήθεια είναι ότι εγγενώς το επικείμενο της ολικής ή σχεδόν ολικής μετάβασης στην ηλεκτροκίνηση παρουσίαζε προβλήματα, αν και οι επισημάνσεις και οι ενστάσεις καλύπτονταν από τον... κουρνιαχτό που ξεσήκωνε η περιλάλητη «ενεργειακή μετάβαση» (και όχι μόνο στην αυτοκινητοβιομηχανία).

Το βασικό ζήτημα και πρόβλημα ήταν ακριβώς το κέντρο της ηλεκτροκίνησης, η μπαταρία. Το οικονομικό και περιβαλλοντικό κόστος που συνεπάγεται, η διαχείριση, αποθήκευση, ανακύκλωση (;), όλα αυτά έχουν μία διττή επίπτωση στα εμπορεύσιμα αυτοκίνητα. Από τη μια αυξάνουν το κόστος, από την άλλη σε σύντομο χρονικό διάστημα οδηγούν στην απαξίωση.

Τα ηλεκτρικά οχήματα απαξιώνονται ταχύτερα από τα οχήματα εσωτερικής καύσης, με ορισμένα μοντέλα να χάνουν έως και το 50% της αξίας τους κατά τον πρώτο χρόνο. Επιπλέον, το υψηλό κόστος αντικατάστασης των μπαταριών στα παλαιότερα EV αποθαρρύνει τους αγοραστές μεταχειρισμένων ηλεκτρικών αυτοκινήτων. Έτσι, ο πωλητής ενός ηλεκτροκίνητου αυτοκινήτου διαπιστώνει ότι το περιουσιακό του στοιχείο διατίθεται σε πολύ χαμηλές τιμές μεταπώλησης, ενώ έχει «ξηλωθεί» για να το αγοράσει ως καινούργιο.

Αντίστοιχα προβλήματα δημιουργεί η παντοκρατορία του λογισμικού και οι

ανάγκες συνεχούς αναβάθμισής του. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι κινέζικες αυτοκινητοβιομηχανίες επανέρχονται στα χειροκίνητα ανοίγματα θυρών και όχι μόνο.

Τα εγγενή αυτά χαρακτηριστικά προβλήματα της ηλεκτροκίνησης «συναντήθηκαν» με τις μεγάλες μειώσεις εισοδημάτων με την έκρηξη της πληθωριστικής ληστείας των τελευταίων χρόνων. Όσο δίνονταν επιδοτήσεις για την αγορά ηλεκτροκίνητων αυτοκινήτων, η ζήτηση αυξανόταν, όταν μειώθηκε ή καταργήθηκε, ήρθε η πτώση. Αυτό αφορά ακόμη και την Κίνα.

Η διέξοδος προς την εσωτερική αγορά μάλλον έχει τα προβλήματά της καθώς το χαμηλό εργατικό κόστος σχετίζεται με τους χαμηλούς μισθούς, που δεν αποτελούν ενθαρρυντικό παράγοντα και οι εισοδηματικές δυνατότητες μίας ανεπτυγμένης μεσαίας τάξης έχουν όρια από την άλλη.

Βέβαια η Κίνα, εκμεταλλεόμενη τις εύκολες και μαζικές προσβάσεις σε σπάνιες γαίες και πρώτες ύλες (αλλά και τους χαμηλούς μισθούς!) και τις βελτιστοποιημένες καθετοποιήσεις της εφοδιαστικής αλυσίδας, μπορεί να διαθέτει φτηνά ή έστω φτηνότερα από τους Δυτικούς ηλεκτροκίνητα αυτοκίνητα. Το 2025 ήταν η μόνη χώρα που σημείωσε σημαντική αύξηση των εξαγωγών της στα ηλεκτρικά αυτοκίνητα, ωστόσο και αυτή η εξαγωγική εφόρμηση δοκιμάζεται σήμερα από την αύξηση των δασμών και όχι μόνο από τις ΗΠΑ (σε αντίστοιχες αυξήσεις δασμών προχώρησαν, π.χ., και οι Γερμανοί).

Η Κίνα κατηγορήθηκε ότι έσυρε το χορό της ηλεκτροκίνησης, ασκώντας στην ουσία κρατική πολιτική, και τώρα ετοιμάζει την απάντησή της με πιο αναβαθμισμένα λογισμικά και κινητήρες στην κατεύθυνση καινοτόμων και όχι απλά φτηνών μοντέλων (ακόμη και αν τα... παράθυρα θα ανοίγουν χειροκίνητα).

«Η απόφαση της Κίνας να σταματήσει τη χείρα βοηθείας προς τα ηλεκτρικά οχήματα δεν ελήφθη εν μία νυκτί, καθώς πολλοί κινέζοι υπεύθυνοι πολιτικής δηλώνουν εδώ και χρόνια ότι ο απώτερος στόχος είναι η αυτάρκεια του κλάδου», γράφει το περιοδικό AUTO MOTO.

Είναι ενδεικτικό ότι το 2022 έληξε το εθνικό πρόγραμμα επιδότησης αγοράς ηλεκτρικών οχημάτων, ενώ τα φορολογικά κίνητρα αγοράς αναμένεται να καταργηθούν έως το 2027- παρόλο που ορισμένες ενώσεις της κινεζικής αυτοκινητοβιομηχανίας πιέζουν για πιο ήπια μετάβαση.

Θα έχουμε λοιπόν στη Δύση μία «επιναβιομηχανοποίηση» προς τους κινητήρες εσωτερικής καύσης ενώ η Κίνα (παρά τις προσαρμογές) θα οδηγεί την κούρσα της ηλεκτροκίνησης; Σχήμα οξύμωρο, αλλά δεν είναι το μόνο στην εποχή που ζούμε.

Μην ξεχνάμε ότι στις σημερινές συνθήκες παροξυσμού των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών η οικονομία χρησιμοποιείται και ως υβριδικό όπλο... Αυτή η διάσταση δεν πρέπει να παραβλέπεται!

της Παλαιστίνης. Ο εκπρόσωπος της Κομισιόν, Γκιγιόμ Μερσιέ, για να μη μείνει εκτός συναγωνισμού, θυμίζει πως η ΕΕ είναι βασικός χρηματοδότης της Γάζας, καθώς έχει «διαθέσει περίπου 500 εκατομμύρια ευρώ σε ανθρωπιστική βοήθεια», λησμονώντας την πολύπλευρη και αμέριστη στήριξη και τις μπίζνες με το Ισραήλ. Ο γραμματέας του υπουργικού συμβουλίου του Νετανιάχου, Γίτσι Φοξ, λέει τα πράγματα με το όνομά τους, μιλάει δηλαδή για ερημοποίηση και όχι «ανοικοδόμηση» της Λωρίδας της Γάζας: «Σήμερα, όποιος οργώνει τα χωράφια στο Μπεέρι βλέπει θάλασσα. Δεν έχει μείνει ούτε ένα κτίριο όρθιο στη Λωρίδα της Γάζας, αλλά το έργο δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί». Μπε'ερι είναι το κμπούτς στα σύνορα, στο οποίο εισέβαλε η Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου 2023...

Το Ραμαζάνι ξεκίνησε με τραγικές ελλείψεις σε βασικά είδη επιβίωσης όχι μόνο για τους Παλαιστίνιους στη Λωρίδα της Γάζας αλλά και στη Δυτική Όχθη. Η ανθρωπιστική βοήθεια έρχεται με το σταγονόμετρο και είναι άγνωστο πώς θα έρχεται και ποιος θα είναι υπεύθυνος για τη διανομή της, αφού οι ανθρωπιστικές οργανώσεις

διώκονται από τους σιωνιστές. Οι επιθέσεις δεν έχουν σταματήσει και η λίστα των θυμάτων μακραίνει.

Ο IDF βομβαρδίζει ανελλιπώς προσφυγικούς καταυλισμούς ως αντίποινα για «παραβίαση» της κίτρινης γραμμής. Πρόσφατη έκθεση ελβετικής οργάνωσης επιβεβαιώνει τους πιο δυσοίωνους υπολογισμούς. Πάνω από 200.000 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί, ποσοστό που υπερβαίνει το 10% του πληθυσμού. Στη Δυτική Όχθη οι έφοδοι των εποίκων και του στρατού είναι καθημερινές, ενώ η ανακοίνωση για περιορισμό σε 10.000 (από 250.000) των μουσουλμάνων προσκυνητών στο τέμενος Αλ Ακσα στην Ιερουσαλήμ για λόγους «ασφαλείας» προμηνύει κλιμάκωση της βίας.

Η παλαιστινιακή αντίσταση αρνείται να παραδώσει τα όπλα και παρά τα πλήγματα που έχει υποστεί προσπαθεί να ανασυνταχθεί. Ο παλαιστινιακός λαός δεν έχει παραδοθεί. Ο αγώνας του για να κρατηθεί στη ζωή είναι από μόνος του μια υπέρτατη απόδειξη αντίστασης. Αντίσταση σε πολλά επίπεδα, που πρέπει να βρει συμπαραστάτη και συνοδοιπόρο τους λαούς όλου του κόσμου.

Berlinale Σπάζοντας τη σιωπή

«**N**α μη μαλώνετε, να είστε αγαπημένοι», είπε πάνω-κάτω ο Βιμ Βέντερς μόλις άρχισε το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Βερολίνου, γνωστό και ως Berlinale. Η δήλωσή του ότι ο κινηματογράφος πρέπει να μείνει έξω από την πολιτική, αλλά και να είμαστε όλοι σύμμαχοι κι όχι ανταγωνιστές, ξεσήκωσε πληθώρα αντιδράσεων από πολλούς καλλιτέχνες που συμμετείχαν. Μάλιστα η Αρουντάτι Ρόι την επομένη αποκώρησε. Αλλά φυσικά δεν ήταν αυτός «εκτός πλαισίου», μα όλοι οι υπόλοιποι. Μετά τις αντιδράσεις και το κείμενο υπογραφής 105 καλλιτεχνών, η Τρίσια Τατλ, δημοσιογράφος και παράγοντας του Φεστιβάλ, υπερασπίστηκε και την ελευθερία του λόγου και καταφέρθηκε εναντίον όσων κάνουν ερωτήσεις πολιτικού περιεχομένου, δηλώνοντας πως δεν θα έπρεπε να είναι αναγκαίο να απαντήσουν οι ερωτώμενοι σε όλα.

Με άλλα λόγια, «είστε ελεύθεροι να ασχολείστε με την πολιτική –ακόμη καλύτερα αν δεν ασχολείστε– αλλά δεν θέλουμε να ασχολείστε με την πολιτική που δεν αρέσει σε εμάς». Κάπως έτσι συνοψίζεται και η ουσία της καπιταλιστικής πολιτικής. Αν ψηφίζεις κάποιο από τα ενδεικνυόμενα κόμματα κάθε 2, 4 ή 5 χρόνια, έχει καλώς. Αν πολιτικοποιείσαι στο ενδιαμέσο, και μάλιστα εκτός πλαισίου, τότε δεν μας αρέσει. Κι αν δεν μας αρέσει, έχουμε και τρόπους να το διατυμπανίζουμε, αλλά και να εκφράσουμε και στην πράξη τη δυσανεξία μας.

Είναι αναμενόμενο με την αύξηση της πολιτικής έντασης, τα καλλιτεχνικά φεστιβάλ και άλλες εκδηλώσεις (απονομές βραβείων κ.λπ.) να γίνονται πεδίο αντιπαράθεσης. Παρόμοια γίνονταν και τα προηγούμενα χρόνια στην Berlinale, αλλά το ίδιο, για άλλους λόγους, είδαμε και στα Grammy τις προηγούμενες εβδομάδες. Ακόμα περισσότερο, μια τέτοια κατάσταση επιβάλλεται αφού αποτελεί σύμπτωμα της έκφρασης της πάλης των τάξεων λόγω των μαζικών κινητοποιήσεων των λαών, που τα τελευταία χρόνια με διάφορες αφορμές έχει πάρει διαστάσεις δύσκολο να παραβλεφθούν.

Από την αρχή του πολέμου στην Παλαιστίνη και τη συνεχιζόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, σε πολλές χώρες όλου του κόσμου (πολύ περισσότερες απ' όσες συγκαταλέγει στις «δικές της» η Δύση), τα εκατομμύρια που διαδήλωναν υπέρ της Παλαιστίνης άνοιξαν μια πληγή για το σύστημα που δεν λείει να κλείσει. Εκτός από τη βάση του... πόνου (που βρίσκεται στο δρόμο), οι καλλιτέχνες, ακόμα

και με τις τοποθετήσεις τους που πολύ συχνά δεν εκφράζονται σε αντισυστηματικά μονοπάτια (βλ. άρθρο προηγούμενου φύλλου για τα Βραβεία Grammy), δημιουργούν έξτρα δυσφορίες και σε σημεία που δεν κρύβει εύκολα η παραπληροφόρηση των ΜΜΕ.

Συγκεκριμένα, εκτός από την Αρουντάτι Ρόι, γνωστή ινδή αγωνίστρια καλλιτέχνιδα, άλλοι 105 καλλιτέχνες του κινηματογράφου (πολλοί από αυτούς γνωστοί για τη φιλοπαλαιστινιακή τους στάση εδώ και χρόνια) υπέγραψαν κείμενο με το οποίο βάλλουν κατά του Φεστιβάλ. Φυσικά, η ταξική θέση των μεγάλων ονομάτων, η θέση τους στο λεγόμενο star system και η μεγάλη απόστασή τους από λαϊκούς καλλιτέχνες (ταξικά πιο πολύ, παρά στο περιεχόμενο) είναι αναμενόμενο να πάει χέρι χέρι με αυταπάτες για το διεθνές δίκαιο ή και για ένα πιο δίκαιο Φεστιβάλ.

Η ύπαρξη οργανωμένου αντιιμπεριαλιστικού και διεθνιστικού κινήματος, που ακόμα παραμένει ζητούμενο, σίγουρα θα τροποποιούσε την πρακτική όσων καλλιτεχνών θα συμμετείχαν σε αυτό ή θα επηρεάζονταν θετικά. Θα ήταν η συνολική αποχή από ένα φεστιβάλ στα πλαίσια και της ατζέντας του συστήματος; Θα ήταν το σαμποτάζ εναντίον του (όχι απλά μποϊκοτάζ); Πολλά θα μπορούσαν να ισχύουν, αλλά ίσως μια τέτοια κουβέντα να αρμόζει σε ένα τέτοιο κίνημα να την κάνει ολοκληρωμένα.

Το μόνο σίγουρο είναι πως εδώ και χρόνια οι διοργανωτές της Berlinale (και το γερμανικό κράτος ακόμη περισσότερο) αποτυγχάνουν παταγωδώς να αφήσουν την πολιτική που θέλει να ασχοληθεί με την πολιτική εκτός του Φεστιβάλ. Κι αυτή είναι που καίει, γιατί η πολιτική που δεν θέλει να ασχοληθούμε με την πολιτική απλά ζει και βασιλεύει διά της... σιωπής (των άλλων). Ο σκηνοθέτης Αμπντάλα Αλχατίμπ, που βραβεύτηκε κιόλας, εμφανίστηκε με παλαιστινιακή σημαία και κεφίγια. Το πανό «Αντε γαμήσου, Βέντερς, το σινεμά είναι πολιτική» των ελλήνων δημιουργών έκανε το γύρο του διαδικτύου. Μόνο ο Νικ Κέιβ υπερασπίστηκε τον Βέντερς και την πολιτική της «μη πολιτικής» (άλλη πλάνη κι αυτή). Γνωστός φιλοσιωνιστής κι εκούτος, που τον ενοχλεί η πολιτική μόνο όταν αυτή τον ξεσκεπάσει που με τον τρόπο του συγκαίρει τη γενοκτονία κατά των Παλαιστινίων. Μην τους θίξεις το Ισραήλ, δαγκώνουν.

Εκτός των Τειχών
Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Την Πέμπτη 12/2 προβλήθηκε η ταινία *Το μπλόκο*, του Άδωνη Κύρου, με αφορμή τη δημοσίευση των φωτογραφιών των 200 κομμουνιστών της Καισαριανής.

Την Τρίτη 24/2 έγινε η εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ) για τα Τέμπη, ενόψει της συγκέντρωσης του Σαββάτου 28/2.

Το Σάββατο 7/3 στις 6:00 μ.μ., οι γυναίκες του ΚΚΕ(μ-λ) διοργανώνουν την εκδήλωση *Διεκδικούμε το μισό του ουρανού* για τις 8 Μάρτη (βλ. σελ. 5).

Εκτός Καρέ, το Σάββατο 14/3 από τις 11:00 π.μ. και μετά, ημέρα αφιερωμένη στα κόμικς, που θα περιλαμβάνει την εκδήλωση *Η ένατη τέχνη ενάντια στον πόλεμο*, με συμμετοχή καλλιτεχνών των κόμικς, standup comedy και DJ-set. Στον χώρο θα λειτουργήσουν εκθέσεις και φυσικά θα υπάρχουν πολλά βιβλία.

Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Την Πέμπτη 19/2 το σχήμα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας διοργάνωσε προβολή του ντοκιμαντέρ του News247 για τα εργατικά ατυχήματα.

Την Τρίτη 24/2 προβλήθηκε η ταινία *Το τελευταίο σημείωμα*, του Παντελή Βούλγαρη, με αφορμή τις φωτογραφίες των 200 κομμουνιστών που εκτελέστηκαν στην Καισαριανή.

Την Τετάρτη 25/2 το ΚΚΕ(μ-λ) διοργάνωσε ανοιχτή σύσκεψη για τα τρία χρόνια από το έγκλημα των Τεμπών.

Ρωγμή

Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Συνεχίζεται το αφιέρωμα στον ιρανικό κινηματογράφο με την ταινία *Και οι χελώνες μπορούν να πετάξουν* το Σάββατο 28/2 στις 7:00 μ.μ.

Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Τη Δευτέρα 16/2 έγινε προβολή αφιερωμένη στα 84 χρόνια από την Ιδρυτική Προκήρυξη του ΕΛΑΣ.

Την Παρασκευή 20/2, το παρτάκι καρναβαλικό ακολούθησε τους ρυθμούς της πόλης.

Ζάλο

Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Εγκαίνια του νέου χώρου του στεκιού την Κυριακή 1/3 από τις 1:00 μ.μ. και μετά. Ζωντανή μουσική από τους Γιάννη Παξιμαδάκη και Νίκο Σταματάκη.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apananti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

Σφεντόνα

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Ξάνθη

Μ. Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Μαστραχά 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

Η μάχη του Αιγίου, 23 Φλεβάρη 1948

Ο αιφνιδιασμός του αντιπάλου και η τακτική επίθεση του Δημοκρατικού Στρατού Πελοποννήσου σε κατοικημένες περιοχές

Η «μετά τη Βάρκιζα» Ελλάδα χαρακτηρίστηκε από τις διώξεις και την τρομοκρατία που προώθησε το μοναρχοφασιστικό αστικό πολιτικό σύστημα με στόχο τη διάλυση του κινήματος της Λαϊκής Εθνικής Αντίστασης που είχε ανδρωθεί κατά τη διάρκεια της Κατοχής και αμφισβητούσε τις δυνάμεις της αντίδρασης και της αγγλικής επικυριαρχίας. Ο φτωχός λαός μπροστά στον αφανισμό του κινήματος ζωντάνεψε τις λέξεις που ήταν γραμμένες στο αιματοβαμμένο πανό του Κόκκινου Δεκέμβρη και μπροστά στον κίνδυνο της τυραννίας διάλεξε ξανά τα όπλα. Τον Οκτώβρη του 1946 συγκροτείται ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας και οι λαϊκές δυνάμεις ανατρέπουν τους δυσμενείς συσχετισμούς σε έναν πόλεμο που αποτέλεσε κορυφαία περίοδο της ταξικής πάλης στην Ελλάδα.

Στην Πελοπόννησο οι συνθήκες για τη συγκρότηση νέου αντάρτικου ήταν πολύ πιο δύσκολες. Ο Νίκος Μπελογιάννης, που είχε διατελέσει υπεύθυνος γραφείου Πελοποννήσου του ΚΚΕ στην πρώτη φάση συγκρότησης του ΔΣΠ (πριν μετατεθεί στο Γενικό Στρατηγείο του ΔΣΕ), θα γράψει σε άρθρο του για τον ΔΣΠ: «Ο Δημ. Στρατός στην Πελοπόννησο αντρώθηκε κάτω από εξαιρετικές δύσκολες συνθήκες, πιο δύσκολες ίσως απ' αυτές που συνάντησαν οι άλλες περιοχές της Χώρας. Μια πρώτη δυσκολία στεκόταν το γεγονός ότι ο Μοριάς ήταν από παλιά το πιο γερό κάστρο της αντίδρασης και του φαυλοκρατικού παλαιοκομματισμού(...) Άλλη δυσκολία βρισκόταν στο ότι με την μεταβαρκιζιανή τρομοκρατία όλα τα ζωντανά και δυναμικά στοιχεία από τα περισσότερα χωριά κι αρκετές πολιτείες σηκώθηκαν και έφυγαν για την Αθήνα(...)» (περιοδικό «Δημοκρατικός Στρατός», τεύχος 6, Ιούνιος 1948).

Πράγματι η περιοχή ήταν αφιλόξενη για χιλιάδες αγωνιστές που αναγκάστηκαν να μετακινηθούν για να αποφύγουν τις διώξεις, με εξαίρεση τη νότια Πελοπόννησο όπου ένας αριθμός καταδιωγμένων συγκεντρώθηκαν ένοπλοι στον Πάρωνα και τον Ταΰγετο. Ανάμεσα σε προβληματισμούς και ταλαντεύσεις τα στελέχη του ΚΚΕ στην περιοχή προχώρησαν στη συγκρότηση του ΔΣΠ στα τέλη του 1946. Καθοριστικής σημασίας για την ανάπτυξη του αντάρτικου ήταν και η μάχη της Σπάρτης (13/02/47) όπου απελευθερώθηκαν 240 πολιτικοί κρατούμενοι για να ενταχθούν και αυτοί με τη σειρά τους στις γραμμές του ΔΣΠ. Το παράδειγμα της Σπάρτης και ο τρόπος που δόθηκε αυτή η μάχη αποτέλεσαν βασικό χαρακτηριστικό της τακτικής του ΔΣΠ.

Από τη Σπάρτη στη μάχη του Αιγίου

Μέσα σε ένα χρόνο ο ΔΣΠ δυναμώνει, καταφέροντας σημαντικές απώλειες στο αντίπαλο στρατόπεδο. Το Γενάρη του 1948 έρχονται από τη Βόρεια Ελλάδα 14 στελέχη του ΔΣΕ με σκοπό την ανασυγκρότηση του ΔΣΠ, ο οποίος μπαίνει στη δεύτερη φάση ανάπτυξής του. Ανάμεσα σε αυτά τα στελέχη ο Στέφανος Γκιουζέλης, ο οποίος μαζί με τον Βαγγέλη Ρογκάκο αναλαμβάνουν τη Διοίκηση του Αρχηγείου Πελοποννήσου, και ο Νίκος Πολυκράτης, ο καπετάν Νικήτας του 12ου Συντάγματος ΕΛΑΣ Πελοποννήσου. Ο καπετάν Νικήτας που θα αναλάβει τη διοίκηση του Αρχηγείου Αχαΐας-Ηλείας ήταν γνωστός για τον ηρωισμό του κατά την

περίοδο του αντιφασιστικού αγώνα. Το όνομά του έγινε γνωστό σε όλη την Πελοπόννησο για τις τολμηρές και στρατιωτικά άριστες επιχειρήσεις του σε κατοικημένες περιοχές κάτω από τη μύτη των κατοχικών δυνάμεων. Κορυφαία στιγμή της δράσης του ως καπετάνιος του ΕΛΑΣ ήταν και η πετυχημένη επίθεση με την ομάδα του σε στρατόπεδο ταγματασφαλιτών στο κέντρο της Πάτρας στις αρχές του 1944, δημιουργώντας πανικό στους ναζι κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Με την επιστροφή στα παλιά

στην περιοχή του γηπέδου και κρατώντας στα χέρια τους το διάγραμμα ασφαλείας της πόλης σχεδίασαν τα κτυπήματά τους: στο Ταχυδρομείο, στο Αστυνομικό Τμήμα, σε 3 από τα φυλάκια, στο σπίτι του αρχηγού των ΜΑΥδων, Π. Σουφλή, στις τράπεζες ΕΘΝΙΚΗ και ΑΓΡΟΤΙΚΗ.

Από το Ταχυδρομείο θα ξεκινούσε το πρώτο βήμα της συντονισμένης επίθεσης στην πόλη. Λίγο πιο κάτω, στο εστιατόριο «ΣΤΕΜΜΑ», δειπνούσε ο Μοίραρχος της Χωροφυλακής Δ. Πρασσάς (τόσο καλά ήταν προετοιμασμένος). Όταν αντιλή-

κρό οδόφραγμα για να κτυπήσουν τη Χωροφυλακή από διαφορετικό σημείο. Οι αιφνιδιασμένοι χωροφύλακες έπειτα από αρκετή ώρα χρησιμοποίησαν ανεπιτυχώς τον όλμο που είχε στηθεί στο κέντρο του οικοπέδου. Οι απώλειες των χωροφυλάκων ήταν σημαντικές. Οι μάχες συνεχίστηκαν στα 3 φυλάκια μέχρι αυτά να αχρηστευτούν.

Η ομάδα του καπετάν Νικήτα, που μόλις είχε αχρηστέψει το φυλάκιο του Γυμνασίου, κατευθύνθηκε στο σπίτι του Π. Σουφλή που το είχε μετατρέψει σε φρούριο, γνωρίζοντας ότι είναι στόχος των ανταρτών από την περίοδο της Κατοχής (γιατί άραγε;). Από όλους τους στόχους η ομάδα των ανταρτών δυσκολεύτηκε περισσότερο στο σπίτι του αρχηγού των ΜΑΥδων γιατί εκτός από καλά προστατευμένο με διάφορα υλικά σε μπαλκόνια και παράθυρα ήταν και καλά εξοπλισμένο με όπλα και χειροβομβίδες.

Τέλος, η επίθεση-πυρπόληση των τραπεζών αναβλήθηκε έπειτα από απαίτηση του συντονιστή της επίθεσης, Λοχαγού του ΔΣΠ, Α. Παπαλεωνιδόπουλου, να μην μπει φωτιά στο κέντρο τις πόλης κοντά σε σπίτια κατοίκων. Για αρκετές ώρες το κέντρο του Αιγίου ήταν στη διάθεση των ανταρτών μέχρι αυτοί να φύγουν συντονισμένα προς το βουνό. Για να αποκαταστήσουν το κύρος τους οι μοναρχοφασίστες συνέλαβαν πάνω από 100 Αιγιώτες, που άλλους τους παρέπεμψαν σε στρατοδικείο και άλλους τους έστειλα στην εξορία. Οι απώλειες των ανταρτών ήταν 3 νεκροί και λιγιστοί τραυματίες, ενώ από τις δυνάμεις των μοναρχοφασιστών 6 νεκροί και 8 τραυματίες. Από τα πυρά του φυλακίου έπεσαν νεκροί άλλοι δύο κάτοικοι της πόλης.

Την επόμενη ημέρα ο αστικός Τύπος, αθηνναϊκός και ντόπιος, γέμισε τις σελίδες του με παραφουσκωμένα ψέματα για τους νεκρούς, τις καταστροφές και τον «ηρωισμό» των δυνάμεων ασφαλείας. Στις 28 Φλεβάρη όμως το ΓΕΣ θα στείλει απόρρητο σημείωμα στη Διοίκηση του Εθνικού Στρατού Πελοποννήσου όπου καταγγέλλει τις αναλήθειες που κυκλοφόρησαν και την άθλια αμυντική ηγεσία της πόλης, καλώντας σε Στρατοδικείο τον Διοικητή της Χωροφυλακής Πρασσά και καταλήγοντας στο συμπέρασμα πως: «Σκοπός των ανταρτών δεν ήτο να κατακαύσουν το Αίγιο και να προβούν εις εγκλήματα, αλλά συμφώνως προς την εν Πελοποννήσω τακτικήν: α) Να κλονίσουν διά μίας επιδείξεως της δυνάμεώς των το κύρος του Κράτους και το ηθικόν των πολιτών. β) Να παράσχουν πειστήρια εις τους κατοίκους περί του ματαίου του αγώνος και περί των ειρηνικών και μετριοπαθών των διαθέσεων...»

Η μάχη του Αιγίου αποτελεί χαρακτηριστική περίπτωση μάχης του Δημοκρατικού Στρατού Πελοποννήσου που δρούσε σε μία περιοχή περικυκλωμένη από θάλασσα. Χωρίς δυνατότητα ανεφοδιασμού και διαφυγής, η 3η Μεραρχία του ΔΣΠ κατάφερε μια πρωτοφανή ανάπτυξη με 4.500 μαχητές και με ισχυρή λαϊκή εξουσία στις απελευθερωμένες περιοχές στο κέντρο του διαμερισματος. Την ημέρα που δόθηκε η μάχη του Αιγίου, στις 23/02/48, η «Ουάσιγκτον Ποστ» θα δημοσιεύσει την απόφαση των ΗΠΑ για στρατιωτική εισβολή στην Ελλάδα με σκοπό την κατάπνιξη του λαϊκοαπελευθερωτικού κινήματός της και την επιβολή της αμερικανοκρατίας στη χώρα.

Νίκος Πολυκράτης (κ.Νικήτας)

του λημέρια και την ένταξή του στον ΔΣΠ θα μπει συντονιστής στη μάχη του Αιγίου.

Το Αίγιο την περίοδο εκείνη ήταν ένα σχετικά μεγάλο αστικό κέντρο, μια πόλη με λιμάνι, σιδηροδρομικό και κεντρικό οδικό δίκτυο. Με απόσταση από την Πάτρα 35 κλμ. και ισχυρές δυνάμεις ασφαλείας εντός της πόλης (Χωροφυλακή, Διλοχίες Εθνοφυλακής, ΜΑΥδες, 18 εξωτερικά και εσωτερικά φυλάκια), μια επίθεση του ΔΣΠ στο Αίγιο ήταν αδιανόητη. Σκοπός αυτής της επιχείρησης ήταν ο αιφνιδιασμός του αντιπάλου και η συγκέντρωση των απαραίτητων για την επιμελητεία των ανταρτών (ρούχα, άρβυλα κτλ).

Κατεβαίνοντας από το βουνό και με μια παραπλανητική κίνησή τους με κατεύθυνση προς την Ηλεία οι αντάρτες συγκεντρώνονται στο χωριό Λόπεσι. Με αραιή διάταξη έφτασαν στο Αίγιο το βράδυ της Δευτέρας 23 Φλεβάρη και τοποθέτησαν ενέδρες σε νευραλγικά περάσματα στις κατευθύνσεις προς Πάτρα και Κόρινθο. Οι 100 αντάρτες του ΔΣΠ συγκεντρώθηκαν

φθηκε τις κινήσεις των ανταρτών, τους πλησίασε και τους ρώτησε ποιοί είναι. Εκείνοι του απάντησαν πως ήταν χωροφύλακες από την Πάτρα. Ο Μοίραρχος χωρίς να τους πει κάτι επέστρεψε στο εστιατόριο με σκοπό να διαφύγει από την πίσω πόρτα, όμως δέχθηκε μια αντάρτικη ριπή που τον τραυματίσε σοβαρά στο χέρι και κλείστηκε στο κατάστημα μέχρι τη λήξη της μάχης. Η ομάδα των ανταρτών με οδηγό τον Αιγιώτη Η. Μιχαλόπουλο επιτέθηκε στο Ταχυδρομείο, δίνοντας παράλληλα το σήμα στις υπόλοιπες ομάδες για να ξεκινήσουν τις επιθέσεις τους.

Παραταγμένη σε διάφορα σημεία γύρω από το Αστυνομικό Τμήμα μια άλλη ανταρτοομάδα ξεκινά και αυτή με τη σειρά της την επίθεση με μαζικά πυρά, χειροβομβίδες και όλμους. Το κτίριο της Χωροφυλακής περιβαλλόταν από μια μεγάλη μάντρα ύψους 2,5 μέτρων, πράγμα που το έκανε απόρρητο φρούριο. Τα πυρά ανταλλάσσονταν με βρισιές. Σε έναν διπλανό δρόμο, μια δεύτερη ομάδα ανταρτών έστησε πρόχειρα με ξύλα ένα με-

σχολία

Επίθεση I

Η αστυνομία της Νέας Υόρκης ανακοίνωσε πως ξεκίνησε έρευνα για να εντοπίσει τους δράστες μιας «επίθεσης» με χιονόμπαλες εναντίον αστυνομικών, σε ένα από τα πάρκα της πόλης που έχει καλυφθεί από πυκνό στρώμα χιονιού έπειτα από σαρωτικές χιονοκαταιγίδες. Παράνομη χιονοφορία.

Επίθεση II

Ο Άδωνις Γεωργιάδης κατηγορήσε χωρίς στοιχεία τον γιατρό Δημήτρη Ζιαζιά ότι τον χτύπησε και τον έφτυσε στο περιθώριο της επίσκεψής του στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας, δεσμευόμενος δημοσίως ότι θα δώσει στη δημοσιότητα βίντεο που θα επιβεβαιώνει την καταγγελία του, κάτι που δεν το έκανε ποτέ. Έλιωσε η χιονόμπαλα που τον χτύπησε.

Νοσοκομείο

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ δήλωσε πως συνεργάζεται με τον κυβερνήτη της Λουιζιάνα, Τζεφ Λάντρι -τον οποίο έχει διορίσει ειδικό απεσταλμένο για τη Γροιλανδία- για την αποστολή πλωτού νοσοκομείου στη Γροιλανδία. Με κυβερνήτη τον Γεωργιάδη.

Βίβλος I

Ο αμερικανός πρεσβευτής στο Ισραήλ, Μάικ Χάκαμπι, δήλωσε ότι το Ισραήλ έχει «βιβλικό δικαίωμα» να καταλάβει ολόκληρη τη Μέση Ανατολή -ή τουλάχιστον το μεγαλύτερο κομμάτι από αυτήν. Με τη βοήθεια μιας Κιβωτού με αεροπλάνα.

Αντίποινα

Η κυβέρνηση Τραμπ απείλησε με αντίποινα ευρωπαϊκές χώρες σε περίπτωση που η Ε.Ε. ευνοήσει ευρωπαίους κατασκευαστές όπλων έναντι Αμερικανών, στο πλαίσιο της προσπάθειας επανεξοπλισμού της ηπείρου. Ούτε χιονόμπαλες.

Πληθωρισμός

Πέντε από τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που πέρυσσι δεν εξασφάλισαν άδεια για τη λειτουργία παραρτήματος στην Ελλάδα υπέβαλαν εκ νέου φακέλους στην Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΘΑΑΕ), με στόχο να ξεκινήσουν τη δραστηριότητά τους από τον Σεπτέμβριο του 2026. Αναπροσαρμόσανε τα δίδακτρά τους.

Ζητήματα

Ο ιδιοκτήτης της μπισκοτοβιομηχανίας «Βιολάντα», Κώστας Τζιωρτζιώτης, ισχυρίστηκε ότι είναι ένας άνθρωπος που διαχειρίζεται και διευθύνει μία επιχείρηση με πολύ μεγάλο τζίρο και δεν θα μπορούσε να έχει γνώση για τα τεχνικά ζητήματα. Όπως αυτό του θανάτου.

Κινηματογράφος

Αστυνομική εισβολή έγινε μετά τα μεσάνυχτα στην Πολυτεχνική Σχολή του ΑΠΘ, κατά την οποία συνελήφθησαν 38 για διατάραξη λειτουργίας υπηρεσίας, με τα άτομα να βρίσκονται εντός του χώρου μετά τις 22:00 καθώς είχε προηγηθεί προβολή ταινίας, ώρα κατά την οποία η Πρυτανεία έχει αποφασίσει να κλείνει τις πόρτες του Πανεπιστημίου. Μόνο μικρού μήκους ταινίες επιτρέπονται.

Βίβλος II

Η κυβέρνηση Τραμπ σχεδιάζει να κατασκευάσει μια στρατιωτική βάση 5.000 ατόμων στη Γάζα, σύμφωνα με έγγραφο του «Συμβουλίου Ειρήνης». Η βάση θα εκτείνεται σε έκταση περίπου 1.500 στρεμμάτων και θα φιλοξενήσει τη Διεθνή Δύναμη Σταθεροποίησης (ISF), μια πολυεθνική στρατιωτική δύναμη. Γένεσις.

Οι άλλες φωτογραφίες της κατοχής και της ντροπής

Καθώς κοιτάει κανείς τις επίμαχες φωτογραφίες με τους 200 κομμουνιστές πριν την εκτέλεσή τους στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, αυτούς του υπέροχους και, όπως αποδείχθηκε, καθόλου εξωπραγματικούς ανθρώπους, έρχονται αναπόφευκτα στο νου οι «άλλες» φωτογραφίες της κατοχής, που θα είχε εξίσου ενδιαφέρον να μαθαίναμε ποια συναισθήματα προκαλούν.

Είναι οι φωτογραφίες των δωσίλογων και των μαυραγοριτών, των καταδοτών και των χαφιέδων. Είτε στις ασπρόμαυρες φωτογραφίες ντροπής της εποχής είτε μετέπειτα, με κατασκευασμένη αξιοπρέπεια. Αρκετοί αναδείχθηκαν σε σπουδαίους εφοπιστές, βιομήχανους και επιχειρηματίες που συνέβαλλαν, όπως λέγεται, στην ανάπτυξη της χώρας. Έγιναν, μάλιστα, και ευεργέτες αφού πρώτα πλούτισαν από τη λιμοκτονία του λαού και την καταστροφή της χώρας. Πολλοί αναρριχήθηκαν σε κρίσιμες κρατικές και δημόσιες θέσεις, έγιναν πολιτευτές, κοινοτάρχες, περιφερειάρχες, βουλευτές και υπουργοί στα μετέπειτα δημοκρατικά ή δικτατορικά καθεστώτα του «ελεύθερου κόσμου». Πέρασαν ή κατσκώθηκαν στην ΕΡΕ, μετά στη ΝΔ ή στα άλλα μεγαλύτερα ή μικρότερα κόμματα του «δημοκρατικού» και ακροδεξιού τόξου. Κάποιοι δεν άντεξαν την ...σοσιαλμανία της δεξιάς και παρέμειναν «καθαρόαιμοι» φασίστες. Αρκετοί διακρίθηκαν στον κόσμο των «τεχνών και των γραμμάτων», σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης ή της ...σκουπιδοκουλούρας. Υπήρξε και μπόλικο ξέπλυμα με την ιδιότητα του «αντιστασιακού», με ή χωρίς σύνταξη. Ακόμη και ο σημερινός πρωθυπουργός ήταν πολιτικός κρατούμενος 6 μηνών από την χούντα, λόγω της αντιστασιακής δράσης του ...«βρικόλακα» μπαμπά του. Είναι φανερό ότι οι απόγονοι όλων αυτών έχουν και σήμερα ενεργό ρόλο στην πολιτική και οικονομική ζωή του τόπου.

Υπάρχουν, προφανώς, και πιο φρικιαστικές φωτογραφίες. Με ταγματασφαλίτες να ποζάρουν

χαμογελαστοί δίπλα σε κρεμασμένα πτώματα ή κομμένα κεφάλια. Υπάρχουν οι φωτογραφίες από τα Καλάβρυτα, το Δίστομο και από δεκάδες άλλες περιοχές της χώρας, όπου έδρασαν τα στρατεύματα κατοχής μαζί με τους υποστηρικτές τους, με τους τελευταίους να πρωτοστατούσαν αρκετές φορές στο μακελειό. Τι συναισθήματα άραγε να προκαλούν όλα αυτά σε όσους σήμερα απορούν με τον «συναίσθηματισμό», τις «απλουστεύσεις», ακόμη και την «τοξικότητα» που, όπως λένε, προκάλεσαν οι φωτογραφίες της Καισαριανής; Οι φωτογραφίες των 200 εκτελεσθέντων στο Σκοπευτήριο ορθά πιστώνονται στους κομμουνιστές και στο τότε ΚΚΕ. Οι φωτογραφίες φρίκης της αντίπαλης παράταξης σε ποιους πιστώνονται; Μόνο στους δράστες των εγκλημάτων που απεικονίζονται; Με πλούσια πείρα στον δωσίλογισμό πορεύτηκε ο κορμός της ελληνικής αστικής τάξης. Αφού συνεργάστηκε υπάκουα πρώτα με τους γερμανούς κατακτητές-ιμπεριαλιστές, μετά με τους βρετανούς «συμμάχους»-ιμπεριαλιστές, συνεργάζεται πειθήνια μέχρι σήμερα με τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ και με νέο ύφος υποτακτικού συνδράμι στη νέα ιμπεριαλιστική προσπάθεια να ανατιναχθεί ξανά ο κόσμος στον αέρα, παραμένοντας πάντα πιστός στη ...φωνική πλευρά της ιστορίας.

Δεν είναι ότι δεν ξέραμε το σθένος των αγωνιστών του ΕΑΜ, της ΕΠΟΝ, του ΔΣΕ και του τότε ΚΚΕ στην κατοχή και στον εμφύλιο ή των αγωνιστών στα μετεμφυλιακά καθεστώτα της Μακρονήσου και της δικτατορίας. Δεν είναι ότι δεν γνωρίζαμε την φρικαλέα εικόνα των δωσίλογων και των φασιστών-ναζιστών. Όπως, επίσης, ξέραμε τον ρόλο των κοτζαμπάσηδων κατά την οθωμανική κατοχή. Όπως ξέραμε ότι η Εθνική Αντίσταση αναγνωρίστηκε το 1982 από το κράτος (δηλαδή, 38 χρόνια μετά τη γερμανική κατοχή) και ότι η αντίδραση πασχίζει μέχρι σήμερα να την απονευρώσει. Ό,τι, δηλαδή, επιχειρεί να κάνει με τις φωτογραφίες της Καισαριανής. Όλα αυτά είναι σε πολ-

λούς γνωστά. Είδαμε, όμως, πεντακάθαρα ότι οι τάχα «ηρωικές», «εξιδανικευμένες», «υπερβολικές» αφηγήσεις όσων συνέχισαν τον αγώνα στα χρόνια που ακολούθησαν δεν ήταν προπαγανδιστικές εξιδανικεύσεις και υπερβολές. Δεν ήταν απλά μια «ηρωική αφήγηση» της Ιστορίας της Αντίστασης ενάντια στον φασισμό, με χάρτινους ήρωες που θυσιάζονται για το δίκιο και την πατρίδα. Δεν ήταν, ούτε είναι εξωπραγματικά όλα αυτά. Τα συναντάμε, άλλωστε, και σήμερα: Στις γυναίκες, τους άντρες, τα παιδιά και τους μαχητές της Αντίστασης στην Παλαιστίνη. Αποδεικνύουν ότι η ηρωική στάση (στην Καισαριανή, στην Παλαιστίνη ή αλλού), δεν είναι αποτέλεσμα τυφλού φανατισμού, μιας «περιορισμένης, δογματικής και μονολιθικής σκέψης». Δεν είναι θυσία που διαπράττεται από «πρόβατα». Αλλά είναι μια πράξη ελευθερίας από ανθρώπους συνειδητοποιημένους και μαχητικούς, με όλη τη σημασία των λέξεων.

Οι 200 που εκτελέστηκαν στην Καισαριανή είχαν έναν διακηρυγμένο σκοπό. Αλήθεια, ποιος ήταν ο σκοπός αυτών που τους παρέδωσαν και αυτών που τους εκτέλεσαν; Να μας «σώσουν από τον κομμουνισμό»; Για να υπερασπιστούνε τί; Ένα αποτρόπαιο σύστημα που υπάρχει ήδη. Για να κρυφτεί η αντίδραση κατασκευάστηκε τότε το ανόητο αφήγημα των «εαμβούλγαρων». Τώρα, σε πιο «ακίνδυνες» για το σύστημα εποχές, έχουμε το επίσης ανόητο αφήγημα για «έλληνες πατριώτες», που παραδόθηκαν για εκτέλεση από ...«έλληνες πατριώτες». Θαυμάσια!

Οι 200, όπως και τόσοι άλλοι αγωνιστές, δεν κρέμονταν σαν βαρίδι από τη ζωή, όσο κι αν την αγαπούσαν. Είναι η ζωή που κρέμεται από αυτούς. Επέλεξαν να μην είναι γρανάζια μιας καταπιεστικής, εγκληματικής και δολοφονικής μηχανής, αλλά κομμάτι ενός απελευθερωτικού κινήματος για την καταστροφή της. Μια πράξη που χαρακτηρίζει τόσο τους ίδιους όσο και αυτούς που στάθηκαν και στέκονται απέναντι τους.

προσεγγίσεις